

De Europæiske Fællesskabers Tidende

ISSN 0378-6994

L 230

26. årgang

22. august 1983

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I *Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk*

- ★ Rådets forordning (EØF) nr. 2000/83 af 2. juni 1983 om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 1
- ★ Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 om ændring og ajourføring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 6
- Bilag I: Forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet 8
- Bilag II: Forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet 86

Pris: Dkr. 101,50

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende forvaltningsakter inden for rammerne af landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 2000/83

af 2. juni 1983

om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 51 og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, udarbejdet efter høring af Den administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale Sikring ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

De erfaringer, der er indvundet ved anvendelsen af forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2793/81 ⁽⁵⁾, og forordning (EØF) nr. 574/72 ⁽⁶⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 799/83 ⁽⁷⁾, har vist, at det er nødvendigt at komplettere visse bestemmelser i disse forordninger;

når en medlemsstats lovgivning indeholder bestemmelser om, at arbejdsulykker eller erhvervsygdomme, som er indtrådt på et senere tidspunkt, skal tages i betragtning ved fastsættelse af invaliditetsgraden, af retten til ydelser og af disses størrelse, skal de ligeledes tages i

betragtning, når de er indtruffet under en anden medlemsstats lovgivning; det er nødvendigt at ændre forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72 i overensstemmelse hermed;

det er nødvendigt i bilag VI til forordning (EØF) nr. 1408/71 at indsætte en bestemmelse, som gør det muligt for de tyske institutioner at fastsætte den nettoindtægt, der skal danne grundlag for beregningen af visse kontantydelse til erhvervsaktive, der er forsikret i Tyskland, men bosiddende i en anden medlemsstat;

endvidere bør det i nævnte bilag præciseres, at ved erhvervelsen af ret til tysk invaliderente tages kun den virksomhed, der er omfattet af den tvungne forsikring efter tysk lovgivning, i betragtning;

ændringer i Det forenede Kongeriges lovgivning om ret til moderskabsydelse kræver en ændring af nævnte bilag for at sikre, at forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperioder tilbagelagt i andre medlemsstater tages i betragtning;

bilag VII til forordning (EØF) nr. 1408/71 bør ændres med henblik på at begrænse tilfælde med dobbelt medlemskab ved udøvelse af selvstændig landbrugsvirksomhed i Tyskland og lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat;

det er nødvendigt at ændre bilag 2 til forordning (EØF) nr. 574/72, dels som følge af en omfordeling af kompetenceområderne mellem de forskellige italienske myndigheder, dels for deri at anføre den kompetente institution, som i Nederlandene administrerer pensionsordningen for minearbejdere;

⁽¹⁾ EFT nr. C 27 af 2. 2. 1983, s. 3.

⁽²⁾ EFT nr. C 96 af 11. 4. 1983, s. 89.

⁽³⁾ EFT nr. C 90 af 5. 4. 1983, s. 29.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971, s. 2.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 275 af 29. 9. 1981, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 74 af 27. 3. 1972, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 89 af 7. 4. 1983, s. 15.

det er ligeledes nødvendigt at ændre bilag 3 og 10 til forordning (EØF) nr. 574/72, navnlig for at tage hensyn til reorganiseringen af børnetilskudsordningen i Det forenede Kongerige —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EØF) nr. 1408/71 foretages følgende ændringer:

1. I artikel 61 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 5 affattes således:

»5. Såfremt tidligere indtrådte eller konstaterede arbejdsulykker eller erhvervssygdomme efter en medlemsstats lovgivning udtrykkeligt eller stiltiende skal tages i betragtning ved fastsættelse af invaliditetsgraden, af retten til ydelser eller af disses størrelse, skal den kompetente institution i den pågældende stat ligeledes tage arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, der tidligere er indtruffet eller konstateret under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning, som om de var indtruffet eller konstateret under den for denne institution gældende lovgivning.«.

b) Følgende indsættes som stk. 6:

»6. Såfremt senere indtrådte eller konstaterede arbejdsulykker eller erhvervssygdomme efter en medlemsstats lovgivning udtrykkeligt eller stiltiende skal tages i betragtning ved fastsættelse af invaliditetsgraden, af retten til ydelser eller af disses størrelse, skal den kompetente institution i den pågældende stat ligeledes tage arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, der senere er indtruffet eller konstateret under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning, som om de var indtruffet eller konstateret under den for denne institution gældende lovgivning, på betingelse af:

1. at der ikke for den tidligere indtrådte eller konstaterede arbejdsulykke eller erhvervssygdom er tilkendt erstatning i henhold til den for institutionen gældende lovgivning, og
2. at der for den senere indtrådte eller konstaterede arbejdsulykke eller erhvervssygdom, uanset bestemmelserne i stk. 5, ikke tilkendes erstatning i henhold til den i den anden medlemsstat gældende lovgivning, under hvis bestemmelser ulykken eller sygdommen er indtrådt eller konstateret.«.

2. I bilag VI foretages følgende ændringer:

a) I litra C. Tyskland indsættes følgende som nr. 14 og 15:

»14. Ved tilkendelse af kontantydelse i henhold til § 182, stk. 4, § 200, stk. 2, og § 561, stk. 1, i lov om socialforsikring (RVO) til sikrede, der er bosiddende i en anden medlemsstat, skal de tyske forsikringsinstitutioner fastsætte den nettoindtægt, der skal danne grundlag for beregningen af nævnte ydelser, som om de pågældende var bosiddende i Forbundsrepublikken Tyskland.

15. Såfremt retten til pension efter tysk lovgivning i tilfælde af invaliditet eller almindelig uarbejdsdygtighed, eller til minearbejderrente ved nedsat erhvervs-evne som minearbejder, eller til minearbejderrente ved invaliditet eller almindelig uarbejdsdygtighed, afhænger af den hidtil udøvede virksomhed, tages ved fastsættelsen af denne ret kun den virksomhed, der er omfattet af den tvungne forsikring efter tysk lovgivning, i betragtning.«.

b) I litra J. Det forenede Kongerige indsættes følgende som nr. 3a:

»4. 1. Med henblik på opnåelse af ret til moderskabsydelse (maternity grant) skal forsikrings- eller beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed, der er tilbagelagt under lovgivningen i en anden medlemsstat, betragtes som tilstedeværelsesperioder i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland; i dette tilfælde anvendes bestemmelserne i forordningens artikel 18, stk. 1, som om henvisningen til bopælsperioder var henvisning til tilstedeværelsesperioder.

Såfremt en kvinde, der i henhold til bestemmelserne i forordningens afsnit II er omfattet af lovgivningen i Det forenede Kongerige, ikke på ansøgnings-tidspunktet eller tidspunktet for nedkomsten opfylder betingelserne i denne lovgivning om tilstedeværelse i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland, skal hun anses for at opfylde denne betingelse, hvis hun på det pågældende tidspunkt var bosat i en anden medlemsstat.

2. Såfremt en kvinde, hvis mand i henhold til bestemmelserne i forordningens afsnit II er eller senest har været omfattet af lovgivningen i Det forenede Kongerige som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, ikke opfylder betingelserne i Det forenede Kongeriges lovgivning vedrørende moderskabsydelse, det vil sige:

a) tilstedeværelse i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland på ansøgningstidspunktet eller tidspunktet for nedkomsten, skal hun anses for at opfylde denne betingelse, hvis hun på det pågældende tidspunkt sammen med sin mand var bosat i en anden medlemsstat, eller hvis, i tilfælde af at hendes mand er afgået ved døden inden for 6 måneder forud for det pågældende tidspunkt, hun var bosat sammen med ham i en anden medlemsstat på tidspunktet for hans død;

b) tilstedeværelse i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland i mere end 182 dage i løbet af de 52 uger, der går umiddelbart forud for den forventede nedkomststuge eller i givet fald det faktiske fødselstidspunkt, skal kun anses for at opfylde denne betingelse, hvis de forsikrings- eller beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig erhvervsvirksomhed, som hendes mand har tilbagelagt under lovgivningen i en anden medlemsstat, blev tilbragt sammen med hende, idet de betragtes som tilstedeværelsesperioder i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland.«.

3. I bilag VII affattes nr. 3 således:

»3. For ulykkesforsikringsordningerne for landbruget og alderdomsforsikringsordningerne for landbrugere: Selvstændig landbrugsvirksomhed i Tyskland og lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat.«.

Artikel 2

I forordning (EØF) nr. 574/72 foretages følgende ændringer:

1. I artikel 4, stk. 10, litra b), indsættes udtrykket »artikel 109« efter »artikel 102, stk. 2«.

2. Artikel 72 affattes således:

»Gennemførelse af forordningens artikel 61, stk. 5 og 6«.

Artikel 72

Fastsættelse af invaliditetsgraden i tilfælde af en tidligere eller senere indtruffet arbejdsulykke eller erhvervs sygdom

1. Med henblik på fastsættelse af invaliditetsgraden, af retten til ydelser eller af disses størrelse i de i forordningens artikel 61, stk. 5 og 6, omhandlede tilfælde skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende meddele den kompetente institution i den medlemsstat, af hvis lovgivning han var omfattet, da arbejdsulykken indtraf eller erhvervs sygdommen først blev konstateret, alle oplysninger vedrørende arbejdsulykker eller erhvervs sygdomme, som tidligere eller senere måtte være overgået ham, medens han var omfattet af lovgivningen i enhver anden medlemsstat, uanset hvilken invaliditetsgrad disse tidligere eller senere tilfælde har medført.

2. Med henblik på erhvervelse af ret til ydelser og fastsættelse af disses størrelse tager den kompetente institution, i overensstemmelse med bestemmelserne i den for institutionen gældende lovgivning, hensyn til den invaliditetsgrad, som disse tidligere eller senere tilfælde har medført.

3. Den kompetente institution kan rette henvendelse til enhver anden institution, der tidligere eller senere har været kompetent, for at fremskaffe de oplysninger, som den anser for nødvendige.

Når en tidligere eller senere uarbejdsdygtighed er forårsaget af et ulykkestilfælde, der er indtruffet, medens den pågældende var omfattet af lovgivningen i en medlemsstat, der ikke foretager nogen sondring efter uarbejdsdygtighedens årsag, skal den institution, der er kompetent vedrørende den tidligere eller senere uarbejdsdygtighed, eller det organ, der er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat, efter anmodning af den kompetente institution i en anden medlemsstat tilvejebringe oplysninger om den tidligere eller senere uarbejdsdygtigheds omfang samt, om muligt, oplysninger, der gør det muligt at afgøre, om denne uarbejdsdygtighed var en følge af et ulykkestilfælde efter den lovgivning, der gjaldt for institutionen i den anden medlemsstat. Er dette tilfældet, finder bestemmelserne i stk. 2 tilsvarende anvendelse.«.

3. I bilag 2 foretages følgende ændringer:

a) I litra G. Italien, affattes nr. 1, litra a), nr. ii), således:

- »ii) for visse kategorier af offentligt ansatte, arbejdstagere inden for den private sektor og dermed ligestillede, samt pensionister og deres familiemedlemmer:

Ministero della sanità (sundhedsministeriet), Roma«.

b) I litra I. Nederlandene, affattes nr. 3 således:

«3. Alderdom, dødsfald (pensioner):

a) i almindelighed:

Sociale Verzekeringsbank (socialforsikringsbanken), Amsterdam

b) for minearbejdere:

Algemeen Mijnerwerkersfonds (almindelige fond for minearbejdere), Heerlen«.

4. I bilag 3, litra J. Det forenede Kongerige, foretages følgende ændringer:

a) Nr. 2 affattes således:

»2. Kontantydelse (bortset fra familieydelse):

Storbritannien:

Department of Health and Social Security — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og social sikring — oversøisk afdeling), Newcastle upon Tyne NE98 1YX

Nordirland:

Department of Health and Social Services — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og sociale anliggender — oversøisk afdeling), Belfast BT4 3HH

Gibraltar:

Department of Labour and Social Security (ministeriet arbejde og social sikring), Gibraltar«.

b) Følgende indsættes som stykke 3:

»3. Familieydelse:

Ved anvendelse af forordningens artikel 73 og 74:

Storbritannien:

Department of Health and Social Security — Child Benefit Centre (ministeriet for sundhed og social sikring — kontoret for børnetilskud) (Washington), Newcastle upon Tyne NE88 1AA

Nordirland:

Department of Health and Social Services — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og sociale anliggender — oversøisk afdeling), Belfast BT4 3HH

Gibraltar:

Department of Labour and Social Security (ministeriet for arbejde og social sikring), Gibraltar«.

5. I bilag 10 foretages følgende ændringer:

a) Litra A. Belgien, ændres således: Det nuværende nr. 3 bliver nr. 4. Det nuværende nr. 4 bliver nr. 5. I det nye nr. 3 indsættes udtrykket »stk. 1, litra a)« efter »artikel 11a«.

Det nye nr. 4 affattes således:

»4. Ved anvendelse af forordningens artikel 17 og:

- gennemførelsesforordningens artikel 11, stk. 1, litra b):

Ministère de la Prévoyance sociale, Secrétariat Général, Service des Relations internationales, Bruxelles — Ministerie van Sociale Voorzorg, Secretariaat-Generaal, Dienst Internationale Betrekkingen, Brussel (socialministeriet, generalsekretariatet, afdelingen for internationale forbindelser)«

- gennemførelsesforordningens artikel 11a, stk. 1, litra b):

Ministère des Classes moyennes, Administration des Affaires Sociales, Bruxelles — Ministerie van Middenstand, Administratie Sociale Zaken, Brussel (ministeriet for middelstanden, administrationen for sociale anliggender).

- b) Litra E. Grækenland: Ændringen vedrører ikke den danske tekst.
- c) Litra I. Nederlandene: I nr. 1, indsættes udtrykket »artikel 11a, stk. 1« efter »artikel 11, stk. 1«.
- d) Litra J. Det forenede Kongerige, affattes således:

»J. DET FORENEDE KONGERIGE

1. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 11, stk. 1, artikel 11a, stk. 1, artikel 12a, artikel 13, stk. 2 og 3, artikel 14, stk. 1, 2 og 3, artikel 38, stk. 1, artikel 70, stk. 1, artikel 80, stk. 2, artikel 81, artikel 82, stk. 2, artikel 91, stk. 2, artikel 102, stk. 2 og artikel 110:

Storbritannien:

Department of Health and Social Security — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og social sikring — oversøisk afdeling) Newcastle upon Tyne NE98 1YX

Nordirland:

Department of Health and Social Services — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og sociale anliggender — oversøisk afdeling), Belfast BT4 3HH

2. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 85, stk. 2, og artikel 86, stk. 2:

Storbritannien:

Department of Health and Social Services — Child Benefit Centre (ministeriet for sundhed og social sikring — kontoret for børnetilskud) (Washington), Newcastle upon Tyne, NE88 1YX

Nordirland:

Department of Health and Social Services — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og sociale anliggender — oversøisk afdeling), Belfast, BT4 3HH«.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra 1. juli 1982, bortset fra artikel 1, nr. 2, litra b), der anvendes fra 1. april 1982, dog med undtagelse af henvisninger til »selvstændig virksomhed« og »selvstændige erhvervsdrivende«.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Luxembourg, den 2. juni 1983.

På Rådets vegne

N. BLÜM

Formand

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 2001/83

af 2. juni 1983

om ændring og ajourføring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 2, 7, 51 og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til forordning (EØF) nr. 1390/81 ⁽³⁾ er forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet ⁽⁴⁾, blevet udvidet til at omfatte selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer;

i henhold til forordning (EØF) nr. 3795/81 ⁽⁵⁾ er forordning (EØF) nr. 574/72 ⁽⁶⁾ om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71, blevet udvidet til at omfatte selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer;

disse udvidelser trådte i kraft den 1. juli 1982; mellem udstedelsen af forordning (EØF) nr. 1390/81 og dette tidspunkt er der ligeledes foretaget ændringer af forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72 ved forordning (EØF) nr. 2793/81 ⁽⁷⁾;

disse ændringer blev foretaget i den udgave af forordning (EØF) nr. 1408/71, der var gældende på tidspunktet for deres vedtagelse, og der er således ikke taget hensyn til de ændringer, der er foretaget ved forordning (EØF) nr. 1390/81;

som følge af ikrafttrædelsen af forordning (EØF) nr. 1390/81 indeholder forordning (EØF) nr. 1408/71

bl.a. et nyt bilag I, og de øvrige bilag har derfor fået nye numre; der bør tages hensyn hertil for så vidt angår de ændringer, der er foretaget ved forordning (EØF) nr. 2793/81; det bør også præciseres, om disse ændringer ligeledes vedrører selvstændige erhvervsdrivende; dette er tilfældet for de bestemmelser, der er omhandlet i artikel 1, nr. 2, nr. 6, litra b), andet led, og nr. 6, litra g), andet led, i forordning (EØF) nr. 2793/81;

i den italienske udgave af forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72 er det mere hensigtsmæssigt at anvende henholdsvis udtrykket »laboratori subordinati« og »laboratori autonomi« i stedet for »laboratori salariati« og »laboratori non salariati«;

det er derfor påkrævet at foretage de nødvendige ændringer i forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72;

det er påkrævet at indsætte supplerende bestemmelser i bilag 2, afsnit C, nr. 1 og bilag 10, afsnit C, nr. 2 og 3 i forordning (EØF) nr. 574/72;

for at opnå større klarhed bør der endvidere foretages en ajourføring af forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2000/83 ⁽⁸⁾, i deres helhed; med henblik herpå er det nødvendigt i en enkelt tekst at anføre ikke blot de dele, som indeholder ændringer med virkning fra den 1. juli 1982, men ligeledes de dele, hvori der allerede er foretaget ændringer samt de, der forbliver uændret;

bilag 1, 4, 5, 6, 7 og 8 til forordning (EØF) nr. 574/72 er blevet ajourført ved forordning (EØF) nr. 2474/82 ⁽⁹⁾ og (EØF) nr. 799/83 ⁽¹⁰⁾; af praktiske grunde er det nødvendigt at gengive disse ajourførte bilag i en enkelt tekst, der omfatter samtlige bestemmelser i forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72, der var gældende den 1. juli 1982;

⁽¹⁾ EFT nr. C 27 af 2. 2. 1983, s. 3.

⁽²⁾ EFT nr. C 161 af 20. 6. 1983, s. 17.

⁽³⁾ EFT nr. L 143 af 29. 5. 1981, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971, s. 2.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 378 af 31. 12. 1981, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 74 af 27. 3. 1972, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 275 af 29. 9. 1981, s. 1.

⁽⁸⁾ Se side 1 i denne Tidende.

⁽⁹⁾ EFT nr. L 266 af 15. 9. 1982, s. 1.

⁽¹⁰⁾ EFT nr. L 89 af 7. 4. 1983, s. 15.

endelig bør der af praktiske grunde foretages ændring af sådanne bestemmelser, som vedrører udvidelsen omfattende selvstændige erhvervsdrivende, og som er indeholdt i de aftaler, der er nævnt i artikel 3 i forordning (EØF) nr. 1390/81 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Overskriften til samt indholdsfortegnelsen og bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 affattes som anført i bilag I.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Luxembourg, den 2. juni 1983.

Artikel 2

Overskriften til samt indholdsfortegnelsen og bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 574/72 affattes som anført i bilag II.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 1. juli 1982.

På Rådets vegne

N. BLÜM

Formand

BILAG I

Forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet

Side

AFSNIT I:	ALMINDELIGE BESTEMMELSER (artikel 1-12)	11
AFSNIT II:	BESTEMMELSE AF, HVILKEN LOVGIVNING DER SKAL ANVENDES (artikel 13-17)	16
AFSNIT III:	SÆRLIGE BESTEMMELSER OM DE ENKELTE ARTER AF YDELSER ..	19
	Kapitel 1: Sygdom og moderskab	
	Afdeling 1: Fælles bestemmelser (artikel 18)	19
	Afdeling 2: Arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer (artikel 19-24)	20
	Afdeling 3: Arbejdsløse og deres familiemedlemmer (artikel 25)	22
	Afdeling 4: Pensions- eller renteansøgere og deres familiemedlemmer (artikel 26)	22
	Afdeling 5: Pensionister eller rentemodtagere og deres familiemedlemmer (artikel 27-34)	23
	Afdeling 6: Forskellige bestemmelser (artikel 35)	25
	Afdeling 7: Refusion mellem institutionerne (artikel 36)	26
	Kapitel 2: Invaliditet	
	Afdeling 1: Arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der udelukkende har været omfattet af lovgivninger, hvorefter størrelsen af ydelser ved invaliditet er uafhængig af forsikringsperiodernes længde (artikel 37-39)	26
	Afdeling 2: Arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der enten udelukkende har været omfattet af lovgivninger, hvorefter størrelsen af ydelser ved invaliditet afhænger af forsikrings- eller bopælsperiodernes længde, eller af lovgivninger af denne art og af den i afdeling 1 omhandlede art (artikel 40)	27
	Afdeling 3: Forværring af en invaliditet (artikel 41)	28
	Afdeling 4: Genoptagelse af udbetaling af ydelser, efter at disse har været stillet i bero eller bortfaldet — Overgang fra ydelser ved invaliditet til ydelser ved alderdom (artikel 42-43)	28
	Kapitel 3: Alderdom og dødsfald (pensioner) (artikel 44-51)	29
	Kapitel 4: Arbejdsulykker og erhvervs sygdomme	33
	Afdeling 1: Ret til ydelser (artikel 52-59)	33
	Afdeling 2: Forværring af en erhvervs sygdom, for hvilken der er ydet erstatning (artikel 60)	35
	Afdeling 3: Forskellige bestemmelser (artikel 61-62)	36

	Afdeling 4: Refusion mellem institutionerne (artikel 63)	37
	Kapitel 5: Ydelser ved dødsfald (artikel 64-66)	37
	Kapitel 6: Arbejdsløshed	
	Afdeling 1: Fælles bestemmelser (artikel 67-68)	38
	Afdeling 2: Arbejdsløse, der rejser til en anden medlemsstat end den kompetente stat (artikel 69-70)	38
	Afdeling 3: Arbejdsløse, som under deres seneste beskæftigelse var bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat (artikel 71)	39
	Kapitel 7: Familieydelser og børnetilskud	
	Afdeling 1: Fælles bestemmelser om ydelser til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende og arbejdsløse (artikel 72)	40
	Afdeling 2: Arbejdstagere og arbejdsløse, hvis familiemedlemmer er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat (artikel 73-76)	40
	Kapitel 8: Ydelser til børn, der forsørges af pensionister eller rentemodtagere, samt til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem (artikel 77-79)	41
AFSNIT IV:	DEN ADMINISTRATIVE KOMMISSION FOR VANDRENDE ARBEJDS- TAGERES SOCIALE SIKRING (artikel 80-81)	43
AFSNIT V:	DET RÅDGIVENDE UDVALG FOR VANDRENDE ARBEJDS- TAGERES SOCIALE SIKRING (artikel 82-83)	44
AFSNIT VI:	FORSKELLIGE BESTEMMELSER (artikel 84-93)	45
AFSNIT VI:	OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER (artikel 94-100)	47
<i>BILAG</i>		
Bilag I:	Forordningens personkreds	49
Bilag II:	Særordninger for selvstændige erhvervsdrivende, der i henhold til artikel 1, litra j), fjerde underafsnit, ikke er omfattet af forordningens anvendelsesområde — særlige ydelser i anledning af fødsel, der i henhold til artikel 1, litra u), ikke er omfattet af forordningens anvendelsesområde	52
Bilag III:	Bestemmelser i overenskomster om social sikring, der forbliver i kraft uanset forordningens artikel 6 — Bestemmelser i overenskomster om social sikring, som ikke finder anvendelse på alle af forordningen omfattende personer	54
Bilag IV:	Lovgivning, der omhandles i forordningens artikel 37, stk. 1, hvorefter størrelsen af ydelser ved invaliditet er uafhængig af forsikringsperiodernes længde	63

Bilag V:	Overensstemmelse mellem de i medlemsstaternes lovgivninger fastlagte kriterier for invaliditet	65
Bilag VI:	Særregler for anvendelsen af visse medlemsstaters lovgivning	69
Bilag VII:	Tilfælde, hvor en person samtidig er omfattet af lovgivningen i to medlemsstater	85

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Definitioner

I denne forordning:

- a) betyder udtrykkene »arbejdstager« og »selvstændig erhvervsdrivende« henholdsvis enhver person:
- i) der er forsikret i henhold til en tvungen forsikring eller en frivillig fortsat forsikring mod en eller flere risici, der svarer til de sikringsgrene, som indgår i en social sikringsordning for arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende;
 - ii) der inden for rammerne af en social sikringsordning for samtlige indbyggere eller for hele den erhvervsmæssigt beskæftigede del af befolkningen, er tvungent forsikret mod en eller flere risici, der svarer til de sikringsgrene, på hvilke denne forordning finder anvendelse:
 - når det efter vedkommende sikringsordnings administrations- eller finansieringsmetode er muligt at identificere den pågældende som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, eller
 - i mangel af sådanne kriterier, når den pågældende er forsikret i henhold til en tvungen forsikring eller en frivillig fortsat forsikring mod en af de i bilag I opregnede risici inden for rammerne af en ordning for arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende eller af en ordning omhandlet under iii), eller, såfremt en sådan ordning ikke findes i vedkommende medlemsstat, når den pågældende svarer til definitionen i bilag I;
 - iii) der, inden for rammerne af en ensartet social sikringsordning oprettet for hele landbrugsbefolkningen efter de i bilag I fastsatte kriterier, er forsikret i henhold til en tvungen forsikring mod flere risici svarende til de sikringsgrene, på hvilke denne forordning finder anvendelse;
 - iv) der inden for rammerne af en social sikringsordning oprettet for arbejdstagere, for selvstændige erhvervsdrivende, for samtlige indbyggere eller for visse kategorier af indbyggere i en medlemsstat, er frivilligt forsikret mod en eller flere risici svarende til de sikringsgrene, på hvilke denne forordning finder anvendelse,
- når den pågældende udøver lønnet virksomhed eller selvstændig virksomhed, eller
- når den pågældende tidligere har været tvungent forsikret mod samme risiko inden for rammerne af en ordning for arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende i den samme medlemsstat;
- b) betyder udtrykket »grænsearbejder« enhver arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, som udøver sin erhvervsmæssige virksomhed på en medlemsstats område, men er bosat på en anden medlemsstats område, hvortil han som hovedregel vender tilbage hver dag eller mindst en gang om ugen; en grænsearbejder, som af det foretagende, til hvilket han normalt er knyttet, udsendes til den samme medlemsstat eller til en anden medlemsstats område, eller som præsterer en tjenesteydelse på samme medlemsstat eller på en anden medlemsstats område, anses dog fortsat som grænsearbejder i et tidsrum af højst fire måneder, selv om han i denne periode ikke hver dag eller mindst én gang om ugen kan vende tilbage til sit bopælssted;
- c) betyder udtrykket »sæsonarbejder« enhver arbejdstager, som rejser til en anden medlemsstat end den, hvori han er bosat, for dér for en virksomhed eller en arbejdsgiver i nævnte stat at udføre et sæsonarbejde, hvis varighed i intet tilfælde må overstige otte måneder, og som opholder sig på denne stats område under udførelsen af dette arbejde; ved sæsonarbejde forstås et af årstiderne betinget arbejde, der automatisk gentager sig hvert år;
- d) har udtrykket »flygtning« den betydning, der er tillagt det i artikel 1 i konventionen om flygtnings retsstilling, som er undertegnet i Genève den 28. juli 1951;
- e) har udtrykket »statsløs« den betydning, der er tillagt det i artikel 1 i konventionen om statsløse personers retsstilling, som er undertegnet i New York den 28. september 1954;
- f) betyder udtrykket »familiemedlem« enhver person, der betegnes eller anerkendes som familiemedlem eller betegnes som hørende til husstanden i den lovgivning, hvorefter ydelserne udredes, eller, i de i artikel 22, stk. 1, litra a), og artikel 31 omhandlede tilfælde, i lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende er bosat; dersom disse lovgivninger kun anser en person, der bor hos

arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende, som hørende til familien eller husstanden, anses denne betingelse dog for opfyldt, når den sikrede i overvejende grad bidrager til den pågældendes forsørgelse; hvis en medlemsstats lovgivning om naturalydelse ved sygdom eller moderskab ikke gør det muligt at skelne mellem familiemedlemmer og de øvrige personer, på hvilke lovgivningen finder anvendelse, har udtrykket »familiemedlem« den betydning, der er anført i bilag I;

- g) betyder udtrykket »efterladt« enhver person, der i den lovgivning, hvorefter ydelserne tilkendes, betegnes eller anerkendes som efterladt; dersom denne lovgivning kun anser en person, som hørte til den afdødes husstand, som efterladt, anses denne betingelse dog for opfyldt, når den afdøde i overvejende grad bidrog til den pågældendes forsørgelse;
- h) betyder udtrykket »bopæl« sædvanligt opholdssted;
- i) betyder udtrykket »ophold« midlertidigt ophold;
- j) betyder udtrykket »lovgivning« i forhold til enhver medlemsstat bestående og fremtidige love, administrative forskrifter, vedtægtsmæssige bestemmelser og alle andre gennemførelsesregler vedrørende de i artikel 4, stk. 1 og 2, nævnte sociale sikringsgrene eller sikringsordninger;

udtrykket omfatter ikke bestemmelser i bestående eller fremtidige kollektive overenskomster, selv om der af en offentlig myndighed er tillagt sådanne overenskomstbestemmelser almindelig retsvirkning eller er foretaget en udvidelse af deres gyldighedsområde; for så vidt angår bestemmelser i kollektive overenskomster:

- i) der tjener til opfyldelse af en forsikringspligt, som følger af i de i det foregående underafsnit omhandlede love og administrative forskrifter, eller
- ii) hvorved der oprettes en ordning, der administreres af samme institution som den, der administrerer de ordninger, der er oprettet ved de i det foregående underafsnit omhandlede love og administrative forskrifter,

kan den nævnte begrænsning dog til enhver tid ophæves ved en af den pågældende medlemsstat afgivet erklæring, hvori angives de ordninger af den omhandlede art, på hvilke denne forordning finder anvendelse; meddelelse om en sådan erklæring skal afgives og offentliggøres i overensstemmelse med artikel 97;

bestemmelserne i det foregående underafsnit kan ikke medføre, at de ordninger der har været omfattet af forordning nr. 3, udelukkes fra nærværende forordnings anvendelsesområde;

udtrykket »lovgivning« omfatter heller ikke bestemmelser med regler for særordninger for selvstændige erhvervsdrivende, som oprettes på initiativ af de pågældende, eller som kun finder anvendelse inden for et bestemt område af den pågældende medlemsstat, uanset om der af de offentlige myndigheder er tillagt sådanne bestemmelser almindelig retsvirkning eller er foretaget en udvidelse af deres gyldighedsområde; de pågældende særordninger er anført i bilag II;

- k) betyder udtrykket »overenskomst om social sikring« enhver bilateral eller multilateral overenskomst, der er eller i fremtiden måtte blive indgået udelukkende mellem to eller flere medlemsstater, samt enhver multilateral overenskomst, der er eller i fremtiden måtte blive indgået mellem mindst to medlemsstater og en eller flere andre stater, når en sådan overenskomst på den sociale sikrings område pålægger parterne forpligtelser med hensyn til samtlige eller til en eller flere af de i artikel 4, stk. 1 og 2, omhandlede sikringsgrene eller sikringsordninger, samt aftaler af enhver art, der indgås i henhold til de nævnte overenskomster;
- l) betyder udtrykket »den kompetente myndighed«, i forhold til enhver medlemsstat, den eller de ministre eller anden tilsvarende myndighed, hvorunder de sociale sikringsordninger på den pågældende stats område i dets helhed eller på en del af dette område henhører;
- m) betyder udtrykket »Den administrative Kommission« den i artikel 80 omhandlede kommission;
- n) betyder udtrykket »institution«, i forhold til enhver medlemsstat, det organ eller den myndighed, som det påhviler at administrere hele lovgivningen eller en del af den;
- o) betyder udtrykket »den kompetente institution«:
 - i) den institution, som den pågældende er tilsluttet på tidspunktet for indgivelse af begæringen om ydelser, eller
 - ii) den institution, hvorfra den pågældende er berettiget eller ville være berettiget til at modtage ydelser, såfremt han eller et eller flere af hans familiemedlemmer var bosat i den medlemsstat, på hvis område denne institution befinder sig, eller
 - iii) den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat, eller

- iv) såfremt det drejer sig om en ordning om arbejdsgiverens forpligtelser vedrørende de i artikel 4, stk. 1, nævnte ydelser, enten arbejdsgiveren eller det forsikringsorgan, der træder i hans sted, eller, såfremt et sådant ikke findes, det organ eller den myndighed, der er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat;
- p) betyder udtrykket »bopælsstedets institution« og »opholdsstedets institution« henholdsvis den institution, som har kompetence til at udrede ydelser på det sted, hvor den pågældende er bosat, og den institution, som har kompetence til at udrede ydelser på det sted, hvor den pågældende opholder sig, i henhold til den lovgivning, som gælder for den nævnte institution, eller, såfremt en sådan institution ikke findes, den af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat udpegede institution;
- q) betyder udtrykket »den kompetente stat« den medlemsstat, på hvis område den kompetente institution befinder sig;
- r) betyder udtrykket »forsikringsperioder« bidrags- eller beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed, der i den lovgivning, hvorefter de er tilbagelagt eller anses for at være tilbagelagt, betegnes eller anerkendes som forsikringsperioder, samt alle dermed ligestillede perioder, for så vidt de efter denne lovgivning anses for ligestillet med forsikringsperioder;
- s) betyder udtrykket »beskæftigelsesperioder« eller »perioder med selvstændig virksomhed« perioder, der i den lovgivning, hvorefter de er tilbagelagt, betegnes eller anerkendes som sådanne, samt alle dermed ligestillede perioder, for så vidt de efter denne lovgivning anses for ligestillet med beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed;
- sa) betyder udtrykket »bopælsperioder« perioder, der i den lovgivning, hvorefter de er tilbagelagt eller anses for at være tilbagelagt, betegnes eller anerkendes som sådanne;
- t) betyder udtrykkene »ydelser«, »pensioner« og »renter« samtlige ydelser, pensioner og renter, herunder samtlige dele af dem, der afholdes af offentlige midler, og samtlige forhøjelser i form af reguleringstillæg eller andre tillæg, med forbehold af bestemmelserne i afsnit III, samt de ydelser i form af kapitalbeløb, der kan træde i stedet for pensioner

eller renter, samt udbetalinger, der foretages som refusion af bidrag;

- u) i) betyder udtrykket »familieydelser« alle natural- eller kontantydelse, der tager sigte på udligning af forsørgerbyrden inden for rammerne af en lovgivning som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra h), dog med undtagelse af de i bilag II nævnte særlige ydelser i anledning af fødsel;
- ii) betyder udtrykket »børnetilskud« periodiske kontantydelse, såfremt ydelsen af disse udelukkende afhænger af antallet af familiemedlemmer og eventuelt af disses alder;
- v) betyder udtrykket »ydelser ved dødsfald« enhver engangsydelse i tilfælde af dødsfald med undtagelse af de i litra t) omhandlede ydelser i form af kapitalbeløb.

Artikel 2

Personkreds

- Denne forordning finder anvendelse på arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, og som er statsborgere i en af disse stater eller er statsløse eller flygtninge bosat på en medlemsstats område, samt på deres familiemedlemmer og efterladte.
- Denne forordning finder endvidere anvendelse på efterladte efter arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, uanset disse arbejdstageres og selvstændige erhvervsdrivendes nationalitet, såfremt deres efterladte er statsborgere i en medlemsstat eller er statsløse eller flygtninge bosat på en medlemsstats område.
- Denne forordning finder anvendelse på tjenestemænd og på personer, der efter den lovgivning, som skal anvendes, ligestilles med tjenestemænd, for så vidt de pågældende er eller har været omfattet af en medlemsstats lovgivning, på hvilken denne forordning finder anvendelse.

Artikel 3

Ligebehandling

- Personer, der er bosat på en medlemsstats område, og som er omfattet af denne forordning, har de samme pligter og rettigheder i henhold til en medlemsstats lovgivning som denne medlemsstats egne statsborgere, medmindre andet følger af særlige bestemmelser i denne forordning.

2. Bestemmelserne i stk. 1 gælder også for retten til at vælge medlemmer af de sociale sikringsinstitutioners organer, eller til at deltage i udpegelsen af sådanne medlemmer, men berører ikke medlemsstaternes lovbestemmelser om valgbarhed til og fremgangsmåden ved udpegelsen af medlemmer af de nævnte organer.

3. De overenskomster om social sikring, som forbliver i kraft i medfør af artikel 7, stk. 2, litra c), samt de overenskomster, der afsluttes i medfør af artikel 8, stk. 1, udstrækkes til at omfatte samtlige personer, der omfattes af denne forordning, medmindre andet er bestemt i bilag III.

Artikel 4

Sagligt anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om sociale sikringsgrene, der vedrører:

- a) ydelser i anledning af sygdom og moderskab;
- b) ydelser ved invaliditet, herunder ydelser, der tager sigte på at bevare eller forbedre erhvervsevnen;
- c) ydelser ved alderdom;
- d) ydelser til efterladte;
- e) ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervsygdomme;
- f) ydelser ved dødsfald;
- g) ydelser ved arbejdsløshed;
- h) familieydelser.

2. Denne forordning finder anvendelse på alle almindelige og særlige sociale sikringsordninger med eller uden bidragspligt samt på ordninger, der pålægger arbejdsgiveren eller rederen forpligtelser med hensyn til de i stk. 1 omhandlede ydelser.

3. Bestemmelserne i afsnit III berører dog ikke medlemsstaternes lovgivning om en reders forpligtelser.

4. Denne forordning finder hverken anvendelse på offentlig social og sundhedsmæssig forsorg eller på ordninger til fordel for ofre for krig eller dens følger eller på særlige ordninger for tjenestemænd og dermed ligestillede personer.

Artikel 5

Medlemsstaternes erklæringer om denne forordnings anvendelsesområde

Medlemsstaterne skal i erklæringer, der meddeles og offentliggøres i overensstemmelse med reglerne i artikel 97, angive deres lovgivning og ordninger, der omfattes af artikel 4, stk. 1 og 2, de i artikel 50 omhandlede minimumsydelser samt de i artiklerne 77 og 78 omhandlede ydelser.

Artikel 6

Overenskomster om social sikring, der afløses af denne forordning

Medmindre andet er bestemt i artiklerne 7, 8 og 46, stk. 4, træder denne forordning, både hvad angår dens personkreds og saglige anvendelsesområde, i stedet for følgende overenskomster om social sikring:

- a) overenskomster afsluttet alene mellem to eller flere medlemsstater;
- b) overenskomster afsluttet mellem mindst to medlemsstater og en eller flere andre stater, for så vidt det drejer sig om tilfælde, hvis ordning ikke kræver medvirken af nogen institution i en af de sidstnævnte stater.

Artikel 7

Internationale regler, som ikke berøres af denne forordning

1. Denne forordning berører ikke forpligtelser i henhold til:

- a) de af Den internationale Arbejderkonference vedtagne konventioner, som efter ratifikation af en eller flere medlemsstater er trådt i kraft for den eller de pågældende stater;
- b) de midlertidige europæiske overenskomster om social sikring af 11. december 1953, der er afsluttet mellem Europarådets medlemsstater.

2. Uanset bestemmelserne i artikel 6 skal følgende fortsat være gældende:

- a) overenskomsten af 27. juli 1950 om social sikring for flodskippere i Rhinfart, som ændret den 13. februar 1961;
- b) den europæiske konvention af 9. juli 1956 om social sikring af arbejdstagere beskæftiget ved international transport;
- c) de i bilag III anførte bestemmelser i overenskomster om social sikring.

*Artikel 8***Afslutning af overenskomster mellem medlemsstaterne**

1. To eller flere medlemsstater kan, såfremt der måtte være behov herfor, afslutte overenskomster med hinanden på grundlag af denne forordnings principper og grundtanker.

2. Enhver medlemsstat skal i overensstemmelse med artikel 97, stk. 1, afgive meddelelse om enhver overenskomst, som den i henhold til stk. 1 afslutter med en anden medlemsstat.

*Artikel 9***Adgang til frivillig forsikring og frivillig fortsat forsikring**

1. Bestemmelser i en medlemsstats lovgivning, der gør adgang til frivillig forsikring eller frivillig fortsat forsikring betinget af bopæl på den pågældende stats område, finder ikke anvendelse på personer, der er bosat på en anden medlemsstats område, såfremt de pågældende på et eller andet tidspunkt under deres arbejdsliv har været omfattet af den førstnævnte stats lovgivning som arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende.

2. Såfremt adgangen til frivillig forsikring eller frivillig fortsat forsikring efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at der er tilbagelagt forsikringsperioder, skal forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, i fornødent omfang medregnes, som om det drejede sig om forsikringsperioder, der var tilbagelagt efter den førstnævnte stats lovgivning.

*Artikel 10***Ophævelse af bopælsbestemmelser****Den tvungne forsikrings indvirkning på refusion af bidrag**

1. Kontantydelse ved invaliditet eller alderdom eller til efterladte, erstatning i anledning af arbejdsulykker eller erhvervs sygdomme samt ydelser ved dødsfald, hvortil der er erhvervet ret efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, kan, medmindre andet er bestemt i denne forordning, ikke nedsættes, ændres, stilles i bero, inddrages eller beslaglægges som følge af, at den berettigede er bosat i en anden medlemsstat end den, hvori den institution, som det påhviler at udrede ydelsen, er beliggende.

Foranstående afsnit gælder ligeledes for ydelser i form af kapitalbeløb, der i tilfælde af indgåelse af nyt ægteskab

ydes en efterlevende ægtefælle, der var berettiget til pension eller rente som efterladt.

2. Såfremt refusion af bidrag efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at den pågældende ikke længere er omfattet af en tvungen forsikring, anses denne betingelse ikke for opfyldt, så længe den pågældende som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende er omfattet af en tvungen forsikring i henhold til en anden medlemsstats lovgivning.

*Artikel 11***Regulering af ydelser**

De i en medlemsstats lovgivning fastsatte bestemmelser om regulering af ydelser finder anvendelse på ydelser, der under iagttagelse af bestemmelserne i denne forordning udredes efter den nævnte lovgivning.

*Artikel 12***Forbud mod dobbeltydelser**

1. Der kan ikke med hjemmel i denne forordning tillægges eller bevares ret til flere ydelser af samme art på grundlag af samme forsikringsperiode tilbagelagt efter en tvungen forsikring. Denne bestemmelse finder dog ikke anvendelse på ydelser ved invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner) eller erhvervs sygdom, der fastsættes af institutionerne i to eller flere medlemsstater i overensstemmelse med reglerne i artikel 41, artikel 43, stk. 2 og 3, artiklerne 46, 50 og 51 eller artikel 60, stk. 1, litra b).

2. Indeholder en medlemsstats lovgivning bestemmelser om, at en ydelse skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, når modtageren samtidig får udbetalt andre sociale ydelser eller har andre indtægter, finder disse bestemmelser tillige anvendelse, selv om det drejer sig om ydelser, som den pågældende har opnået i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, eller om indtægter, han har modtaget på en anden medlemsstats område. Denne regel finder dog ikke anvendelse, såfremt den pågældende modtager ydelser af samme art ved invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner) eller erhvervs sygdom, der fastsættes af institutionerne i to eller flere medlemsstater i overensstemmelse med artiklerne 46, 50 og 51 eller artikel 60, stk. 1, litra b).

3. Indeholder en medlemsstats lovgivning bestemmelser om, at ydelser ved invaliditet eller førtidsydelse ved alderdom skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde i tilfælde af, at modtageren er erhvervsmæssigt beskæfti-

get, finder disse bestemmelser tillige anvendelse, hvis den pågældende er erhvervsmæssigt beskæftiget på en anden medlemsstats område.

4. Den invalidepension, der efter nederlandsk lovgivning skal ydes i tilfælde, hvor den nederlandske instit-

ution ifølge artikel 57, stk. 3, litra c), eller artikel 60, stk. 2, litra b), er forpligtet til også at deltage i udgifterne ved erstatning for erhvervs sygdom tilkendt efter en anden medlemsstats lovgivning, nedsættes med det beløb, der tilkommer den institution i den anden medlemsstat, som det påhviler at udbetale erstatning i anledning af erhvervs sygdom.

AFSNIT II

BESTEMMELSE AF, HVILKEN LOVGIVNING DER SKAL ANVENDES

Artikel 13

Almindelige regler

1. Med forbehold af artikel 14c er de personer, der er omfattet af denne forordning, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om hvilken lovgivning, der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.

2. Med forbehold af artikel 14-17:

- a) er en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område, eller den virksomhed eller arbejdsgiver, der beskæftiger ham, har sit hjemsted eller sin bopæl på en anden medlemsstats område;
- b) er en person, der har selvstændig beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område;
- c) er en person, der har sin erhvervsmæssige beskæftigelse om bord på et skib, som fører en medlemsstats flag, omfattet af denne stats lovgivning;
- d) er tjenestemænd og dermed ligestillede personer omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, i hvis administration de er beskæftiget;
- e) er en person, der er indkaldt eller genindkaldt til militærtjeneste eller civilt arbejde i en medlemsstat, omfattet af denne stats lovgivning. Såfremt retten til ydelser efter denne lovgivning er betinget af, at der er tilbagelagt forsikringsperioder før indkaldelsen eller genindkaldelsen til militærtjeneste eller civilt arbejde eller efter hjemsendelsen fra en sådan tjeneste eller et sådant arbejde, skal forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter enhver anden medlems-

stats lovgivning, i fornødent omfang medregnes, som om det drejede sig om forsikringsperioder, der var tilbagelagt efter den førstnævnte stats lovgivning. En arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der er indkaldt eller genindkaldt til militærtjeneste eller civilt arbejde, anses fortsat som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende.

Artikel 14

Særlige regler, der finder anvendelse på personer, bortset fra søfolk, som har lønnet beskæftigelse

Reglen i artikel 13, stk. 2, litra a), finder anvendelse under iagttagelse af følgende undtagelser og særregler:

1. a) en person, der på en medlemsstats område har lønnet beskæftigelse for en virksomhed, hvortil han normalt er knyttet, og som af denne virksomhed udsendes til en anden medlemsstats område for dér at udføre et arbejde for denne virksomheds regning, er fortsat omfattet af lovgivningen i den førstnævnte medlemsstat, forudsat at varigheden af dette arbejde ikke påregnes at overstige ét år, og at han ikke udsendes for at afløse en anden person, hvis udstationeringsperiode er udløbet;
- b) såfremt varigheden af det arbejde, der skal udføres, på grund af uforudselige omstændigheder bliver længere end oprindeligt forudsat og kommer til at overstige ét år, er den pågældende fortsat omfattet af lovgivningen i den førstnævnte medlemsstat, indtil arbejdet er afsluttet, forudsat at den kompetente myndighed i den medlemsstat, til hvis område den pågældende er udsendt, eller det af denne myndighed udpegede organ har meddelt samtykke hertil; begæring om sådant samtykke skal indgives inden udløbet af den første etårsperiode. Samtykke kan ikke meddeles for længere tid end ét år.

2. For en person, der normalt har lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, afgøres spørgsmålet om, hvilken lovgivning han er omfattet af, efter følgende regler:

a) en person, der hører til det kørende, sejlene eller flyvende personel i en virksomhed, som for andres eller for egen regning foretager international befordring af passagerer eller gods ad jernbane, landevej, luftvejen eller i indenrigs skibsfart, og som har sit hjemsted på en medlemsstats område, er omfattet af sidstnævnte stats lovgivning med følgende begrænsninger:

i) en person, der er beskæftiget af en filial eller af en fast repræsentation, som den pågældende virksomhed har i en anden medlemsstat end den, hvor virksomheden har sit hjemsted, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den nævnte filial eller faste repræsentation er beliggende;

ii) en person, der overvejende er beskæftiget i den medlemsstat, hvor han er bosat, er omfattet af denne stats lovgivning, selv om den virksomhed, hvori han er beskæftiget, hverken har sit hjemsted, en filial eller en fast repræsentation på dette område;

b) andre personer end de under litra a) omhandlede er omfattet:

i) af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende er bosat, såfremt han udfører en del af sit arbejde på dette område, eller såfremt han er beskæftiget i flere virksomheder eller hos flere arbejdsgivere, der har deres hjemsted eller bopæl på forskellige medlemsstaters område;

ii) af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den virksomhed eller arbejdsgiver, som beskæftiger den pågældende, har sit hjemsted eller sin bopæl, såfremt han ikke er bosat i en af de medlemsstater, hvor han udfører sit arbejde.

3. En person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område i en virksomhed, som har sit hjemsted på en anden medlemsstats område, er, såfremt de to medlemsstaters fælles grænse går igennem virksomheden, omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende virksomhed har sit hjemsted.

Artikel 14a

Særlige regler, der finder anvendelse på personer, bortset fra søfolk, som har selvstændig beskæftigelse

Reglen i artikel 13, stk. 2, litra b), finder anvendelse under iagttagelse af følgende undtagelser og særregler:

1. a) En person, der normalt har selvstændig beskæftigelse på en medlemsstats område, og som udfører et arbejde på en anden medlemsstats område, er fortsat omfattet af lovgivningen i førstnævnte medlemsstat, forudsat at varigheden af dette arbejde ikke påregnes at overstige ét år.

b) Såfremt varigheden af det arbejde, der skal udføres, på grund af uforudselige omstændigheder bliver længere end oprindeligt forudsat og kommer til at overstige et år, er den pågældende fortsat omfattet af lovgivningen i førstnævnte stat, indtil arbejdet er afsluttet, forudsat at den kompetente myndighed i den medlemsstat, til hvis område den pågældende er rejst for at udføre nævnte arbejde, eller det af denne myndighed udpegede organ har givet sit samtykke hertil; begæring om et sådant samtykke skal indgives inden udløbet af den første étårsperiode; samtykke kan ikke meddeles for længere tid end ét år.

2. En person, der normalt har selvstændig beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han er bosat, hvis han udøver en del af sin virksomhed på denne medlemsstats område, eller, såfremt han ikke udøver virksomhed på den medlemsstats område, hvor han er bosat, af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han har sin hovedbeskæftigelse. Kriterierne for nærmere bestemmelse af hovedbeskæftigelsen fastsættes i den i artikel 98 omhandlede forordning.

3. En person, der har selvstændig beskæftigelse i en virksomhed, som har sit hjemsted på en medlemsstat område, er, såfremt to medlemsstaters fælles grænse går igennem virksomheden, omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende virksomhed har sit hjemsted.

4. Såfremt den lovgivning, en person skulle være omfattet af i henhold til stk. 2 og 3, ikke giver den

pågældende mulighed for endog som frivilligt forsikret at blive optaget i en aldersforsikringsordning, er den pågældende omfattet af den anden medlemsstats lovgivning, som ville være gældende for ham, hvis ikke disse bestemmelser fandtes, eller, såfremt lovgivningen i to eller flere medlemsstater således ville være gældende, af den lovgivning, der bestemmes ved fælles aftale mellem disse medlemsstater eller deres kompetente myndigheder.

Artikel 14b

Særlige regler for søfolk

Reglen i artikel 13, stk. 2, litra c), finder anvendelse under iagttagelse af følgende undtagelser og særregler:

1. En person, som på en medlemsstats område eller om bord på et skib, der fører en medlemsstats flag, har lønnet beskæftigelse for en virksomhed, hvortil han normalt er knyttet, og som af nævnte virksomhed udsendes for at udføre et arbejde for dennes regning om bord på et skib, der fører en anden medlemsstats flag, er fortsat omfattet af lovgivningen i førstnævnte medlemsstat på de i artikel 14, stk. 1, fastsatte betingelser.
2. En person, som normalt har selvstændig beskæftigelse enten på en medlemsstats område eller om bord på et skib, der fører en medlemsstats flag, og som for egen regning udfører et arbejde om bord på et skib, der fører en anden medlemsstats flag, er fortsat omfattet af lovgivningen i førstnævnte medlemsstat på de i artikel 14a, stk. 1, fastsatte betingelser.
3. En person, som ikke sædvanligvis har sin erhvervmæssige beskæftigelse til søs, men udfører et arbejde i en medlemsstats territorialfarvand eller havn om bord på et skib, der fører en anden medlemsstats flag, og som befinder sig i dette territorialfarvand eller denne havn, uden at tilhøre skibets besætning, er omfattet af lovgivningen i førstnævnte medlemsstat.
4. En person, som har lønnet beskæftigelse om bord på et skib, der fører en medlemsstats flag, og som for denne beskæftigelse aflønnes af en virksomhed eller en person, der har sit hjemsted eller bopæl på en anden medlemsstats område, er omfattet af lovgivningen i sidstnævnte stat, såfremt han er bosat på dens område; den virksomhed eller den person, der udbetaler lønnen, anses som arbejdsgiver ved anvendelsen af nævnte lovgivning.

Artikel 14c

Særlige regler, der finder anvendelse på personer, som samtidigt har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område og selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område

1. En person, der samtidigt har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område og selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område, er
 - a) med forbehold af litra b) omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område vedkommende har lønnet beskæftigelse;
 - b) i de i bilag VII omhandlede tilfælde omfattet af lovgivningen i hver af disse medlemsstater, for så vidt angår beskæftigelsen på deres område.
2. Gennemførelsesbestemmelserne til stk. 1, litra b), fastsættes i en forordning, der skal vedtages af Rådet på forslag af Kommissionen.

Artikel 14d

Diverse bestemmelser

1. Den i artikel 14, stk. 2 og 3, artikel 14a, stk. 2, 3 og 4, samt artikel 14c, stk. 1, litra a), omhandlede person behandles for så vidt angår anvendelse af den lovgivning, der fastlægges i overensstemmelse med disse bestemmelser, som om vedkommende havde hele sin erhvervmæssige beskæftigelse på den pågældende medlemsstats område.
2. Bestemmelserne i en medlemsstats lovgivning, hvorefter en pensionist eller rentemodtager, der er erhvervmæssigt beskæftiget, ikke i kraft af denne beskæftigelse er omfattet af den tvungne forsikring, finder ligeledes anvendelse på en pensionist eller rentemodtager, hvis ret til pension eller rente er erhvervet efter en anden medlemsstats lovgivning, medmindre den pågældende udtrykkeligt indgiver anmodning om at blive omfattet af den tvungne forsikring til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i førstnævnte medlemsstat, og som er anført i bilag 10 til den i artikel 98 omhandlede forordning.

Artikel 15

Regler om frivillig forsikring eller frivillig fortsat forsikring

1. Artikel 13 til 14d finder ikke anvendelse på frivillig eller frivillig fortsat forsikring, medmindre der i en

medlemsstat inden for en af de i artikel 4 omhandlede områder kun findes en frivillig forsikringsordning.

2. Hvor anvendelsen af to eller flere medlemsstaters lovgivning medfører samtidigt medlemskab

— af en tvungen forsikringsordning og af en eller flere ordninger for frivillig eller frivillig fortsat forsikring, er den pågældende alene omfattet af den tvungne forsikringsordning;

— af to eller flere ordninger for frivillig eller frivillig fortsat forsikring, kan den pågældende kun optages i den ordning for frivillig eller frivillig fortsat forsikring, som han har valgt at være tilknyttet.

3. Såfremt det drejer sig om invaliditet, alderdom eller dødsfald (pensioner), kan den pågældende dog optages i en medlemsstats ordning for frivillig eller frivillig fortsat forsikring, selv om han er omfattet af en anden medlemsstats tvungne forsikring, for så vidt der i den førstnævnte stat er udtrykkelig eller stiltiende hjemmel til en sådan dobbeltforsikring.

Artikel 16

Særlige regler for tjenstgørende personale ved diplomatiske missioner og konsulater samt for De europæiske Fællesskabers hjælpepersonale

1. Bestemmelserne i artikel 13, stk. 2, litra a), finder anvendelse på medlemmer af det tjenstgørende perso-

nale ved diplomatiske missioner eller konsulater samt på personer, der står i privat tjeneste hos embedsmænd, der er knyttet til sådanne missioner eller konsulater.

2. De i stk. 1 nævnte arbejdstagere, der er statsborgere i den medlemsstat, som den pågældende mission eller det pågældende konsult repræsenterer, kan dog vælge at være omfattet af lovgivningen i denne stat. Denne ret til at vælge kan udøves på ny ved udgangen af hvert kalenderår og har ikke tilbagevirkende kraft.

3. De europæiske Fællesskabers hjælpepersonale kan vælge, om de vil være omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område de er beskæftiget, af den medlemsstats lovgivning, hvoraf de senest har været omfattet, eller af lovgivningen i den medlemsstat, hvor de er statsborgere, undtagen for så vidt angår bestemmelserne om børnetilskud, hvis ydelse er reguleret i ansættelsesvilkårene for dette personale. Denne ret til at vælge, som kun kan udøves en gang, får virkning fra tidspunktet for de pågældendes tiltrædelse af tjenesten.

Artikel 17

Undtagelser fra artikel 13 til 16

To eller flere medlemsstater, deres kompetente myndigheder eller de af disse myndigheder udpegede organer kan ved aftale gøre undtagelser fra artikel 13 til 16 til fordel for visse kategorier af personer, der udøver lønnet eller selvstændig virksomhed, eller for visse af disse personer.

AFSNIT III

SÆRLIGE BESTEMMELSER OM DE ENKELTE ARTER AF YDELSER

KAPITEL 1

SYGDOM OG MODERSKAB

Afdeling 1

Fælles bestemmelser

Artikel 18

Sammenlægning af forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperioder

1. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning erhvervelse, bevarelse eller gener-

hvervelse af ret til ydelser er betinget af, at der er tilbagelagt forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperioder, skal i fornødent omfang medregne forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, som om det drejede sig om perioder, der var tilbagelagt efter den lovgivning, der gælder for denne institution.

2. Bestemmelserne i stk. 1 finder også anvendelse på sæsonarbejdere, selv om det drejer sig om perioder, som ligger forud for en forsikringsafbrydelse, der har varet længere end tilladt efter lovgivningen i den kompetente stat, forudsat at de pågældendes forsikring ikke har været afbrudt i over fire måneder.

Afdeling 2

Arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer

Artikel 19

Bopæl i en medlemsstat end den kompetente stat
Almindelige regler

1. En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat, og som opfylder betingelserne i den kompetente stats lovgivning for ret til ydelser, i givet fald ved iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18, har i den stat, hvor han er bosat, ret til følgende ydelser:

- a) naturalydelser, der for den kompetente institutions regning ydes af institutionen på bopælsstedet i henhold til den for denne institution gældende lovgivning, som om den pågældende var forsikret der;
- b) kontantydelse, der udbetales af den kompetente institution i henhold til den for denne institution gældende lovgivning. Efter aftale mellem den kompetente institution og bopælsstedets institution kan disse ydelser dog udbetales af den sidstnævnte institution for den førstnævnte institutions regning i overensstemmelse med reglerne i den kompetente stats lovgivning.

2. Bestemmelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat, for så vidt de pågældende ikke er berettiget til disse ydelser i medfør af lovgivningen i den stat, på hvis område de er bosat.

Såfremt familiemedlemmerne er bosat i en medlemsstat efter hvis lovgivningen ret til naturalydelser ikke er betinget af forsikring eller beskæftigelse, anses de naturalydelser, som er ydet de pågældende, som ydet til udgift for den institution, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende er tilsluttet, medmindre den pågældendes ægtefælle eller den person, som sørger for børnene, udøver erhvervsmæssige virksomhed på den nævnte medlemsstats område.

Artikel 20

Grænsearbejdere og deres familiemedlemmer
Særlige regler

Grænsearbejdere kan også opnå ydelserne i den kompetente stat. Disse ydelser udredes af den kompetente institution efter lovgivningen i denne stat, som om den pågældende var bosat der. En grænsearbejders familie-

medlemmer kan modtage ydelser på samme vilkår; bortset fra tilfælde, hvor øjeblikkelig hjælp er påkrævet, er opnåelse af disse ydelser dog betinget af, at der herom er afsluttet en overenskomst mellem de pågældende stater eller mellem de kompetente myndigheder i disse stater, eller — i mangel af sådan overenskomst — at den kompetente institution på forhånd har givet sin tilladelse hertil.

Artikel 21

Ophold i eller flytning til den kompetente stat

1. De i artikel 19, stk. 1, omhandlede arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, som opholder sig på den kompetente stats område, har ret til ydelser efter denne stats lovgivning, som om de var bosat der, uanset om de allerede har modtaget ydelser for samme sygdoms- eller moderskabstilfælde forud for dette ophold.

2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på de i artikel 19, stk. 2, omhandlede familiemedlemmer.

Såfremt disse familiemedlemmer er bosat på en anden medlemsstats område end den, på hvis område arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende er bosat, ydes naturalydelserne dog af opholdsstedets institution til udgift for institutionen på de pågældendes bopælssted.

3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på grænsearbejdere og deres familiemedlemmer.

4. De i artikel 19 omhandlede arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, som er flyttet til den kompetente stats område, har ret til ydelser efter denne stats lovgivning, uanset om de allerede har modtaget ydelser for samme sygdoms- eller moderskabstilfælde forud for flytningen.

Artikel 22

Ophold uden for den kompetente stat — Tilbagevenden eller flytning til en anden medlemsstat under et sygdoms- eller moderskabstilfælde — Nødvendigheden af at rejse til en anden medlemsstat for at få den fornødne behandling

1. En arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, som opfylder de i den kompetente stats lovgivning foreskrevne betingelser for ret til ydelser, i givet fald ved iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18, og:

- a) hvis tilstand under et ophold på en anden medlemsstats område kræver øjeblikkelig ydelse af hjælp, eller
- b) som efter at have opnået ret til ydelser fra den kompetente institution får tilladelse af denne institution til at vende tilbage til den medlemsstat, hvor han er bosat, eller til at flytte til en anden medlemsstats område, eller
- c) som af den kompetente institution får tilladelse til at rejse til en anden medlemsstat for der at få den efter hans tilstand fornødne behandling,

har ret til:

- i) naturalydelse, der for den kompetente institutions regning ydes af opholds- eller bopælsstedets institution efter den lovgivning, der gælder for denne institution, som om han var forsikret dér, dog således at det tidsrum, for hvilket disse ydelser kan udredes, afhænger af den kompetente stats lovgivning;
- ii) kontantydelse, der udbetales af den kompetente institution efter den for denne institution gældende lovgivning. Efter aftale mellem den kompetente institution og opholds- eller bopælsstedets institution kan disse ydelser dog udbetales af den sidstnævnte institution for den førstnævnte institutions regning efter bestemmelserne i den kompetente stats lovgivning.

2. Den i stk. 1, litra b), krævede tilladelse kan kun nægtes, såfremt det godtgøres, at den pågældendes flytning må antages at kunne bringe hans helbreds-tilstand i fare eller vanskeliggøre en gennemførelse af lægebehandlingen.

Den i stk. 1, litra c), krævede tilladelse kan ikke nægtes, når den pågældende behandling er opført under de ydelser, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor vedkommende er bosat, og såfremt denne behandling under hensyn til den pågældendes aktuelle helbreds-tilstand og udsigterne for sygdommens udvikling ikke kan ydes inden for den frist, der normalt er nødvendig for at opnå denne behandling i den medlemsstat, hvor han er bosat.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på en arbejdstagers eller en selvstændig erhvervsdrivendes familiemedlemmer.

Ved anvendelse af stk. 1, litra a), nr. i), og litra c), nr. i), på de i artikel 19, stk. 2, omhandlede familiemedlemmer, der er bosat på en anden medlemsstats område end den, på hvis område arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende er bosat:

- a) ydes naturalydelse dog til udgift for institutionen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, af opholdsstedets institution efter den lovgivning, der gælder for denne institution, som om arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende var forsikret dér; det tidsrum, for hvilket disse ydelser kan udredes, beror dog på lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmer er bosat;
- b) gives den i stk. 1, litra c), krævede tilladelse dog af institutionen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmer er bosat.

4. Den omstændighed, at en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende har ret til ydelser efter stk. 1, berører ikke hans familiemedlemmers ret til ydelser.

Artikel 23

Beregning af kontantydelse

1. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning kontantydelse beregnes på grundlag af en gennemsnitsindtjening, fastsætter denne gennemsnitsindtjening alene på grundlag af konstaterede indtjeningsbeløb i de perioder, der er tilbagelagt efter den nævnte lovgivning.

2. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning kontantydelse beregnes på grundlag af en fikseret indtjening, skal alene basere beregningen på den fikserede indtjening, eller i givet fald på gennemsnittet af de fikserede indtjeningsbeløb, der svarer til de perioder, der er tilbagelagt efter den nævnte lovgivning.

3. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning størrelsen af kontantydelse afhænger af antallet af familiemedlemmer, skal ligeledes medregne de af den pågældendes familiemedlemmer, der er bosat på en anden medlemsstats område, som om de var bosat på den kompetente stats område.

*Artikel 24***Større naturalydelser**

1. En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der til sig selv eller et familiemedlem har fået bevilget en protese, en større bandage eller andre større naturalydelser af en medlemsstats institution før sin optagelse i en anden medlemsstats institution, har ret til disse ydelser for den førstnævnte institutions regning, selv om de er bevilget på et tidspunkt, da den pågældende arbejdstager eller selvstændige erhvervsdrivende allerede var optaget i den sidstnævnte institution.

2. Den administrative Kommission udarbejder en fortegnelse over de ydelser, på hvilke bestemmelserne i stk. 1 finder anvendelse.

Afdeling 3**Arbejdsløse og deres familiemedlemmer***Artikel 25*

1. En arbejdsløs arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der er omfattet af bestemmelserne i artikel 69, stk. 1, og artikel 71, stk. 1, litra b), nr. ii), andet punktum, og som opfylder betingelserne i den kompetente stats lovgivning for ret til natural- og kontantydelse, i givet fald ved iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18, har i det i artikel 69, stk. 1, litra c), fastsatte tidsrum ret til:

- a) naturalydelser, der for den kompetente institutions regning ydes af institutionen i den medlemsstat, hvor han søger arbejde, efter en for den sidstnævnte institution gældende lovgivning, som om han var forsikret der;
- b) kontantydelse, der udbetales af den kompetente institution efter den for denne institution gældende lovgivning; efter aftale mellem den kompetente institution og institutionen i den medlemsstat, hvor den arbejdsløse søger arbejde, kan ydelserne dog udbetales af den sidstnævnte institution for den førstnævnte institutions regning i overensstemmelse med reglerne i den kompetente stats lovgivning. De i artikel 69, stk. 1, omhandlede ydelser ved arbejdsløshed ydes ikke for det tidsrum, i hvilket der modtages kontantydelse.

2. En helt arbejdsløs arbejdstager, der er omfattet af bestemmelserne i artikel 71, stk. 1, litra a), nr. ii), eller litra b), nr. ii), første punktum, har ret til natural- og kontantydelse efter lovgivningen i den medlemsstat, på

hvis område han er bosat, som om han under sin seneste beskæftigelse havde været omfattet af denne lovgivning, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18; udgifterne ved disse ydelser afholdes af bopælslandets institution.

3. Når en arbejdsløs opfylder betingelserne for ret til ydelser ved sygdom og moderskab efter lovgivningen i den medlemsstat, som det påhviler at afholde udgifterne ved ydelser ved arbejdsløshed, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18, har hans familiemedlemmer ret til disse ydelser, uanset i hvilken medlemsstat de er bosat eller opholder sig. Disse ydelser udredes:

- i) for så vidt angår naturalydelser af institutionen på bopæls- eller opholdsstedet efter den for nævnte institution gældende lovgivning, og for den kompetente institutions regning i den medlemsstat, som det påhviler at afholde udgifterne ved ydelser ved arbejdsløshed;
- ii) for så vidt angår kontantydelse af den kompetente institution i den medlemsstat, som det påhviler at afholde udgifterne ved ydelser ved arbejdsløshed, efter den for nævnte institution gældende lovgivning.

4. Det i stk. 1 omhandlede tidsrum kan i tilfælde af force majeure forlænges af den kompetente institution inden for de grænser, der er fastsat i den for denne institution gældende lovgivning. Denne bestemmelse berører ikke bestemmelser i en medlemsstats lovgivning, hvorefter ydelser i anledning af sygdom kan udbetales for et længere tidsrum.

Afdeling 4**Pensions- eller renteansøgere og deres familiemedlemmer***Artikel 26*

Ret til naturalydelser i tilfælde af bortfald af ret til ydelser fra den senest kompetente institution

1. En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende samt hans familiemedlemmer eller hans efterladte, som under behandlingen af en begæring om pension eller rente mister retten til naturalydelser efter lovgivningen i den senest kompetente medlemsstat, skal dog modtage disse ydelser efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den eller de pågældende er bosat, for så vidt de er berettiget til naturalydelser i medfør af denne lovgivning, eller de ville have haft ret til sådanne ydelser i medfør af lovgivningen i en anden medlemsstat, såfremt de var bosat på sidstnævnte stats

område, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18.

2. En pensions- eller renteansøger, hvis ret til naturalydelse følger af en medlemsstats lovgivning, hvorefter det kræves, at den pågældende under behandlingen af sin begæring om pension selv skal betale bidrag til sygeforsikringen, mister retten til naturalydelse ved udløbet af den anden måned, for hvilken han er i restance med betaling af bidrag.

3. Udgifterne ved naturalydelse, der er ydet i medfør af stk. 1, afholdes af den institution, som i henhold til stk. 2 har modtaget bidragene; i tilfælde hvor der ikke skal betales bidrag efter bestemmelserne i stk. 2, skal den institution, som det påhviler at afholde udgifterne ved naturalydelse efter pensionens eller rentens fastsættelse i medfør af artikel 28, refundere bopælsstedets institution udgifterne ved de pågældende ydelser.

Afdeling 5

Pensionister eller rentemodtagere og deres familiedlemmer

Artikel 27

Ret til pension eller rente i medfør af lovgivningen i flere medlemsstater i tilfælde, hvor der er ret til ydelser i bopælslandet

En person, der har ret til pension eller rente efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater, herunder lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende er bosat, og som har ret til ydelser efter lovgivningen i sidstnævnte medlemsstat, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18 og bilag VI, modtager, ligesom sine familiemedlemmer, disse ydelser fra bopælsstedets institution og for denne institutions regning, som om den pågældende alene var berettiget til pension eller rente efter den sidstnævnte medlemsstats lovgivning.

Artikel 28

Ret til pension eller rente i medfør af lovgivningen i en enkelt eller i flere stater i tilfælde, hvor der ikke er ret til ydelser i bopælslandet

1. En person, der har ret til pension eller rente efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, og som ikke har ret til ydelser efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor han er bosat, har dog for sig selv og sine familiemedlemmer krav på disse ydelser, for så vidt han, om fornødent under iagttagelse af bestemmelserne i

artikel 18 og bilag VI, ville være berettiget hertil efter lovgivningen i den medlemsstat eller i mindst een af de medlemsstater, som det påhviler at yde pension (rente), såfremt han var bosat i den pågældende stat. Ydelserne skal udredes på følgende vilkår:

- a) naturalydelse ydes (for den i stk. 2 omhandlede institutions regning) af institutionen på bopælsstedet, som om den pågældende var berettiget til pension eller rente i medfør af lovgivningen i den stat, hvor han er bosat, og havde ret til naturalydelse;
- b) kontantydelse udbetales i givet fald af den kompetente institution som fastsat efter bestemmelserne i stk. 2 efter den for denne institution gældende lovgivning; efter aftale mellem den kompetente institution og institutionen på bopælsstedet kan disse ydelser dog udbetales af sidstnævnte institution for førstnævnte institutions regning efter, reglerne i den kompetente stats lovgivning.

2. I de i stk. 1 omhandlede tilfælde bestemmes den institution, som det påhviler at afholde udgifterne ved naturalydelse, efter følgende regler:

- a) såfremt pensionisten (rentemodtageren) kun har ret til de nævnte ydelser i medfør af lovgivningen i én medlemsstat, påhviler udgifterne den kompetente institution i denne stat;
- b) såfremt pensionisten (rentemodtageren) har ret til de nævnte ydelser i medfør af lovgivningen i to eller flere medlemsstater, påhviler udgifterne herved den kompetente institution i den medlemsstat, af hvis lovgivning den pågældende har været omfattet længst; hvor anvendelsen af denne regel ville medføre, at udgifterne kom til at påhvile flere institutioner, påhviler udgifterne den institution, som anvender den lovgivning, af hvilken pensionisten (rentemodtageren) senest har været omfattet.

Artikel 28a

Ret til pension eller rente i medfør af lovgivningen i en eller flere andre medlemsstater end bopælslandet i tilfælde, hvor der er ret til ydelser i sidstnævnte land

Såfremt en person, der har ret til pension eller rente i medfør af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, er bosat i en medlemsstat, efter hvis lovgivning, der til

naturalydelser ikke er betinget af forsikring eller beskæftigelse, og efter hvis lovgivning den pågældende ikke har ret til pension eller rente, påhviler udgifterne ved naturalydelser udredet til den pågældende og til hans familiemedlemmer den efter reglerne i artikel 28, stk. 2, bestemte institution i en af de medlemsstater, der er kompetent med hensyn til pensioner, for så vidt den nævnte pensionist (rentemodtager) og hans familiemedlemmer ville have haft ret til disse ydelser i medfør af den for nævnte institution gældende lovgivning, såfremt de var bosat i den medlemsstat, på hvis område den nævnte institution er beliggende.

Artikel 29

Familiemedlemmer, der er bosat i en anden stat end den, hvor pensionsiten (rentemodtageren) er bosat — Familiemedlemmers flytning til den stat, hvor pensionisten (rentemodtageren) er bosat

1. Familiemedlemmer til en person, der har ret til pension eller rente efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, har, såfremt de er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor pensionisten (rentemodtageren) er bosat, ret til ydelser, som om pensionisten (rentemodtageren) var bosat i den samme stat som dem, for så vidt han har ret til disse ydelser efter en medlemsstats lovgivning. Ydelserne skal udredes på følgende vilkår:

- a) naturalydelser ydes af institutionen på det sted, hvor familiemedlemmerne er bosat, efter den for denne institution gældende lovgivning, til udgift for institutionen på det sted, hvor pensionisten (rentemodtageren) er bosat;
- b) kontantydelse udbetales i givet fald af den kompetente institution som fastsat efter bestemmelserne i artikel 27 eller artikel 28, stk. 2, efter den for denne institution gældende lovgivning; efter aftale mellem den kompetente institution og institutionen på det sted, hvor familiemedlemmerne er bosat, kan disse ydelser dog udbetales af sidstnævnte institution for førstnævnte institutions regning efter reglerne i den kompetente stats lovgivning.

2. De i stk. 1 omhandlede familiemedlemmer, som flytter til den medlemsstat, hvor pensionisten (rentemodtageren) er bosat, har ret til:

- a) naturalydelser efter nævnte stats lovgivning, uanset om de allerede før flytningen har modtaget ydelser for samme sygdoms- eller moderskabstilfælde;

- b) kontantydelse, der i givet fald udbetales af den kompetente institution som fastsat efter bestemmelserne i artikel 27 eller artikel 28, stk. 2, efter den for denne institution gældende lovgivning; efter aftale mellem den kompetente institution og institutionen på det sted, hvor pensionisten (rentemodtageren) er bosat, kan disse ydelser dog udbetales af sidstnævnte institution for førstnævnte institutions regning efter reglerne i den kompetente stats lovgivning.

Artikel 30

Større naturalydelser

Bestemmelserne i artikel 24 finder tilsvarende anvendelse på pensionister eller rentemodtagere.

Artikel 31

Pensionistens (rentemodtagerens) og/eller hans familiemedlemmers ophold i en anden medlemsstat end den, hvori de er bosat

En person, der har ret til pension eller rente efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater og som er berettiget til ydelser efter lovgivningen i en af disse medlemsstater, samt den pågældendes familiemedlemmer, har, når de opholder sig i en anden medlemsstat end den, hvori de er bosat, ret til:

- a) naturalydelser, som ydes af opholdsstedets institution efter den for denne gældende lovgivning, til udgift for institutionen på det sted, hvor pensionisten (rentemodtageren) er bosat;
- b) kontantydelse, der i givet fald udbetales af den kompetente institution som fastsat efter bestemmelserne i artikel 27 eller artikel 28, stk. 2, efter den for denne institution gældende lovgivning; efter aftale mellem den kompetente institution og institutionen på opholdsstedet kan disse ydelser dog udbetales af sidstnævnte institution for førstnævnte institutions regning efter reglerne i den kompetente stats lovgivning.

Artikel 32

Særlige regler om overtagelse af udgifterne ved ydelser, der er ydet tidligere grænsearbejdere samt deres familiemedlemmer eller efterladte

Udgifterne ved naturalydelser, der er ydet en i artikel 27 omhandlet pensionist (rentemodtager), der tidligere har været grænsearbejder, samt den pågældendes familie-

medlemmer i medfør af bestemmelserne i artikel 27 eller artikel 31, fordeles ligeligt mellem institutionen på pensionistens (rentemodtagerens) bopælssted og den institution, hvor han senest har været forsikret, for så vidt han har været grænsearbejder i tre måneder umiddelbart forud for den første udbetaling af pensionen (renten) eller for det tidspunkt, da han afgik ved døden.

Artikel 33

Bidrag, der påhviler pensionister eller rentemodtagere

Den institution i en medlemsstat, som det påhviler at udbetale en pension eller rente, og som efter den lovgivning, der gælder for institutionen, skal tilbageholde bidrag, der påhviler pensionisten eller rentemodtageren til dækning af ydelser ved sygdom og moderskab, er berettiget til at foretage sådanne tilbageholdelser, beregnet i overensstemmelse med den pågældende lovgivning, i den pension eller rente, som institutionen skal udbetale, for så vidt en institution i den nævnte medlemsstat skal bære udgifterne ved de ydelser, der er udredet i medfør af artikel 27, 28, 28a, 29, 31 og 32.

Artikel 34

Almindelige bestemmelser

1. Ved anvendelsen af artikel 28, 28a, 29 og 31 anses en person, der har ret til to eller flere pensioner eller renter i medfør af lovgivningen i en enkelt medlemsstat, som en person, der har ret til pension eller rente efter lovgivningen i en medlemsstat i henhold til de nævnte bestemmelser.

2. Artikel 27 til 33 finder ikke anvendelse på en pensionist eller rentemodtager eller på hans familiemedlemmer, såfremt vedkommende har ret til ydelser efter en medlemsstats lovgivning, på grundlag af erhvervs-mæssig beskæftigelse. I så fald betragtes den pågældende ved anvendelsen af bestemmelserne i dette kapitel som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende eller som medlem af en arbejdstagers eller en selvstændig erhvervsdrivendes familie.

Afdeling 6

Forskellige bestemmelser

Artikel 35

Bestemmelse af, hvilken ordning der skal finde anvendelse i tilfælde, hvor der er flere ordninger i bopæls- eller opholdslandet — Tidligere bestående lidelse — Tidsbegrænsning af ydelser

1. Såfremt lovgivningen i opholds- eller bopælslandet omfatter flere ordninger vedrørende syge- og moder-

skabsforsikring er det, med forbehold af bestemmelserne i stk. 2, ordningen for arbejdere i stålindustrien, der skal anvendes i de i artikel 19, artikel 21, stk. 1, artikel 22, 25 og 26, artikel 28, stk. 1, artikel 29, stk. 1, og artikel 31 omhandlede tilfælde. Såfremt den nævnte lovgivning omfatter en særordning for arbejdstagere, beskæftiget i miner eller dermed ligestillede virksomheder, finder denne ordning dog anvendelse på nævnte kategori af arbejdstagere og deres familiemedlemmer, når den institution på opholds- eller bopælsstedet, som de pågældende retter henvendelse til, er kompetent med hensyn til administrationen af denne ordning.

2. Såfremt lovgivningen i opholds- eller bopælslandet omfatter én eller flere særordninger for samtlige eller størstedelen af de erhvervs-mæssige kategorier af selvstændige erhvervsdrivende, som stiller disse ringere med hensyn til naturalydelse end arbejdstagere, er det bestemmelserne i den eller de ordninger, der er foreskrevet i den i artikel 98 omhandlede gennemførelsesforordning, som finder anvendelse på den pågældende og dennes familiemedlemmer i de i artikel 19, stk. 1, litra a), og stk. 2, artikel 22, stk. 1, nr. i), og stk. 3, artikel 28, stk. 1, litra a), og artikel 31, litra a), omhandlede tilfælde,

a) når den pågældende i den kompetente stat er tilknyttet en særordning for selvstændige erhvervsdrivende, hvorefter de pågældende ligeledes er ringere stillet med hensyn til naturalydelse end arbejdstagere, eller

b) når en pensionist eller rentemodtager i henhold til lovgivningen i den eller de medlemsstater, der er kompetente med hensyn til pensioner, kun er berettiget til naturalydelse, der er fastsat i en særordning for selvstændige erhvervsdrivende, hvorefter de pågældende ligeledes er ringere stillet med hensyn til naturalydelse end arbejdstagere.

3. Såfremt opnåelse af ydelser efter en medlemsstats lovgivning er knyttet til betingelser vedrørende sygdommens årsag, gælder sådanne betingelser hverken for arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende eller familiemedlemmer, der er omfattet af denne forordning, uanset i hvilken medlemsstat de er bosat.

4. Såfremt retten til at modtage ydelser efter en medlemsstats lovgivning er tidsbegrænset, kan den institution, for hvilken denne lovgivning gælder, i givet fald medregne det tidsrum, i hvilket der allerede er udredt ydelser af en anden medlemsstats institution for det samme sygdoms- eller moderskabstilfælde.

Afdeling 7

Refusion mellem institutionerne

Artikel 36

1. De naturalydelse, der udredes af en medlemsstats institution for en anden medlemsstats institutions regning i medfør af bestemmelserne i dette kapitel, refunderes fuldt ud, jfr. dog bestemmelserne i artikel 32.

2. De i stk. 1 omhandlede refusioner fastsættes og gennemføres efter de regler, der er fastsat i den i artikel 98 omhandlede gennemførelsesforordning, enten mod dokumentation for de faktiske udgifter eller på grundlag af fikserede beløb.

I sidstnævnte tilfælde skal disse fikserede beløb sikre en refusion, der i videst muligt omfang svarer til de faktiske udgifter.

3. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan aftale andre refusionsregler eller give afkald på enhver refusion mellem de under disse hørende institutioner.

KAPITEL 2

INVALIDITET

Afdeling 1

Arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der udelukkende har været omfattet af lovgivninger, hvorefter størrelsen af ydelser ved invaliditet er uafhængig af forsikringsperiodernes længde

Artikel 37

Almindelige bestemmelser

1. En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, som successivt eller skiftevis har været omfattet af to eller flere medlemsstaters lovgivning, og som udelukkende har tilbagelagt forsikringsperioder i henhold til lovgivninger, hvorefter størrelsen af ydelser ved invaliditet er uafhængig af forsikringsperiodernes længde, modtager ydelser efter bestemmelserne i artikel 39. Denne artikel vedrører ikke børnetillæg til pensioner; disse ydes efter reglerne i kapitel 8.

2. I bilag IV er for hver af de pågældende medlemsstater anført de lovgivninger af den i stk. 1 angivne art, der gælder på disse staters område.

Artikel 38

Sammenlægning af forsikringsperioder

1. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser er betinget af, at der er tilbagelagt forsikringsperioder, skal i fornødent omfang medregne forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, som om det drejede sig om perioder, der var tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning.

2. Såfremt tilkendelse af visse ydelser efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at forsikringsperioderne udelukkende er tilbagelagt inden for et fag, for hvilket der gælder en særordning for arbejdstagere, eller i givet fald inden for en bestemt beskæftigelse, skal perioder, der er tilbagelagt efter andre medlemsstaters lovgivning, kun medregnes ved tilkendelsen af disse ydelser, såfremt perioderne er tilbagelagt efter en tilsvarende ordning, eller, hvis en sådan ikke findes, inden for det samme fag eller i givet fald inden for den samme beskæftigelse. Såfremt den pågældende ikke ved medregning af de således tilbagelagte perioder opfylder de foreskrevne betingelser for ret til de nævnte ydelser, medregnes disse perioder ved tilkendelse af ydelser efter den almindelige ordning, eller, hvis en sådan ikke findes, efter den for arbejdere eller funktionærer gældende ordning, alt efter omstændighederne.

3. Såfremt tilkendelse af visse ydelser efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at forsikringsperioderne udelukkende er tilbagelagt inden for et fag, for hvilket der gælder en særordning for selvstændige erhvervsdrivende, skal perioder, der er tilbagelagt efter andre medlemsstaters lovgivning, kun medregnes ved tilkendelsen af disse ydelser, såfremt perioderne er tilbagelagt efter en tilsvarende ordning eller, hvis en sådan ikke findes, inden for det samme fag.

Såfremt den pågældende ikke ved medregning af de således tilbagelagte perioder opfylder de foreskrevne betingelser for ret til de nævnte ydelser, medregnes disse perioder ved tilkendelse af ydelser efter den almindelige ordning eller, hvis en sådan ikke findes, efter den for arbejdere eller funktionærer gældende ordning, alt efter omstændighederne, i det omfang perioderne er tilbagelagt efter en anden ordning end den ovenfor nævnte tilsvarende ordning, og forudsat at den pågældende ligeledes har været tilknyttet denne almindelige ordning eller, hvis en sådan ikke findes, den for arbejdere eller funktionærer gældende ordning, alt efter omstændighederne.

Artikel 39

Ydelsernes fastsættelse

1. Institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning fandt anvendelse på det tidspunkt, da uarbejdsdygtighed med påfølgende invaliditet indtrådte, afgør på grundlag af denne lovgivning, om den pågældende opfylder de foreskrevne betingelser for ret til ydelser, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 38.

2. En person, der opfylder de i stk. 1 nævnte betingelser, modtager ydelserne udelukkende fra den nævnte institution i henhold til den for denne institution gældende lovgivning.

3. En person, der ikke har ret til ydelser i henhold til stk. 1, modtager de ydelser, som han endnu har ret til efter en anden medlemsstats lovgivning, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 38.

4. Såfremt den lovgivning, der kommer til anvendelse i henhold til bestemmelserne i stk. 2 eller 3, foreskriver, at der ved fastsættelse af ydelsernes størrelse skal tages hensyn også til andre familiemedlemmer end børn, skal den kompetente institution ligeledes tage hensyn til den pågældendes familiemedlemmer, der er bosat på en anden medlemsstats område, som om de var bosat på den kompetente stats område.

5. En helt arbejdsløs arbejdstager, som er omfattet af bestemmelserne i artikel 71, stk. 1, litra a), nr. ii), eller litra b), nr. ii), første punktum, modtager invaliditetsydelse, udredt af den kompetente institution i den medlemsstat, på hvis område han er bosat, og efter den for denne institution gældende lovgivning, som om han havde været omfattet af denne lovgivning under sin seneste beskæftigelse, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 38 og/eller artikel 25, stk. 2. Disse ydelser skal udredes til udgift for institutionen i bopælslandet.

Afdeling 2

Arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der enten udelukkende har været omfattet af lovgivninger, hvorefter størrelsen af ydelser ved invaliditet afhænger af forsikrings- eller bopælsperiodernes længde, eller af lovgivninger af denne art og af den i afdeling 1 omhandlede art

Artikel 40

Almindelige bestemmelser

1. En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, som successivt eller skiftevis har været omfattet af to

eller flere medlemsstaters lovgivning, skal, såfremt mindst én af disse staters lovgivning ikke er af den i artikel 37, stk. 1, omhandlede art, modtage ydelser efter bestemmelserne i kapitel 3, der under iagttagelse af bestemmelserne i stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

2. En sikret, der pådrager sig invaliditet i tilslutning til en uarbejdsdygtighed, medens han er omfattet af en i bilag IV anført lovgivning, skal dog modtage ydelser i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 37, stk. 1, på følgende to betingelser:

- at han opfylder de i nævnte lovgivning eller andre lovgivninger af samme art foreskrevne betingelser, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 38, men uden at forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter en lovgivning, der ikke er anført i bilag IV behøver at medregnes, og
- at han ikke opfylder de betingelser, der kræves for at opnå ret til ydelser efter en lovgivning, der ikke er anført i bilag IV.

3. a) Ved fastsættelsen af ret til ydelser i henhold til en i bilag IV anført lovgivning i en medlemsstat, som gør tilkendelse af ydelser ved invaliditet betinget af, at den pågældende i en nærmere angiven periode har oppebåret kontantydelse ved sygdom eller har været uarbejdsdygtig, medregnes, når en arbejdstager, eller en selvstændig erhvervsdrivende, som har været omfattet af denne lovgivning, pådrager sig invaliditet i tilslutning til en uarbejdsdygtighed, medens han er omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat, med forbehold af artikel 37, stk. 1:

- i) enhver periode, i hvilken den pågældende i anledning af denne uarbejdsdygtighed og i medfør af sidstnævnte medlemsstats lovgivning har modtaget kontantydelse ved sygdom, eller i stedet for disse fortsat har oppebåret lønindtægt,
- ii) enhver periode, i hvilken den pågældende i anledning af den invaliditet, som er fulgt efter denne uarbejdsdygtighed, og i medfør af sidstnævnte medlemsstats lovgivning har modtaget ydelser ved invaliditet,

som om han i denne periode havde modtaget kontantydelse ved sygdom i henhold til lovgivningen i førstnævnte medlemsstat, eller havde været uarbejdsdygtig efter denne lovgivnings kriterier.

b) Ret til ydelser ved invaliditet enhveres i henseende til den førstnævnte medlemsstats lovgivning

ning enten ved udløbet af den forudgående periode for ydelse af kompensation ved sygdom, der er foreskrevet i denne lovgivning, eller ved udløbet af den forudgående uarbejdsdygtighedsperiode, der er foreskrevet i denne lovgivning, dog tidligst:

- i) på tidspunktet for erhvervelsen af ret til ydelser ved invaliditet i henhold til lovgivningen i sidstnævnte medlemsstat, eller
- ii) på dagen efter den sidste dag, på hvilken den pågældende har ret til kontantydelse ved sygdom i henhold til lovgivningen i sidstnævnte medlemsstat.

4. En afgørelse, der er truffet af en medlemsstats institution angående en ansøgers invaliditet, er bindende for institutionen i enhver anden berørt medlemsstat, forudsat at det er anerkendt i bilag V, at der er overensstemmelse mellem de i disse staters lovgivning fastlagte kriterier for invaliditet.

Afdeling 3

Forværring af en invaliditet

Artikel 41

1. I tilfælde af forværring af en invaliditet, for hvilken en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende kun modtager ydelser efter lovgivningen i én medlemsstat, gælder følgende regler:

- a) såfremt den pågældende, efter at han har opnået ydelser, ikke har været omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat, er den kompetente institution i den førstnævnte stat forpligtet til at udrede ydelserne, under hensyntagen til den indtrådte forværring, efter den for denne institution gældende lovgivning;
- b) såfremt den pågældende, efter at han har opnået ydelser, har været omfattet af lovgivningen i en eller flere af de øvrige medlemsstater, skal ydelserne, under hensyntagen til den indtrådte forværring, tilkendes ham efter reglerne i artikel 37, stk. 1, eller artikel 40, stk. 1 eller 2, alt efter omstændighederne;
- c) såfremt den samlede størrelse af den eller de ydelser, der skal udredes efter bestemmelserne i litra b), er lavere end størrelsen af den ydelse, som den pågældende har modtaget fra den institution, som tidligere var pligtig at udrede ydelsen, skal den sidstnævnte institution yde ham et tillæg, der svarer til forskellen mellem de nævnte beløb;

d) såfremt det i det i litra b) omhandlede tilfælde er en nederlandsk institution, der er kompetent institution med hensyn til den oprindelige uarbejdsdygtighed, og såfremt:

- i) den lidelse, der har medført forværringen, er den samme som den, der har begrundet tilkendelse af ydelser efter nederlandsk lovgivning,
- ii) nævnte lidelse ifølge den lovgivning i en medlemsstat, hvoraf den pågældende senest har været omfattet, er en erhvervs sygdom og giver ret til ydelse af det i artikel 60, stk. 1, litra b), omhandlede tillæg, samt
- iii) den eller de lovgivninger, hvoraf den pågældende har været omfattet, efter at han har opnået ydelser, er anført i bilag IV,

skal den nederlandske institution fortsat udrede den oprindelige ydelse efter den indtrådte forværring, og den ydelse, der skal udredes efter den lovgivning i en medlemsstat, hvoraf den pågældende senest har været omfattet, nedsættes med størrelsen af den nederlandske ydelse:

e) såfremt den pågældende i det i litra b) omhandlede tilfælde ikke har ret til ydelser fra en anden medlemsstats institution, er den kompetente institution i den førstnævnte stat pligtig at udrede ydelserne efter denne stats lovgivning, under hensyntagen til forværringen og i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 38.

2. I tilfælde af forværring af en invaliditet, for hvilken en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende modtager ydelser efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater, skal ydelserne tilkendes ham under hensyntagen til forværringen efter reglerne i artikel 40, stk. 1.

Afdeling 4

Genoptagelse af udbetaling af ydelser, efter at disse har været stillet i bero eller bortfaldet — Overgang fra ydelser ved invaliditet til ydelser ved alderdom

Artikel 42

Bestemmelse af, hvilken institution det påhviler at udrede ydelser ved invaliditet i tilfælde, hvor udbetaling af sådanne ydelser genoptages

1. Såfremt udbetalingen af ydelser, der har været stillet i bero, genoptages, skal ydelserne udredes af den eller

de institutioner, som det påhvilede at udrede dem på det tidspunkt, da de blev stillet i bero, jf. dog bestemmelserne i artikel 43.

2. Såfremt den pågældendes tilstand på ny begrundes ret til ydelser, efter at disse har været stillet i bero, skal ydelserne udredes i overensstemmelse med reglerne i artikel 37, stk. 1, eller artikel 40, stk. 1 eller 2, alt efter omstændighederne.

Artikel 43

Overgang fra ydelser ved invaliditet til ydelser ved alderdom

1. Ydelser ved alderdom skal i givet fald træde i stedet for ydelser ved invaliditet på de betingelser, der er fastsat i den eller de lovgivninger, hvorefter de pågældende ydelser er tilkendt, og i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel 3.

2. Enhver institution i en medlemsstat, som det påhviler at udrede ydelser ved invaliditet, skal fortsat yde en person, der modtager sådanne ydelser, og som kan gøre krav på ydelser i anledning af alderdom efter lovgivningen i andre medlemsstater i medfør af reglerne i artikel 49, de ydelser ved invaliditet han har ret til efter den for den pågældende institution gældende lovgivning, indtil det tidspunkt, da bestemmelserne i stk. 1 kommer til anvendelse for denne institutions vedkommende.

3. Såfremt ydelserne ved invaliditet i det i stk. 2 omhandlede tilfælde er tilkendt efter reglerne i artikel 39, kan den institution, der er pligtig fortsat at udrede disse ydelser, dog anvende bestemmelserne i artikel 49, stk. 1, litra a), som om modtageren opfyldte de i lovgivningen i den pågældende medlemsstat foreskrevne betingelser for ret til ydelser ved alderdom; i så fald erstattes det i artikel 46, stk. 2, litra a), omhandlede teoretiske beløb med størrelsen af de ydelser ved invaliditet, der skal udredes af den nævnte institution.

KAPITEL 3

ALDERDOM OG DØDSFALD (PENSIONER)

Artikel 44

Almindelige bestemmelser om fastsættelse af ydelser, når arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet af lovgivningen i to eller flere medlemsstater

1. Har en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende været omfattet af lovgivningen i to eller flere

medlemsstater fastsættes hans eller hans efterladtes ret til ydelser efter bestemmelserne i dette kapitel.

2. Når arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har indgivet begæring om fastsættelse af ydelser, skal disse, jf. dog bestemmelserne i artikel 49, fastsættes efter samtlige de lovgivninger, hvoraf den pågældende har været omfattet. Dette gælder dog ikke, hvis den pågældende udtrykkeligt anmoder om, at fastsættelsen af de ydelser ved alderdom, hvortil han måtte have erhvervet ret i medfør af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, stilles i bero.

3. Dette kapitel finder hverken anvendelse på børnetillæg eller på pensioner til børn, der har mistet deres forældre eller en af dem; disse ydes i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel 8.

Artikel 45

Medregning af forsikrings- eller bopælsperioder tilbagelagt i de medlemsstater, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet, ved erhvervelse, bevarelse og generhvervelse af ret til ydelser

1. Såfremt erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at der er tilbagelagt forsikrings- eller bopælsperioder, skal denne medlemsstats kompetente institution i fornødent omfang medregne forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, som om det drejede sig om perioder, der var tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning.

2. Såfremt tilkendelse af visse ydelser efter lovgivningen i en medlemsstat er betinget af, at forsikringsperioderne udelukkende er tilbagelagt inden for et fag, for hvilket der gælder en særordning for arbejdstagere, eller i givet fald inden for en bestemt beskæftigelse, skal perioder, der er tilbagelagt efter andre medlemsstaters lovgivning kun medregnes ved tilkendelse af disse ydelser, såfremt perioderne er tilbagelagt inden for en tilsvarende ordning eller, hvis en sådan ikke findes, inden for det samme fag eller i givet fald inden for den samme beskæftigelse. Såfremt den pågældende ikke ved medregning af de således tilbagelagte perioder opfylder de foreskrevne betingelser for ret til de nævnte ydelser, medregnes disse perioder ved tilkendelse af ydelser efter den almindelige ordning eller, hvis en sådan ikke findes, efter den for arbejdere eller funktionærer gældende ordning, alt efter omstændighederne.

3. Såfremt tilkendelse af visse ydelser efter lovgivningen i en medlemsstat er betinget af, at forsikringsperioderne udelukkende er tilbagelagt inden for et fag, for hvilket der gælder en særordning for selvstændige erhvervsdrivende, skal perioder, der er tilbagelagt efter andre medlemsstats lovgivning, kun medregnes ved tilkendelse af disse ydelser, såfremt perioderne er tilbagelagt efter en tilsvarende ordning, eller, hvis en sådan ikke findes, inden for det samme fag.

Såfremt den pågældende ikke ved medregning af de således tilbagelagte perioder opfylder de foreskrevne betingelser for ret til de nævnte ydelser, medregnes disse perioder ved tilkendelse af ydelser efter den almindelige ordning eller, hvis en sådan ikke findes, efter den for arbejdere eller funktionærer gældende ordning, alt efter omstændighederne, i det omfang, perioderne er tilbagelagt efter en anden ordning end den ovenfor nævnte tilsvarende ordning, og forudsat at den pågældende ligeledes har været tilknyttet denne almindelige ordning eller, hvis en sådan ikke findes, den for arbejdere eller funktionærer gældende ordning, alt efter omstændighederne.

4. Såfremt en medlemsstats lovgivning, som gør tilkendelse af ydelser betinget af, at arbejdstageren er omfattet af denne lovgivning på tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden, ikke stiller krav om forsikringstid af en vis længde, hverken i henseende til erhvervelse af ret til ydelser eller til disses beregning, skal enhver arbejdstager, som ikke længere er omfattet af nævnte lovgivning, ved anvendelsen af bestemmelserne i dette kapitel anses for endnu at være omfattet af den på tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden, såfremt den pågældende på det nævnte tidspunkt er omfattet af en anden medlemsstats lovgivning eller, hvis dette ikke er tilfældet, såfremt han kan gøre krav på ydelser efter en anden medlemsstats lovgivning. Denne sidste betingelse anses dog for opfyldt i det i artikel 48, stk. 1, omhandlede tilfælde.

5. Stk. 4 finder anvendelse på selvstændige erhvervsdrivende ved afgørelse af, om de foreskrevne betingelser for tilkendelse af ydelser til efterladte er opfyldt.

6. Såfremt en medlemsstats lovgivning, som gør tilkendelse af ydelser ved invaliditet betinget af, at den pågældende er omfattet af denne lovgivning på tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden, ikke stiller krav om forsikringstid af en vis længde hverken i henseende til erhvervelse af ret til ydelser eller til disses beregning, skal enhver selvstændig erhvervsdrivende, som ikke længere er omfattet af nævnte lovgivning, ved

anvendelse af dette kapitel anses for endnu at være omfattet af den på tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden, såfremt den pågældende på det nævnte tidspunkt er omfattet af en anden medlemsstats lovgivning.

Artikel 46

Ydelsernes fastsættelse

1. Den kompetente institution i enhver medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet, skal, for så vidt de i nævnte lovgivning foreskrevne betingelser for erhvervelse af ret til ydelser er opfyldt, uden at bestemmelserne i artikel 45 og/eller artikel 40, stk. 3 behøver at bringes i anvendelse, fastsætte ydelsens størrelse i overensstemmelse med reglerne i den for institutionen gældende lovgivning og på grundlag af den samlede længde af de forsikrings- eller bopælsperioder, der skal tages i betragtning i henhold til den pågældende lovgivning.

Den nævnte institution skal tillige foretage en beregning af det ydelsesbeløb, man ville have fået ved anvendelse af de i stk. 2, litra a) og b) fastsatte regler. Kun det højeste ydelsesbeløb skal tages i betragtning.

2. Den kompetente institution i enhver medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet, anvender følgende regler, såfremt de foreskrevne betingelser for erhvervelse af ret til ydelser kun opfyldes ved anvendelse af artikel 45 og/eller artikel 40, stk. 3:

a) institutionen beregner det teoretiske beløb for den ydelse, som den pågældende ville kunne gøre krav på, hvis samtlige forsikrings- og bopælsperioder, der er tilbagelagt i de medlemsstater, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet, havde været tilbagelagt i den omhandlede stat og efter den lovgivning, der gælder for den pågældende institution på det tidspunkt, da ydelsen skal fastsættes; såfremt ydelsens beløb efter nævnte lovgivning er uafhængigt af længden af de tilbagelagte perioder, anses dette beløb for det i nærværende litra omhandlede teoretiske beløb;

b) institutionen fastsætter derefter det faktiske beløb for ydelsen på grundlag af det i litra a) nævnte teoretiske beløb efter forholdet mellem længden af de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter den for institutionen gældende lovgivning forud for forsikringsbegivenhedens indtræden, og den samlede længde af de forsikrings- og bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i alle de

berørte medlemsstater forud for forsikringsbegivenhedens indtræden;

- c) såfremt den samlede længde af de forsikrings- og bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i samtlige berørte stater forud for forsikringsbegivenhedens indtræden, overstiger den længste forsikringstid, der efter en af de pågældende staters lovgivning kræves tilbagelagt for opnåelse af en fuld ydelse, skal den kompetente institution i nævnte stat ved anvendelsen af bestemmelserne i dette stykke tage denne længste forsikringstid i betragtning i stedet for den samlede længde af de nævnte perioder; denne beregningsmetode kan ikke medføre pligt for den pågældende institution til at udrede en højere ydelse end den fulde ydelse, der er hjemlet i den for denne institution gældende lovgivning;
- d) med henblik på anvendelsen af de i dette stykke omhandlede beregningsregler fastsættes de nærmere regler for medregning af sammenfaldende perioder i den i artikel 98 omhandlede gennemførelsesforordning.

3. Med det højeste af de i medfør af stk. 2, litra a), beregnede teoretiske ydelsesbeløb som øvre grænse har den pågældende ret til summen af de efter reglerne i stk. 1 og 2 beregnede ydelser.

For så vidt det i foregående afsnit omhandlede beløb overskrides, skal hver institution, som anvender stk. 1, regulere sin ydelse med et beløb svarende til forholdet mellem den omhandlede ydelses beløb og summen af de i henhold til bestemmelserne i stk. 1 fastsatte ydelser.

4. Såfremt summen af de ydelser, der af to eller flere medlemslande skal udbetales i form af pensioner eller renter ved invaliditet, alderdom eller til efterladte efter reglerne i en i artikel 6, litra b), omhandlet multilateral konvention om social sikring, er mindre end det beløb, som det ville påhvile disse medlemsstater at udbetale i medfør af bestemmelserne i stk. 1-3, er det bestemmelserne i dette kapitel, der skal finde anvendelse på den pågældende.

Artikel 47

Supplerende regler om beregning af ydelser

1. For beregningen af det i artikel 46, stk. 2, litra a), omhandlede teoretiske beløb gælder følgende regler:

- a) den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning ydelserne beregnes på grundlag af en gennemsnitlig indtjening, et gennemsnitligt bidrag eller et gennemsnitligt tillæg eller efter det i forsikringsperioderne bestående forhold mellem den

pågældendes bruttoindtjening og den gennemsnitlige bruttoindtjening for samtlige forsikrede, med undtagelse af lærlinge, skal fastsætte disse gennemsnits- eller forholdstal udelukkende på grundlag af de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter den nævnte stats lovgivning, eller af den bruttoindtjening, den pågældende har haft i disse perioder;

- b) den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning ydelserne beregnes på grundlag af størrelsen af indtjening, bidrag eller tillæg, skal fastsætte de indtjeningsbeløb, bidrag eller tillæg, der skal lægges til grund, for så vidt angår forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i andre medlemsstater, på grundlag af gennemsnittet af de indtjeningsbeløb, bidrag eller tillæg, der er konstateret for de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning;

- c) den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning ydelserne beregnes på grundlag af en fikseret indtjening eller et fikseret beløb, skal anse den indtjening eller det beløb, der skal lægges til grund, for så vidt angår de efter lovgivningen i andre medlemsstater tilbagelagte forsikringsperioder, for at være lig med den fikserede indtjening eller det fikserede beløb eller i givet fald med gennemsnittet af de fikserede indtjeningsstørrelser eller de fikserede beløb, som svarer til de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning;

- d) den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning ydelserne for visse perioders vedkommende beregnes på grundlag af indtjeningens størrelse og for andre perioders vedkommende på grundlag af en fikseret indtjening eller et fikseret beløb, skal lægge de efter reglerne i litra b) eller c) fastsatte indtjeningsstørrelser eller beløb, henholdsvis gennemsnittet af disse, til grund, for så vidt angår forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter andre medlemsstaters lovgivning; såfremt ydelserne, for så vidt angår samtlige forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning, beregnes på grundlag af en fikseret indtjening eller et fikseret beløb, skal institutionen anse den indtjening, der skal lægges til grund, for så vidt angår de efter lovgivningen i andre medlemsstater tilbagelagte forsikringsperioder, for at være lig med

en fiktiv indtjening, svarende til nævnte fikserede indtjening eller fikserede beløb.

2. En medlemsstats lovregler om regulering af bestanddele af en ydelse, der er indgået i beregningen af ydelsen, finder i givet fald anvendelse på de bestanddele, der er taget i betragtning af den kompetente institution i denne stat efter bestemmelserne i stk. 1, for så vidt angår de efter lovgivningen i andre medlemsstater tilbagelagte forsikrings- eller bopælsperioder.

3. Såfremt en medlemsstats lovgivning foreskriver, at der ved fastsættelse af ydelsernes størrelse skal tages hensyn også til andre familiemedlemmer end børn, skal den kompetente institution i denne stat ligeledes tage hensyn til den pågældendes familiemedlemmer, der er bosat på en anden medlemsstats område, som om de var bosat på den kompetente stats område.

Artikel 48

Forsikrings- eller bopælsperioder på under ét år

1. Såfremt den samlede længde af de efter en medlemsstats lovgivning tilbagelagte forsikrings- eller bopælsperioder er under et år, og såfremt der, alene på grundlag af disse perioder, ikke er erhvervet ret til ydelser i medfør af bestemmelserne i den nævnte lovgivning, er institutionen i den pågældende stat, uanset bestemmelserne i artikel 46, stk. 2, ikke pligtig at tilkende ydelser på grundlag af de nævnte perioder.

2. Den kompetente institution i hver af de øvrige berørte medlemsstater skal medregne de i stk. 1 nævnte perioder ved anvendelsen af reglerne i artikel 46, stk. 2, med undtagelse af nævnte bestemmelser litra b).

3. Såfremt anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1 ville medføre, at samtlige institutioner i de pågældende stater blev fritaget for pligten til at udrede ydelser, skal ydelserne udredes alene efter lovgivningen i den stat, hvis betingelser den pågældende senest har opfyldt, som om samtlige forsikrings- og bopælsperioder, der er tilbagelagt og medregnet efter bestemmelserne i artikel 45, stk. 1 og 2, havde været tilbagelagt efter den pågældende stats lovgivning.

Artikel 49

Beregning af ydelser i tilfælde, hvor den pågældende ikke samtidig opfylder de foreskrevne lovmæssige betingelser i alle de medlemsstater, efter hvis lovgivning forsikrings- eller bopælsperioderne er tilbagelagt

1. Såfremt den pågældende på et bestemt tidspunkt ikke opfylder de foreskrevne betingelser for at kunne få ydelser efter samtlige de medlemsstaters lovgivninger, hvoraf han har været omfattet, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 45, men alene opfylder de omhandlede betingelser i en eller flere af disse lovgivninger, gælder følgende regler:

a) hver af de kompetente institutioner, der anvender en lovgivning, hvis betingelser er opfyldt, beregner ydelsens størrelse efter bestemmelserne i artikel 46;

b) dog således, at:

i) dersom den pågældende opfylder betingelserne i mindst to medlemsstaters lovgivning, uden at det er nødvendigt at medregne forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter en lovgivning, hvis betingelser ikke er opfyldt, tages disse perioder ikke i betragtning ved anvendelse af bestemmelserne i artikel 46, stk. 2,

ii) dersom den pågældende alene opfylder betingelserne i en medlemsstats lovgivning, uden at det er nødvendigt at medregne forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter en lovgivning, hvis betingelser ikke er opfyldt, beregnes ydelsens størrelse alene efter bestemmelserne i den lovgivning, hvis betingelser er opfyldt, og alene under hensyntagen til de perioder, der er tilbagelagt efter denne lovgivning.

2. Den eller de ydelser, der i det i stk. 1 omhandlede tilfælde er tilkendt efter lovgivning i en eller flere af de berørte medlemsstater, skal, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 45, automatisk omberegnes efter bestemmelserne i artikel 46, efterhånden som de foreskrevne betingelser i en eller flere af de øvrige medlemsstaters lovgivning, hvoraf den pågældende har været omfattet, opfyldes.

3. Når de i lovgivningen i en eller flere af de pågældende medlemsstater foreskrevne betingelser ikke længere er opfyldt, skal der, medmindre andet følger af bestemmelserne i artikel 40, stk. 2, automatisk foretages en omberegning efter bestemmelserne i stk. 1.

Artikel 50

Ydelse af et tillæg, når summen af de ydelser, der skal udbetales efter lovgivningen i de enkelte medlemsstater, er lavere end det minimumsbeløb, der er fastsat i lovgivningen i den af disse stater, hvor modtageren er bosat

Der kan ikke i den stat, hvor en person, der modtager ydelser i medfør af dette kapitel, er bosat, og efter hvis lovgivning der tilkommer ham en ydelse, ydes ham et beløb, der er lavere end den minimumsydelse, der i den nævnte lovgivning er fastsat for en forsikrings- eller bopælsperiode, der svarer til samtlige de perioder, der efter bestemmelserne i de foregående artikler er taget i betragtning ved ydelsens fastsættelse. Den kompetente institution i den pågældende stat skal i givet fald gennem hele det tidsrum, hvor han er bosat i denne stat, yde ham et tillæg, der svarer til forskellen mellem summen af de ydelser, der tilkommer ham i medfør af dette kapitel, og størrelsen af minimumsydelsen.

Artikel 51

Regulering og fornyet beregning af ydelser

1. Såfremt størrelsen af ydelser i de pågældende medlemsstater ændres med en bestemt procentdel eller et bestemt beløb som følge af stigninger i leveomkostningerne, ændringer i lønniveauet eller andre forhold, som giver anledning til regulering, finder en sådan ændring direkte anvendelse på de ydelser, der er fastsat efter bestemmelserne i artikel 46, uden at der behøver foretages fornyet beregning i henhold til den nævnte artikel.

2. Derimod skal der, i tilfælde af ændring af reglerne for fastsættelse eller beregning af ydelser, foretages fornyet beregning efter bestemmelserne i artikel 46.

KAPITEL 4

ARBEJDSULYKKER OG ERHVERVSSYGDOMME

Afdeling 1

Ret til ydelser

Artikel 52

Bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat — Almindelige regler

En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat, og som rammes af en arbejdsulykke eller pådrager sig en erhvervs sygdom, har i den stat, hvor han er bosat, ret til følgende ydelser:

tente stat, og som rammes af en arbejdsulykke eller pådrager sig en erhvervs sygdom, har i den stat, hvor han er bosat, ret til følgende ydelser:

- a) naturalydelser, der for den kompetente institutions regning ydes af bopælsstedets institution efter den for denne institution gældende lovgivning, som om den pågældende var forsikret dér;
- b) kontantydelse, der udbetales af den kompetente institution i henhold til den for denne institution gældende lovgivning. Efter aftale mellem den kompetente institution og bopælsstedets institution kan disse ydelser dog udbetales af den sidstnævnte institution for den førstnævnte institutions regning efter reglerne i den kompetente stats lovgivning.

Artikel 53

Grænsearbejdere — Særregel

Grænsearbejdere kan også opnå ydelserne på den kompetente stats område. Disse ydelser udredes af den kompetente institution i henhold til lovgivningen i denne stat, som om den pågældende var bosat dér.

Artikel 54

Ophold i eller flytning til den kompetente stat

1. De i artikel 52 omhandlede arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der opholder sig på den kompetente stats område, har ret til ydelser efter denne stats lovgivning, uanset om de allerede har modtaget ydelser forud for dette ophold. Denne bestemmelse gælder dog ikke for grænsearbejdere.

2. De i artikel 52 omhandlede arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der flytter til den kompetente stats område, har ret til ydelser efter denne stats lovgivning, uanset om de allerede har modtaget ydelser før flytningen.

Artikel 55

Ophold uden for den kompetente stat — Tilbagevenden eller flytning til en anden medlemsstat efter ulykkestilfældets eller erhvervs sygdommens indtræden — Nødvendigheden af at rejse til en anden medlemsstat for at få den fornødne behandling

1. En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der er ramt af en arbejdsulykke eller har pådraget sig en erhvervs sygdom, og:

- a) som opholder sig i en anden medlemsstat end den kompetente stat, eller
- b) som efter at have opnået ret til ydelser fra den kompetente institution får tilladelse af denne institution til at vende tilbage til den medlemsstat, hvor han er bosat, eller til at flytte til en anden medlemsstats område, eller
- c) som af den kompetente institution får tilladelse til at rejse til en anden medlemsstat for dér at få den behandling, som hans tilstand kræver,

har ret til:

- i) naturalydelse, der for den kompetente institutions regning ydes af opholds- eller bopælsstedets institution efter den lovgivning, der gælder for denne institution, som om han var forsikret dér, dog således at det tidsrum, for hvilket disse ydelser kan udredes, afhænger af den kompetente stats lovgivning;
- ii) kontantydelse, der udbetales af den kompetente institution efter den for denne institution gældende lovgivning; efter aftale mellem den kompetente institution og opholds- eller bopælsstedets institution kan disse ydelser dog udbetales af den sidstnævnte institution for den førstnævnte institutions regning efter reglerne i den kompetente stats lovgivning.

2. Den ifølge stk. 1, litra b), krævede tilladelse kan kun nægtes, såfremt det dokumenteres, at den pågældendes flytning må antages at kunne bringe hans helbredstilstand i fare eller vanskeliggøre en gennemførelse af lægebehandlingen.

Den ifølge stk. 1, litra c), krævede tilladelse kan ikke nægtes, når den fornødne behandling ikke kan ydes den pågældende på den medlemsstats område, hvor han er bosat.

Artikel 56

Ulykkestilfælde på vej til eller fra arbejdet

Et ulykkestilfælde indtruffet på vej til eller fra arbejdet i en anden medlemsstat end den kompetente stat anses for indtruffet på den kompetente stats område.

Artikel 57

Ydelser i anledning af en erhvervssygdom, når den pågældende har været udsat for den samme risiko i flere medlemsstater

1. Når en person, der har pådraget sig en erhvervssygdom, har været beskæftiget ved at arbejde, der må antages at kunne forårsage den pågældende sygdom, under lovgivningen i to eller flere medlemsstater, skal de ydelser, som den pågældende eller hans efterladte kan gøre krav på, alene tilkendes efter den stats lovgivning, hvis betingelser den pågældende senest har opfyldt, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i stk. 2 og 3.

2. Såfremt tilkendelse af ydelser i anledning af en erhvervssygdom efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at den pågældende sygdom første gang er lægeligt konstateret på dens område, anses denne betingelse for opfyldt, når sygdommen første gang er konstateret på en anden medlemsstats område.

3. I tilfælde af sclerogen pneumoconiose gælder følgende regler:

a) såfremt tilkendelse af ydelser for en erhvervssygdom efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at den pågældende sygdom er konstateret inden for et bestemt tidsrum efter ophøret af den seneste beskæftigelse, som antages at kunne forårsage en sådan sygdom, skal den kompetente institution i den pågældende stat ved undersøgelsen af, hvornår denne seneste beskæftigelse har fundet sted, i fornødent omfang tage hensyn til en under lovgivningen i enhver anden medlemsstat udøvet beskæftigelse af samme art, som om den havde været udøvet under den førstnævnte stats lovgivning;

b) såfremt tilkendelse af ydelser for en erhvervssygdom efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at en beskæftigelse, der må antages at kunne forårsage den pågældende sygdom, har været udøvet i et tidsrum af en vis varighed, skal den kompetente institution i den pågældende medlemsstat i fornødent omfang medregne perioder, i hvilke sådan beskæftigelse har været udøvet under lovgivningen i enhver anden medlemsstat, som om den havde været udøvet under den førstnævnte stats lovgivning;

c) udgifterne ved kontante ydelser, herunder renter, fordeles på de kompetente institutioner i de medlemsstater, hvor den pågældende har været beskæftiget ved et arbejde, der må antages at kunne forårsage den pågældende sygdom. Denne fordeling sker efter forholdet mellem længden af de perioder

efter aldersforsikringen eller de i artikel 45, stk. 1, omhandlede bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i hver af disse stater, og den samlede længde af de forsikringseller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i samtlige disse stater på tidspunktet for den første udbetaling af ydelser.

4. På forslag af Kommissionen træffer Rådet med enstemmighed afgørelse om, hvilke andre erhvervssygdomme bestemmelserne i stk. 3 skal udvides til at omfatte.

Artikel 58

Beregning af kontantydelse

1. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning kontantydelse beregnes på grundlag af en gennemsnitsindtjening, fastsætter denne gennemsnitsindtjening alene på grundlag af de konstaterede indtjeningsbeløb i de perioder, der er tilbagelagt efter den nævnte lovgivning.

2. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning kontantydelse beregnes på grundlag af en fikseret indtjening, skal alene basere beregningen på den fikserede indtjening, eller i givet fald på gennemsnittet af de fikserede indtjeningsbeløb, der svarer til de perioder, der er tilbagelagt efter den nævnte lovgivning.

3. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning størrelsen af kontantydelse afhænger af antallet af familiemedlemmer, skal ligeledes tage familiemedlemmer, der er bosat på en anden medlemsstats område, i betragtning, som om de pågældende var bosat på den kompetente stats område.

Artikel 59

Udgifter ved den tilskadedkomnes transport

1. Den kompetente institution i en medlemsstat, hvis lovgivning indeholder bestemmelser om overtagelse af udgifterne ved den tilskadedkomnes transport, enten til hans bopæl eller til et hospital, afholder sådanne transportudgifter til det tilsvarende sted i en anden medlemsstat, på hvis område den tilskadedkomne er bosat, forudsat at institutionen i forvejen har givet sit samtykke til en sådan transport under behørig hensyntagen til de grunde, der taler herfor. Et sådant samtykke er ikke påkrævet, hvor det drejer sig om grænsearbejdere.

2. Den kompetente institution i en medlemsstat, hvis lovgivning indeholder bestemmelser om overtagelse af

udgifterne ved transport til begravelsesstedet i tilfælde af den tilskadedkomnes død, afholder sådanne transportudgifter til det tilsvarende sted i en anden medlemsstat, på hvis område den tilskadedkomne var bosat, da ulykkestilfældet indtraf, efter den for denne institution gældende lovgivning.

Afdeling 2

Forværring af en erhvervssygdom, for hvilken der er ydet erstatning

Artikel 60

1. I tilfælde af forværring af en erhvervssygdom, for hvilken en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende har modtaget eller modtager erstatning efter en medlemsstats lovgivning, gælder følgende regler:

- a) såfremt den pågældende ikke efter den første udbetaling af ydelsen har haft sådan erhvervsmæssig beskæftigelse i en anden medlemsstat, der må antages at kunne forårsage eller forværre den pågældende sygdom, påhviler det den kompetente institution i den førstnævnte stat at afholde de med ydelserne forbundne udgifter, under hensyntagen til den indtrådte forværring, efter den for denne institution gældende lovgivning;
- b) såfremt den pågældende efter den første udbetaling af ydelsen har haft en sådan beskæftigelse i en anden medlemsstat, påhviler det den kompetente institution i den førstnævnte medlemsstat at afholde de med ydelserne forbundne udgifter uden hensyntagen til den indtrådte forværring, efter den for denne institution gældende lovgivning; den kompetente institution i den sidstnævnte medlemsstat yder den pågældende et tillæg, hvis størrelse svarer til forskellen mellem de ydelser, der efter den for denne institution gældende lovgivning tilkommer den pågældende efter den indtrådte forværring, og de ydelser, som ville have tilkommet ham, før forværringen indtrådte, hvis han havde pådraget sig den pågældende sygdom på et tidspunkt, hvor han var omfattet af denne medlemsstats lovgivning;
- c) såfremt en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der har pådraget sig sclerogen pneumoconios eller en sygdom, der er omfattet af en i medfør af artikel 57, stk. 4, truffet afgørelse, i det i litra b) omhandlede tilfælde ikke har ret til ydelser efter den sidstnævnte medlemsstats lovgivning, påhviler det den kompetente institution i den førstnævnte medlemsstat at udbetale ydelserne under hensyntagen til den indtrådte forværring efter den for denne institution gældende lovgivning. Den kompetente institution i den sidstnævnte medlems-

stat skal dog afholde forskellen mellem de kontantydelse, herunder renter, der skal udbetales af den kompetente institution i den førstnævnte medlemsstat under hensyntagen til den indtrådte forværring, og de tilsvarende ydelser, der tilkom den pågældende, før forværringen indtrådte.

2. I tilfælde af forværring af en erhvervssygdom, hvorpå artikel 57, stk. 3, litra c), har fundet anvendelse, gælder følgende regler:

- a) det påhviler den kompetente institution, der har tilkendt ydelserne efter bestemmelserne i artikel 57, stk. 1, at udbetale ydelserne under hensyntagen til den indtrådte forværring, efter den for denne institution gældende lovgivning;
- b) udgifterne ved kontantydelse, herunder renter, skal fortsat fordeles på de institutioner, som har deltaget i udgifterne ved de tidligere udbetalte ydelser, efter bestemmelserne i artikel 57, stk. 3, litra c); såfremt den pågældende på ny har været beskæftiget ved et arbejde, der må antages at kunne forårsage eller forværre den pågældende erhvervssygdom, enten under lovgivningen i en af de medlemsstater, hvor han allerede havde været beskæftiget ved et arbejde af samme art, eller under en anden medlemsstats lovgivning, skal institutionen i denne stat dog afholde forskellen mellem de ydelser, der tilkommer den pågældende under hensyn til den indtrådte forværring, og de ydelser, der tilkom ham, før forværringen indtrådte.

Afdeling 3

Forskellige bestemmelser

Artikel 61

Regler for anvendelsen af særbestemmelser i visse lovgivninger

1. Såfremt der i den medlemsstat, på hvis område den pågældende befinder sig, ikke findes nogen forsikring mod arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, eller såfremt der ikke under en bestående forsikringsordning er oprettet nogen institution, der udreder naturalydelser, skal disse ydelser udredes af den institution på opholds- eller bopælsstedet, som det påhviler at udrede naturalydelser i sygdomstilfælde.

2. Såfremt helt gratis naturalydelser efter den kompetente stats lovgivning er betinget af, at modtageren gør brug af en af arbejdsgiveren etableret lægetjeneste, skal

de naturalydelser, der udredes i de i artikel 52 og artikel 55, stk. 1, omhandlede tilfælde, anses for udredet gennem en sådan lægetjeneste.

3. Såfremt den kompetente stats lovgivning omfatter en ordning vedrørende arbejdsgiverens forpligtelser, skal de naturalydelser, der udredes i de i artikel 52 og artikel 55, stk. 1, omhandlede tilfælde, anses for udredet på den kompetente institutions begæring.

4. Såfremt den kompetente stats ordning vedrørende erstatning for arbejdsulykker ikke har karakter af en tvungen forsikring, udredes naturalydelserne direkte af arbejdsgiveren eller af det forsikringsorgan, der træder i hans sted.

5. Såfremt tidligere indtrådte eller konstaterede arbejdsulykker eller erhvervssygdomme efter en medlemsstats lovgivning udtrykkeligt eller stiltiende skal tages i betragtning ved fastsættelse af invaliditetsgraden, af retten til ydelser eller af disses størrelse, skal den kompetente institution i den pågældende stat ligeledes tage arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, der tidligere er indtruffet eller konstateret under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning, som om de var indtruffet eller konstateret under den for denne institution gældende lovgivning.

6. Såfremt senere indtrådte eller konstaterede arbejdsulykker eller erhvervssygdomme efter en medlemsstats lovgivning udtrykkeligt eller stiltiende skal tages i betragtning ved fastsættelse af invaliditetsgraden, af retten til ydelser eller af disses størrelse, skal den kompetente institution i den pågældende stat ligeledes tage arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, der senere er indtruffet eller konstateret under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning, som om de var indtruffet eller konstateret under den for denne institution gældende lovgivning, på betingelse af:

1. at der ikke for den tidligere indtrådte eller konstaterede arbejdsulykke eller erhvervssygdom er tilkendt erstatning i henhold til den for institutionen gældende lovgivning, og
2. at der for den senere indtrådte eller konstaterede arbejdsulykke eller erhvervssygdom, uanset bestemmelserne i stk. 5, ikke tilkendes erstatning i henhold til den i den anden medlemsstat gældende lovgivning, under hvis bestemmelser ulykken eller sygdommen er indtrådt eller konstateret.

Artikel 62

Bestemmelse af, hvilken ordning der skal finde anvendelse i tilfælde, hvor der er flere ordninger i bopæls- eller opholdslandet — Tidsbegrænsning af ydelser

1. Såfremt lovgivningen i opholds- eller bopælslandet omfatter flere forsikringsordninger, er det ordningen for arbejdere i stålindustrien, der skal finde anvendelse på de i artikel 52 eller artikel 55, stk. 1, omhandlede arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende. Såfremt den nævnte lovgivning omfatter en særordning for personer beskæftiget i miner eller dermed ligestillede virksomheder, finder denne ordning dog anvendelse på nævnte kategori af beskæftigede, når den institution på opholds- eller bopælsstedet, som de pågældende retter henvendelse til, er kompetent med hensyn til administrationen af denne ordning.

2. Såfremt retten til at modtage ydelser efter en medlemsstats lovgivning er tidsbegrænset, kan den institution, for hvilken denne lovgivning gælder, medregne det tidsrum, i hvilket institutionen i en anden medlemsstat allerede har udredt ydelserne.

Afdeling 4

Refusion mellem institutionerne

Artikel 63

1. Det påhviler den kompetente institution at refundere udgifterne ved naturalydelse, der er ydet for dens regning i medfør af artikel 52 og artikel 55, stk. 1.

2. De i stk. 1 omhandlede refusioner fastsættes og gennemføres efter de regler, der er fastsat i den i artikel 98 omhandlede gennemførelsesforordning, mod dokumentation for de faktiske udgifter.

3. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan aftale andre refusionsregler eller give afkald på enhver refusion mellem de under disse hørende institutioner.

KAPITEL 5

YDELSER VED DØDSFALD

Artikel 64

Sammenlægning af forsikrings- eller bopælsperioder

Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af

ret til ydelser ved dødsfald er betinget af, at der er tilbagelagt forsikrings- eller bopælsperioder, skal i fornødent omfang medregne forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, som om det drejede sig om perioder, der var tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning.

Artikel 65

Ret til ydelser, når dødsfaldet indtræffer — eller modtageren er bosat — i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. Når en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, en pensionist eller rentemodtager, en pensions- eller renteansøger eller et af hans familiemedlemmer afgår ved døden i en anden medlemsstat end den kompetente stat, anses dødsfaldet for indtruffet på sidstnævnte stats område.

2. Det påhviler den kompetente institution at tilkende ydelser ved dødsfald efter den for denne institution gældende lovgivning, selv om modtageren er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ligeledes anvendelse i tilfælde, hvor dødsfaldet skyldes en arbejdsulykke eller en erhvervs sygdom.

Artikel 66

Udbetaling af ydelser i tilfælde, hvor en afdød pensionist eller rentemodtager havde været bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den institution, som det påhvilede at afholde udgifterne til naturalydelse, er beliggende

I tilfælde, hvor en person, der modtager pension eller rente efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, afgår ved døden på et tidspunkt, da han er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den institution, som det i medfør af artikel 28 påhvilede at afholde udgifterne til naturalydelse til den pågældende, er beliggende, skal de ydelser ved dødsfald, hvortil der er erhvervet ret efter den for denne institution gældende lovgivning, udbetales af den nævnte institution og for dennes regning, som om pensionisten (rentemodtageren) på det tidspunkt, da han afgik ved døden, var bosat på den medlemsstats område, hvor nævnte institution er beliggende.

Bestemmelserne i det foregående afsnit finder tilsvarende anvendelse på en pensionists eller rentemodtagers familiemedlemmer.

KAPITEL 6

ARBEJDSLØSHED

Afdeling 1

Fælles bestemmelser

Artikel 67

Sammenlægning af forsikrings- eller beskæftigelsesperioder

1. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser er betinget af, at der er tilbagelagt forsikringsperioder, skal i fornødent omfang medregne forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, der er tilbagelagt som arbejdstager efter enhver anden medlemsstats lovgivning, som om det drejede sig om forsikringsperioder, der var tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning, dog forudsat at beskæftigelsesperioderne ville være blevet anset for forsikringsperioder, hvis de havde været tilbagelagt efter denne lovgivning.

2. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser er betinget af, at der er tilbagelagt beskæftigelsesperioder, skal i fornødent omfang medregne forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, der er tilbagelagt som arbejdstager efter enhver anden medlemsstats lovgivning, som om det drejede sig om beskæftigelsesperioder, der var tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning.

3. Bortset fra de i artikel 71, stk. 1, litra a), ii), og litra b), ii), omhandlede tilfælde, er anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1 og 2 betinget af, at den pågældende senest har tilbagelagt:

- forsikringsperioder, i det i stk. 1 omhandlede tilfælde,
- beskæftigelsesperioder, i det i stk. 2 omhandlede tilfælde,

efter den lovgivning, i henhold til hvilken ydelserne begæres.

4. Når det tidsrum, for hvilket ydelserne tilkendes, er afhængigt af længden af forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, finder bestemmelserne i stk. 1 eller stk. 2 anvendelse, alt efter omstændighederne.

Artikel 68

Beregning af ydelserne

1. Den kompetente institution i en medlemsstat, hvor lovgivningen bestemmer, at ydelserne beregnes på

grundlag af størrelsen af den tidligere løn, skal som grundlag for beregningen kun benytte den løn, som den pågældende har modtaget under sin seneste beskæftigelse på denne stats område. Hvis den pågældendes seneste beskæftigelse på denne stats område ikke har varet i mindst fire uger, beregnes ydelserne dog på grundlag af den løn, der på den arbejdsløses bopæls- eller opholdssted sædvanligt ydes for en beskæftigelse, der svarer til eller kan sammenlignes med den, han senest har udøvet på en anden medlemsstats område.

2. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning ydelsernes størrelse afhænger af antallet af familiemedlemmer, skal også tage familiemedlemmer, der er bosat på en anden medlemsstats område, i betragtning, som om de pågældende var bosat på den kompetente stats område. Dette gælder dog ikke, såfremt en anden person i familiemedlemmernes bopælsland har ret til ydelser ved arbejdsløshed, for så vidt familiemedlemmerne tages i betragtning ved disse ydelsers beregning.

Afdeling 2

Arbejdsløse, der rejser til en anden medlemstat end den kompetente stat

Artikel 69

Betingelser og grænser for bevarelse af ret til ydelser

1. En helt arbejdsløs arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der opfylder de i en medlemsstats lovgivning foreskrevne betingelser for ret til ydelser, og som rejser til en eller flere andre medlemsstater for at søge beskæftigelse dér, bevarer sin ret til disse ydelser under følgende betingelser og inden for følgende grænser:

- a) han skal før sin afrejse have været tilmeldt som arbejdssøgende og have stået til rådighed for arbejdsformidlingen i den kompetente stat i mindst fire uger, efter at han blev arbejdsløs. Det kompetente arbejdsformidlingskontor eller den kompetente institution kan dog give samtykke til, at han rejser inden udløbet af denne frist;
- b) han skal tilmelde sig som arbejdssøgende ved arbejdsformidlingen i hver af de medlemsstater, han rejser til, og underkaste sig den dér bestående kontrol; denne betingelse anses for opfyldt for tidsrummet forud for tilmeldingen, såfremt denne sker inden syv dage efter det tidspunkt, da den pågælden-

de er ophørt med at stå til rådighed for arbejdsformidlingen i den stat, han har forladt; i undtagelsestilfælde kan det kompetente arbejdsformidlingskontor eller den kompetente institution forlænge denne frist;

- c) retten til ydelser bevares i et tidsrum af højst tre måneder, regnet fra det tidspunkt, da den pågældende er ophørt med at stå til rådighed for arbejdsformidlingen i den stat, han har forladt, dog således at det samlede tidsrum, for hvilket der tilkendes ydelser, ikke kan overstige det tidsrum, for hvilket den pågældende har ret til ydelser i medfør af den nævnte stats lovgivning; hvor det drejer sig om en sæsonarbejder, er dette tidsrum yderligere begrænset til den resterende del af den sæson, for hvilken han er ansat.

2. Såfremt den pågældende vender tilbage til den kompetente stat inden udløbet af den periode, i hvilken han efter bestemmelserne i stk. 1, litra c), har ret til ydelser, er han fortsat berettiget til ydelser efter denne stats lovgivning; såfremt han ikke vender tilbage til den kompetente stat inden udløbet af nævnte periode, mister han enhver ret til ydelser efter den stats lovgivning; i undtagelsestilfælde kan det kompetente arbejdsformidlingskontor eller den kompetente institution forlænge denne frist.

3. Bestemmelserne i stk. 1 kan kun gøres gældende én gang mellem to beskæftigelsesperioder.

4. Hvis den kompetente stat er Belgien, generhverver en arbejdsløs, som vender tilbage dertil efter udløbet af den i stk. 1, litra c), fastsatte frist af tre måneder, først retten til ydelser fra dette land, efter at han har været beskæftiget dér i mindst tre måneder.

Artikel 70

Udbetaling af ydelser samt refusioner

1. I de artikel 69, stk. 1, omhandlede tilfælde udbetales ydelserne af institutionen i hver af de stater, hvor den arbejdsløse søger beskæftigelse.

Det påhviler den kompetente institution i den medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet under sin seneste beskæftigelse, at refundere disse ydelser.

2. De i stk. 1 omhandlede refusioner fastsættes og gennemføres efter de regler, der er fastsat i den i artikel 98 omhandlede gennemførelsesforordning, enten mod dokumentation for de faktiske udgifter eller på grundlag af fikserede beløb.

3. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan aftale andre refusions- eller betalings-

regler eller give afkald på enhver refusion mellem de under disse hørende institutioner.

Afdeling 3

Arbejdsløse, som under deres seneste beskæftigelse var bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat

Artikel 71

1. Arbejdsløse arbejdstagere, som under deres seneste beskæftigelse var bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat, modtager ydelser efter følgende regler:

- a) i) grænsearbejdere, der er delvis eller periodisk arbejdsløse i den virksomhed, hvor de er beskæftiget, modtager ydelser efter lovgivningen i den kompetente stat, som om de var bosat på denne stats område; disse ydelser udbetales af den kompetente institution;
- ii) grænsearbejdere, der er helt arbejdsløse, modtager ydelser efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område de er bosat, som om de under deres seneste beskæftigelse have været omfattet af denne lovgivning; disse ydelser udbetales af bopælsstedets institution for denne institutions regning;
- b) i) andre arbejdstagere end grænsearbejdere, der er delvis, periodisk eller helt arbejdsløse, og som fortsat står til rådighed for deres arbejdsgiver eller for arbejdsformidlingen på den kompetente stats område, modtager ydelser efter lovgivningen i denne stat, som om de var bosat på dens område; disse ydelser udbetales af den kompetente institution;
- ii) andre arbejdstagere end grænsearbejdere, der er helt arbejdsløse, og som stiller sig til rådighed for arbejdsformidlingen i den medlemsstat, på hvis område de er bosat, eller som vender tilbage til denne stats område, modtager ydelser efter denne stats lovgivning, som om de senest havde været beskæftiget dér; disse ydelser udbetales af bopælsstedets institution for denne institutions regning, hvis den pågældende arbejdstager allerede har fået tilkendt ydelser for den kompetente

institutions regning i den medlemsstat, af hvis lovgivning han senest har været omfattet, skal han dog modtage ydelser i overensstemmelse med reglerne i artikel 69; udbetaling af ydelser efter lovgivningen i den stat, hvor den arbejdsløse er bosat, stilles i bero i det tidsrum, hvor han i medfør af artikel 69 kan gøre krav på ydelser efter den lovgivning, hvoraf han senest har været omfattet.

2. Så længe en arbejdsløs har ret til ydelser i medfør af stk. 1, litra a) i), eller litra b) i), kan han ikke gøre krav på ydelser efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han er bosat.

KAPITEL 7

FAMILIEYDELSER OG BØRNETILSKUD

Afdeling 1

Fælles bestemmelse for ydelser til arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og arbejdsløse

Artikel 72

Sammenlægning af forsikrings- eller beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig erhvervsvirksomhed

Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning erhvervelse af ret til ydelser er betinget af, at der er tilbagelagt forsikrings- eller beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig erhvervsvirksomhed, medregner i fornødent omfang forsikrings- eller beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig erhvervsvirksomhed, der er tilbagelagt i enhver anden medlemsstat, som om det drejede sig om perioder, der var tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning.

Afdeling 2

Arbejdstagere og arbejdsløse, hvis familiemedlemmer er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat

Artikel 73

Arbejdstagere

1. En arbejdstager, der er omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat end Frankrig, har for de af sine

familiemedlemmer, der er bosat på en anden medlemsstats område, ret til familieydelser efter lovgivningen i den førstnævnte stat, som om de pågældende var bosat på dennes område.

2. En arbejdstager, der er omfattet af fransk lovgivning, har for de af sine familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end Frankrig, ret til børnetilskud efter lovgivningen i den stat, hvor disse familiemedlemmer er bosat; arbejdstageren skal opfylde de betingelser med hensyn til beskæftigelse, der i fransk lovgivning er fastsat for opnåelse af ret til ydelser.

3. En arbejdstager, der i medfør af artikel 14, stk. 1, er omfattet af fransk lovgivning, har for de familiemedlemmer, der ledsager ham til den medlemsstat, på hvis område han udfører et arbejde, ret til de i bilag VI anførte familieydelser.

Artikel 74

Arbejdsløse

1. En arbejdsløs arbejdstager, der modtager ydelser i anledning af arbejdsløshed efter lovgivningen i en anden medlemsstat end Frankrig, har for de af sine familiemedlemmer, der er bosat på en anden medlemsstats område; ret til familieydelser efter lovgivningen i den førstnævnte stat, som om de pågældende var bosat på dennes område.

2. En arbejdsløs arbejdstager, der modtager ydelser i anledning af arbejdsløshed efter fransk lovgivning, har for de af sine familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end Frankrig, ret til børnetilskud efter lovgivningen i den stat, på hvis område disse familiemedlemmer er bosat.

Artikel 75

Udbetaling af ydelser samt refusioner

1. a) I de artikel 73, stk. 1 og 3, omhandlede tilfælde udbetales familieydelserne af den kompetente institution i den stat, af hvis lovgivning arbejdstageren er omfattet og i det i artikel 74, stk. 1, omhandlede tilfælde af den kompetente institution i den stat, efter hvis lovgivning den arbejdsløse modtager ydelser i anledning af arbejdsløshed. Ydelserne udbetales efter de bestemmelser, der gælder for disse institutioner, hvad enten den fysiske eller juridiske person, til hvem ydelserne

skal udbetales, er bosat eller opholder sig på den kompetente stats område eller på en anden medlemsstats område.

b) Såfremt den person, til hvem familieydelse skal udbetales, ikke anvender dem til familiemedlemmernes underhold, skal den kompetente institution dog efter anmodning af og gennem institutionen på familiemedlemmernes bopælssted eller den institution eller det organ, der er hertil udpeget af den kompetente myndighed i familiemedlemmernes bopælsland udbetale disse ydelser med frigørende virkning til den fysiske eller juridiske person, som faktisk forsørger familiemedlemmerne.

c) To eller flere medlemsstater kan i henhold til bestemmelserne i artikel 8 aftale, at den kompetente institution, enten direkte eller gennem institutionen på familiemedlemmernes bopælssted, skal udbetale de familieydelse, der er ret til efter lovgivningen i disse stater eller i en af disse stater, til den fysiske eller juridiske person, som faktisk forsørger familiemedlemmerne.

2. a) I de i artikel 73, stk. 2, og artikel 74, stk. 2, omhandlede tilfælde udbetales børnetilskuddene af institutionen på familiemedlemmernes bopælssted efter den for denne institution gældende lovgivning.

b) Såfremt børnetilskuddene i medfør af denne lovgivning skal udbetales til arbejdstageren, skal den i litra a) nævnte institution dog udbetale børnetilskuddene til den fysiske eller juridiske person, som faktisk forsørger familiemedlemmerne på deres bopælssted, eller i givet fald direkte til familiemedlemmerne.

c) Den kompetente institution refunderer fuldtud de i medfør af litra a) og b) udbetalte børnetilskud. Refusionerne fastsættes og gennemføres efter de regler, der er fastsat i den i artikel 98 omhandlede gennemførelsesforordning.

Artikel 76

Prioritetsregler i tilfælde af samtidig ret til familieydelse eller børnetilskud i medfør af artiklerne 73 eller 74 og i kraft af erhvervsudøvelse i det land, hvor familiemedlemmerne er bosat

Retten til familieydelse eller børnetilskud i medfør af bestemmelserne i artikel 73 eller 74 stilles i bero, såfremt der i kraft af erhvervsudøvelse også kan kræves udbetalt familieydelse eller børnetilskud efter lovgiv-

ningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat.

KAPITEL 8

YDELSER TIL BØRN, DER FORSØRGES AF PENSIONISTER ELLER RENTEMODTAGERE, SAMT TIL BØRN, DER HAR MISTET BEGGE FORÆLDRE ELLER EN AF DEM

Artikel 77

Børn, der forsørges af pensionister eller rentemodtagere

1. Ved udtrykket »ydelse« forstår i denne artikel børnetilskud til personer, der modtager pension eller rente i anledning af alderdom, invaliditet, arbejdsulykke eller erhvervs sygdom, samt de til sådanne pensioner eller renter ydede børnetillæg, med undtagelse af tillæg, der ydes i henhold til forsikringen mod arbejdsulykker og erhvervs sygdomme.

2. Ydelserne skal udredes efter følgende regler, uanset i hvilken medlemsstat pensionisten (rentemodtageren) eller børnene er bosat:

a) en person, der kun har ret til pension eller rente efter lovgivningen i én medlemsstat, modtager ydelserne efter lovgivningen i den medlemsstat, som er kompetent med hensyn til pensionen eller renten:

b) en person, der har ret til pension eller rente efter lovgivningen i flere medlemsstater, modtager ydelserne

i) efter lovgivningen i den af disse stater, på hvis område han er bosat, såfremt han dér har opnået ret til en af de i stk. 1 nævnte ydelser i medfør af denne stats lovgivning, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 79 stk. 1, litra a), eller

ii) i andre tilfælde efter den af disse medlemsstaters lovgivning, hvoraf den pågældende har været omfattet længst, såfremt han har erhvervet ret til en af de i stk. 1 nævnte ydelser efter den nævnte lovgivning, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 79, stk. 1, litra a), såfremt den pågældende ikke har erhvervet nogen ret efter denne lovgivning, undersøges det, om betingelserne for erhvervelse af ret efter lovgivningen i de øvrige berørte medlemsstater er til stede, idet de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter disse medlemsstaters lovgivning, lægges til grund i rækkefølge efter aftagende længde.

Artikel 78

Børn, der har mistet begge forældre eller en af dem

1. Ved udtrykket »ydelse« forstår i denne artikel børnetilskud og i givet fald supplerende eller særlige tilskud til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem, samt pensioner eller renter til sådanne børn, med undtagelse af renter, der ydes de nævnte børn i henhold til forsikringen mod arbejdsulykker og erhvervssygdomme.

2. Ydelser til sådanne børn skal udredes efter følgende regler, uanset i hvilken medlemsstat barnet eller den fysiske eller juridiske person, som faktisk forsørger det, er bosat:

- a) for så vidt angår et barn af en afdød arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, som kun har været omfattet af lovgivningen i én medlemsstat, efter denne stats lovgivning;
- b) for så vidt angår et barn af en afdød arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, som har været omfattet af lovgivningen i flere medlemsstater:
 - i) efter lovgivningen i den af disse stater, på hvis område barnet er bosat, såfremt der dér er erhvervet ret til en af de i stk. 1 nævnte ydelser i medfør af denne stats lovgivning, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 79, stk. 1, litra a), eller
 - ii) i andre tilfælde efter den af disse medlemsstaters lovgivning, hvoraf den afdøde har været omfattet længst, såfremt der er erhvervet ret til en af de i stk. 1 nævnte ydelser i medfør af den nævnte lovgivning, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 79, stk. 1, litra a); såfremt der ikke er erhvervet nogen ret efter denne lovgivning, undersøges det, om betingelserne for erhvervelse af ret efter lovgivningen i de øvrige berørte medlemsstater er til stede, idet de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter disse medlemsstaters lovgivning, lægges til grund i rækkefølge efter aftagende længde.

Den medlemsstats lovgivning, hvorefter de i artikel 77 omhandlede ydelser til børn af en pensionist eller en rentemodtager skal udredes, finder dog fortsat anvendelse efter den pågældende pensionists eller rentemodta-

gers død, for så vidt angår udredelse af ydelser til hans efterladte børn.

Artikel 79

Fælles bestemmelser om ydelser til børn, der forsørges af pensionister eller rentemodtagere, samt til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem

1. Ydelserne efter artikel 77 og 78 skal udredes efter den på grundlag af reglerne i de nævnte artikler bestemte lovgivning af den institution, som det påhviler at anvende nævnte lovgivning, og for denne institutions regning, som om pensionisten (rentemodtageren) eller den afdøde kun havde været omfattet af lovgivningen i den kompetente stat.

Herved skal dog følgende iagttages:

- a) såfremt erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser efter denne lovgivning er afhængig af længden af forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperioderne eller af perioderne med selvstændig virksomhed, fastsættes denne længde i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 45 eller 72, alt efter omstændighederne;
- b) såfremt ydelserne størrelse efter denne lovgivning beregnes på grundlag af pensionens størrelse eller beror på forsikringsperiodernes længde, skal de teoretiske beløb, der er fastsat efter bestemmelserne i artikel 46, stk. 2, lægges til grund ved beregningen af de omhandlede ydelsers størrelse.

2. Hvor anvendelsen af den artikel 77, stk. 2, litra b) ii), og artikel 78, stk. 2, litra b) ii), fastsatte regel ville bevirke, at flere medlemsstater bliver kompetente som følge af, at perioderne er af samme længde, udredes ydelserne efter artikel 77, respektive artikel 78, efter den af disse medlemsstaters lovgivning, hvoraf pensionisten, rentemodtageren eller afdøde senest har været omfattet.

3. Ret til ydelser i medfør af bestemmelserne i stk. 2 og i artikel 77 og 78 stilles i bero, såfremt der i kraft af erhvervsudøvelse kan kræves udbetalt familiedydelser eller børnetilskud for de pågældende børn efter en medlemsstats lovgivning. I så fald betragtes de pågældende som en selvstændig erhvervsdrivendes familiedlemmer.

AFSNIT IV

DEN ADMINISTRATIVE KOMMISSION FOR VANDRENDE ARBEJDSTAGERES
SOCIALE SIKRING

Artikel 80

Sammensætning og virksomhed

1. Den administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale sikring, i det følgende benævnt »Den administrative Kommission«, der er oprettet ved De europæiske Fællesskabers Kommission, består af en regeringsrepræsentant for hver af medlemsstaterne, eventuelt bistået af tekniske rådgivere. En repræsentant for De europæiske Fællesskabers Kommission deltager i Den administrative Kommissions møder, med status som rådgiver.

2. Den administrative Kommission modtager teknisk bistand af Det internationale Arbejdsbureau inden for rammerne af de overenskomster, der herom er afsluttet mellem Det europæiske økonomiske Fællesskab og Den internationale Arbejdsorganisation.

3. Vedtægterne for Den administrative Kommission fastsættes af dens medlemmer ved overenskomst mellem disse.

Beslutninger vedrørende de i artikel 81, litra a), omhandlede fortolkningsspørgsmål kan kun træffes med enstemmighed. De trufne beslutninger skal i fornødent omfang offentliggøres.

4. Den administrative Kommissions sekretariatsforretninger varetages af De europæiske Fællesskabers Kommission.

Artikel 81

Den administrative Kommissions opgaver

Den administrative Kommission har følgende opgaver:

a) at behandle ethvert administrativt spørgsmål eller fortolkningsspørgsmål, der opstår i forbindelse med bestemmelserne i denne forordning og senere forordninger eller med enhver overenskomst eller

ordning, der træffes inden for rammerne af disse forordninger, uden at dette berører de pågældende myndigheders, institutioners eller enkeltpersoners ret til at benytte sig af de procedurer og domstole, der er fastsat i medlemsstaternes lovgivning, i denne forordning eller i traktaten,

b) efter anmodning af de kompetente myndigheder, institutioner og domstole i medlemsstaterne at foretage oversættelse af dokumenter, der vedrører anvendelsen af denne forordning, især oversættelse af begæringer indgivet af personer, der kan være omfattet af bestemmelserne i denne forordning;

c) at fremme og udvikle samarbejdet mellem medlemsstaterne på den sociale sikrings område med særligt henblik på sundhedsmæssige og sociale foranstaltninger af fælles interesse;

d) at fremme og udvikle samarbejdet mellem medlemsstaterne med henblik på, under hensyntagen til den tekniske udvikling på det administrative område, at opnå en hurtigere forretningsgang ved fastsættelsen af ydelser efter bestemmelserne i denne forordning, især ydelser ved invaliditet, alderdom og dødsfald (pensioner);

e) at indsamle det materiale, der skal lægges til grund for den regnskabsmæssige opgørelse af de udgifter, der påhviler medlemsstaternes institutioner efter bestemmelserne i denne forordning og foretage den årlige regnskabsopgørelse mellem de nævnte institutioner;

f) at udøve enhver anden funktion, der i medfør af denne forordning og senere forordninger eller enhver overenskomst eller ordning, der måtte blive truffet inden for rammerne af disse forordninger, henhører under dens kompetence;

g) at fremsætte forslag for Kommissionen for De europæiske Fællesskaber med henblik på udarbejdelse af fremtidige forordninger samt med henblik på ændring af denne forordning og senere forordninger.

AFSNIT V

DET RÅDGIVENDE UDVALG FOR VANDRENDE ARBEJDSTAGERES SOCIALE SIKRING

Artikel 82

Oprettelse, sammensætning og virksomhed

1. Der nedsættes et rådgivende udvalg for vandrende arbejdstageres sociale sikring, i det følgende benævnt »Det rådgivende Udvalg«, bestående af tres ordinære medlemmer, der fordeler sig således for hver af medlemsstaterne:

- a) to regeringsrepræsentanter, hvoraf mindst én skal være medlem af Den administrative Kommission,
- b) to repræsentanter for arbejdstagerorganisationerne,
- c) to repræsentanter for arbejdsgiverorganisationerne.

For hver af de nævnte kategorier udnævnes der for hver medlemsstat en suppleant.

2. Det rådgivende Udvalgs ordinære medlemmer og suppleanter udnævnes af Rådet, der, for så vidt angår arbejdstager- og arbejdsgiverrepræsentanterne, skal søge at opnå en sammensætning af udvalget, der sikrer en rimelig repræsentation for de forskellige interesseområder.

Fortegnelsen over ordinære medlemmer og suppleanter bekendtgøres af Rådet i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

3. De ordinære medlemmers og suppleanternes funktionstid er to år. Genudnævnelse kan finde sted. Ved udløbet af deres funktionstid fortsætter medlemmerne og suppleanterne i deres hverv, indtil deres efterfølgere er udpeget, eller genudnævnelse har fundet sted.

4. Et medlem af Kommissionen eller en repræsentant for denne fungerer som formand for Det rådgivende Udvalg. Formanden deltager ikke i stemmeafgivningen.

5. Det rådgivende udvalg træder sammen mindst én gang om året. Det indkaldes af formanden, enten på dennes eget initiativ eller efter skriftlig begæring rettet til formanden af mindst en tredjedel af medlemmerne.

Sådan begæring skal indeholde konkrete forslag til dagsordenen.

6. Det rådgivende Udvalg kan på forslag af formanden undtagelsesvis beslutte at indhente udtalelser fra enkeltpersoner eller repræsentanter for organer, der har betydelig erfaring på den sociale sikrings område. Udvalget kan endvidere, på samme vilkår som Den administrative Kommission, gøre brug af teknisk bistand fra Det internationale Arbejdsbureau inden for rammerne af de mellem Det europæiske økonomiske Fællesskab og Den internationale Arbejdsorganisation afsluttede overenskomster.

7. Det rådgivende Udvalgs udtalelser og forslag skal begrundes. De vedtages med absolut flertal af de gyldigt afgivne stemmer.

Udvalget fastsætter ved flertalsbeslutning sin forretningsorden, som skal godkendes af Rådet efter indhentet udtalelse fra Kommissionen.

8. Det rådgivende Udvalgs sekretariatsforretninger varetages af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

Artikel 83

Det rådgivende Udvalgs opgaver

Det rådgivende Udvalg kan på begæring af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, af Den administrative Kommission eller på eget initiativ:

- a) undersøge generelle eller principielle spørgsmål og problemer, som opstår ved anvendelsen af de forordninger, der er vedtaget inden for rammerne af traktatens artikel 51;
- b) afgive udtalelser til Den administrative Kommission om de pågældende spørgsmål samt fremsætte forslag med henblik på en eventuel revision af forordningerne.

AFSNIT VI

FORSKELLIGE BESTEMMELSER

Artikel 84

Samarbejde mellem de kompetente myndigheder

1. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne skal underrette hinanden om:

- a) de foranstaltninger, der har truffet med henblik på anvendelse af denne forordning;
- b) sådanne ændringer i deres lovgivning, som må antages at berøre anvendelsen af denne forordning.

2. Medlemsstaternes myndigheder og institutioner skal med henblik på anvendelsen af denne forordning yde hinanden bistand, som om det drejede sig om anvendelsen af deres egen lovgivning. Den gensidige administrative bistand ydes i princippet vederlagsfrit af de nævnte myndigheder og institutioner. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne kan dog aftale, at visse udgifter skal være genstand for refusion.

3. Medlemsstaternes myndigheder og institutioner kan med henblik på anvendelsen af denne forordning forhandle direkte med hinanden samt med de pågældende personer eller deres repræsentanter.

4. En medlemsstats myndigheder, institutioner og domstole kan ikke afvise begæringer eller andre dokumenter, der forelægges dem, med den begrundelse, at de er affattet på en anden medlemsstats officielle sprog. De kan i givet fald gøre brug af bestemmelserne i artikel 81, litra b).

Artikel 85

Fritagelse for eller nedsættelse af afgifter eller gebyrer — Fritagelse for legalisering

1. Enhver i en medlemsstats lovgivning fastsat fritagelse for eller nedsættelse af afgifter, stempel-, rets- eller registreringsgebyrer for akter eller dokumenter, der kan kræves fremlagt i henhold til den pågældende stats lovgivning, skal udstrækkes til også at omfatte tilsvarende akter og dokumenter, der kan kræves fremlagt i henhold til en anden medlemsstats lovgivning eller i henhold til denne forordning.

2. Attester, dokumenter og akter af enhver art, der kan kræves fremlagt i forbindelse med anvendelsen af denne forordning, er fritaget for legalisering af diplomatiske eller konsulære myndigheder.

Artikel 86

Begæringer, erklæringer, klage eller appel indgivet til en myndighed, institution eller domstol i en anden medlemsstat end den kompetente stat

Begæringer, erklæringer, klage eller appel, der i medfør af en medlemsstats lovgivning skal være indgivet til en myndighed, en institution eller en domstol i den pågældende stat inden en bestemt frist, skal anses for rettidigt indgivet, såfremt de inden for samme frist er indgivet til en tilsvarende myndighed, institution eller domstol i en anden medlemsstat. I så fald skal den myndighed, institution eller domstol, der har modtaget nævnte begæringer, erklæringer, klage eller appel, straks oversende dem, enten direkte eller gennem de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater, til den kompetente myndighed, institution eller domstol i den førstnævnte stat. Datoen for indgivelse af disse begæringer, erklæringer, klage eller appel til en myndighed, institution eller domstol i den sidstnævnte stat skal anses for at være datoen for deres indgivelse til den kompetente myndighed, institution eller domstol, der skal behandle den.

Artikel 87

Lægeundersøgelser

1. De i en medlemsstats lovgivning foreskrevne lægeundersøgelser kan på den kompetente institutions begæring foretages på en anden medlemsstats område af institutionen på det sted, hvor modtageren af ydelsen har ophold eller bopæl, på de vilkår, der er fastsat i den artikel 98 omhandlede gennemførelsesforordning, eller, såfremt denne ikke indeholder forskrifter herom, på de vilkår, der er aftalt mellem de kompetente myndigheder i de pågældende medlemslande.

2. Lægeundersøgelser, der foretages på de i stk. 1 fastsatte vilkår, anses for foretaget på den kompetente stats område.

Artikel 88

Overførsler fra en medlemsstat til en anden af de i henhold til denne forordning skyldige beløb

Med forbehold af bestemmelserne i traktatens artikel 106, skal pengeoverførsler, der foretages i henhold

til denne forordning, ske i overensstemmelse med de aftaler herom, der på tidspunktet for overførselen er gældende mellem de pågældende medlemsstater. Hvor der ikke består sådanne aftaler mellem to medlemsstater, skal de kompetente myndigheder i disse stater eller de myndigheder, hvorunder internationale betalinger henhører, aftale de fornødne foranstaltninger til gennemførelse af sådanne overførsler.

Artikel 89

Særregler for anvendelsen af visse medlemsstaters lovgivning

Særregler for anvendelsen af visse medlemsstaters lovgivning er anført i bilag VI.

Artikel 90

Boligtilskud og familiedydelser indført efter denne forordnings ikrafttræden

Boligtilskud og, for så vidt angår Luxembourg, familiedydelser, som efter den 1. oktober 1972 måtte blive indført af befolkningspolitiske grunde, ydes ikke til personer, der er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat.

Artikel 91

Bidrag, som påhviler arbejdsgivere eller virksomheder, hvis bopæl henholdsvis hjemsted ikke ligger i den kompetente stat

Der kan ikke pålægges en arbejdsgiver højere bidrag som følge af, at han er bosat, eller hans virksomhed har sit hjemsted, i en anden medlemsstat end den kompetente stat.

Artikel 92

Inddrivelse af bidrag

1. Skyldige bidrag til en medlemsstats institution kan inddrives på en anden medlemsstats område efter den administrative procedure og med de garantier og fortrinsrettigheder, som gælder for inddrivelse af skyldige bidrag til en tilsvarende institution i den sidstnævnte stat.

2. Nærmere regler for anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1 skal om fornødent fastlægges i den i artikel 98

omhandlede gennemførelsesforordning eller ved aftaler mellem medlemsstaterne. Sådanne regler vil ligeledes kunne omfatte fremgangsmåden ved tvangsmæssig inddrivelse.

Artikel 93

Forpligtede institutioners krav over for en erstatningspligtig tredjemand

1. Såfremt en person modtager ydelser efter en medlemsstats lovgivning for en skade, der skyldes en begivenhed indtruffet på en anden medlemsstats område, gælder følgende regler for den forpligtede institutions eventuelle krav over for en erstatningspligtig tredjemand:

a) når den forpligtede institution efter den for denne gældende lovgivning er indtrådt i de krav, som modtageren har over for tredjemand, skal enhver medlemsstat anerkende denne indtræden;

b) når den forpligtede institution har et selvstændigt krav over for tredjemand, skal enhver medlemsstat anerkende dette krav.

2. Såfremt en person modtager ydelser i medfør af en medlemsstats lovgivning for en skade, der skyldes en begivenhed indtruffet på en anden medlemsstats område, gælder de regler i den nævnte lovgivning, som bestemmer, i hvilke tilfælde arbejdsgivere eller de af dem beskæftigede arbejdstagere er fritaget for civilretligt ansvar, i forhold til den pågældende person eller til den kompetente institution.

Bestemmelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på den forpligtede institutions eventuelle krav over for en arbejdsgiver eller de af denne beskæftigede arbejdstagere, i tilfælde hvor det ikke kan udelukkes, at de pågældende er erstatningspligtige.

3. Når to eller flere medlemsstater eller de kompetente myndigheder i disse stater i henhold til artikel 36, stk. 3, og/eller artikel 63, stk. 3, har indgået aftale om afkald på refusion mellem de under deres kompetence henhørende institutioner, gælder følgende om eventuelle krav over for en ansvarlig tredjemand:

a) Såfremt institutionen i opholds- eller bopælsmedlemsstaten tilkender en person ydelser for en skade, der er indtrådt på den pågældende stats område, kan denne institution i henhold til den for institutionen gældende lovgivning indtræde i krav eller gøre

- et selvstændigt krav gældende over for en erstatningspligtig tredjemand.
- b) Ved anvendelsen af litra a),
- i) betragtes ydelsesmodtageren som tilknyttet institutionen på opholds- eller bopælsstedet, og
- ii) denne institution anses for at være den institution, som det påhviler at udrede ydelsen.
- c) Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder fortsat anvendelse på ydelser, der ikke er omfattet af den i dette stykke nævnte aftale om afkald på refusion.

AFSNIT VII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 94

Overgangsbestemmelser for arbejdstagere

- Denne forordning begrundes ikke ret til ydelser for noget tidsrum, der ligger forud for den 1. oktober 1972 eller for datoen for dens anvendelse i den pågældende medlemsstat.
- Enhver forsikringsperiode samt — i givet fald — enhver beskæftigelses- eller bopælsperiode, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning forud for den 1. oktober 1972 eller forud for datoen for denne forordnings anvendelse i den pågældende medlemsstat, skal tages i betragtning ved afgørelsen af ret til ydelser efter denne forordning.
- Rettigheder kan erhverves i medfør af denne forordning, selv om de vedrører en begivenhed, der er indtruffet før den 1. oktober 1972 eller før forordningen kom til anvendelse i den pågældende medlemsstat, jfr. dog bestemmelsen i stk. 1.
- Enhver ydelse, som på grund af den pågældendes nationalitet eller bopæl ikke har været fastsat, eller hvis udbetaling har været stillet i bero, skal efter den pågældendes anmodning fastsættes eller udbetales påny fra den 1. oktober 1972 eller fra datoen for forordningens anvendelse i den pågældende medlemsstat, medmindre tidligere anerkendte rettigheder har givet anledning til udbetaling af en kapitalydelse.
- De rettigheder, der tilkommer personer, som før den 1. oktober 1972 eller før denne forordning kom til anvendelse i den pågældende medlemsstat har fået tillagt en pension eller rente, kan efter den pågældendes anmodning tages op til revision under hensyntagen til denne forordnings bestemmelser. Denne bestemmelse finder tilsvarende anvendelse på de øvrige i artikel 78 omhandlede ydelser.
- Såfremt den i stk. 4 eller stk. 5 omhandlede anmodning fremsættes inden udløbet af to år efter den 1. oktober 1972 eller efter, at denne forordning kom til anvendelse i den pågældende medlemsstat, erhverves rettigheder i medfør af denne forordning med virkning

fra dette tidspunkt, uden at nogen medlemsstats lovbestemmelser om bortfald eller forældelse af rettigheder kan gøres gældende over for de pågældende.

7. Såfremt den i stk. 4 eller stk. 5 omhandlede anmodning fremsættes efter udløbet af to år efter den 1. oktober 1972 efter at forordningen kom til anvendelse i den pågældende medlemsstat, erhverves de rettigheder, som ikke er bortfaldet eller forældet, fra tidspunktet for anmodningens fremsættelse, medmindre der efter en medlemsstats lovgivning gælder gunstigere regler.

8. I tilfælde af sclerogen pneumoconiose finder bestemmelsen i artikel 57, stk. 3, litra c), anvendelse på kontantydelse ved erhvervssygdom, når udgifterne herved, på grund af manglende aftale mellem de pågældende institutioner, ikke har kunnet fordeles på disse inden den 1. oktober 1972.

9. Anvendelsen af bestemmelserne i artikel 73, stk. 2, kan ikke medføre nogen indskrænkning i de rettigheder, der tilkommer de pågældende den 1. oktober 1972 eller på datoen for forordningens anvendelse i den pågældende medlemsstat. For så vidt angår personer, som på dette tidspunkt i medfør af bilaterale overenskomster indgået med Frankrig har ret til mere gunstige ydelser, skal disse overenskomster fortsat finde anvendelse for deres vedkommende, så længe de er omfattet af fransk lovgivning. Der ses herved bort fra afbrydelser på under én måned samt perioder, for hvilke der modtages ydelser i anledning af sygdom og arbejdsløshed. De nærmere regler for anvendelsen af disse bestemmelser fastsættes i den i artikel 98 omhandlede gennemførelsesforordning.

Artikel 95

Overgangsbestemmelser for selvstændige erhvervsdrivende

- Denne forordning giver ikke ret til ydelser for noget tidsrum, der ligger forud for den 1. juli 1982.
- Enhver forsikringsperiode samt i givet fald enhver beskæftigelsesperiode, periode med selvstændig virk-

somhed eller bopælsperiode, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning forud for den 1. juli 1982, skal medregnes ved afgørelsen af ret til ydelser efter denne forordning.

3. Med forbehold af bestemmelsen i stk. 1, kan rettigheder tilkendes i medfør af denne forordning, også selv om de vedrører en begivenhed, der er indtruffet før den 1. juli 1982.

4. Enhver ydelse, som på grund af den pågældendes nationalitet eller bopæl ikke har været fastsat eller har været suspenderet, skal på den pågældendes begæring fastsættes eller udredes på ny fra den 1. juli 1982, medmindre tidligere anerkendte rettigheder har givet anledning til udbetaling af en kapitalydelse.

5. Rettigheder, der tilkommer personer, som har fået tillagt pension eller rente før den 1. juli 1982, kan på begæring tages op til revision under hensyntagen til bestemmelserne i denne forordning. Denne bestemmelse finder ligeledes anvendelse på de øvrige ydelser, der er omhandlet i artikel 78.

6. Såfremt den i stk. 4 eller 5 omhandlede begæring indgives inden for en frist på to år efter den 1. juli 1982, erhverves rettigheder i medfør af denne forordning med virkning fra nævnte dato, uden at nogen medlemsstats lovbestemmelser om bortfald eller forældelse af rettigheder kan gøres gældende over for de pågældende.

7. Såfremt den i stk. 4 eller 5 omhandlede begæring indgives efter udløbet af fristen på to år efter den 1. juli 1982, erhverves de rettigheder, der ikke er bortfaldet eller forældet, fra datoen for begæringens indgivelse, med forbehold af mere gunstige bestemmelser i en medlemsstats lovgivning.

Artikel 96

Aftaler om refusion mellem institutionerne

Aftaler, der i medfør af artikel 36, stk. 3, artikel 63, stk. 3, og artikel 70, stk. 3, er indgået inden den 1. juli 1982, finder tilsvarende anvendelse på personer, som denne forordning også kommer til at omfatte med virkning fra den nævnte dato, medmindre en af de medlemsstater, der er parter i disse aftaler, rejser indsigelse herimod.

En sådan indsigelse får kun virkning, hvis den kompetente myndighed i denne medlemsstat giver den kompetente myndighed i den eller de andre medlemsstater meddelelse herom inden den 1. oktober 1983. En genpart af denne meddelelse fremsendes til Den administrative Kommission.

Artikel 97

Meddelelser om visse bestemmelser

1. De i artikel 1, litra j), artikel 5 og artikel 8, stk. 2, omhandlede meddelelser stiles til formanden for Rådet for De europæiske Fællesskaber. I disse meddelelser skal anføres datoen for de pågældende loves og ordningers ikrafttræden og, hvor det drejer sig om de i artikel 1, litra j), omhandlede meddelelser, tillige det tidspunkt, hvorfra denne forordning finder anvendelse på de ordninger, der er anført i medlemsstaternes erklæringer.

2. De i henhold til bestemmelserne i stk. 1 modtagne meddelelser skal offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 98

Gennemførelsesforordning

De nærmere regler for denne forordnings gennemførelse fastsættes i en senere forordning.

Artikel 99

Fornyet undersøgelse af spørgsmålet om udbetaling af familieydelse

Inden den 1. januar 1973 skal Rådet på forslag af Kommissionen iværksætte en fornyet undersøgelse af problematikken omkring udbetaling af familieydelse til familiemedlemmer, der ikke er bosat på den kompetente stats område, med henblik på at finde frem til en ensartet løsning for samtlige medlemsstater.

Artikel 100

Ophævelse af tidligere forordninger

Denne forordning og gennemførelsesforordningen ophæver følgende forordninger:

- Rådets forordning nr. 3 om social sikring af vandrende arbejdstagere ⁽¹⁾,
- Rådets forordning nr. 4 om gennemførelse og supplerende af bestemmelserne i forordning nr. 3, og
- Rådets forordning nr. 36/63/EØF af 2. april 1963 om social sikring af grænsearbejdere ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. 30 af 16. 12. 1958, s. 597/58.

⁽²⁾ EFT nr. 62 af 20. 4. 1963, s. 1314/63.

BILAG I

FORORDNINGENS PERSONKREDS

I. Arbejdstagere og/eller selvstændige erhvervsdrivende

(Forordningens artikel 1, stk. 1, litra a), nr. ii) og nr. iii)

A. BELGIEN

Intet.

B. DANMARK

1. Som arbejdstager anses i henhold til forordningens artikel 1, litra a), nr. ii), enhver person, der, som beskæftiget i en arbejdsgivers tjeneste,
 - a) for tiden før den 1. september 1977 er omfattet af lovgivningen om arbejdsulykker og erhvervssygdomme;
 - b) for tiden efter den 1. september 1977 er omfattet af lovgivningen om arbejdsmarkedets tillægspension (ATP).
2. Som selvstændig erhvervsdrivende anses i henhold til forordningens artikel 1, litra a), nr. ii), enhver person, der i medfør af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel har ret til disse ydelser på grundlag af anden erhvervsindtægt end lønindtægt.

C. TYSKLAND

Såfremt en tysk institution er kompetent institution for tilkendelse af familieydelser i overensstemmelse med forordningens afsnit III, kapitel 7, anses i henhold til forordningens artikel 1, litra a), nr. ii),

- a) Som arbejdstager, enhver person, der er tvungent forsikret mod arbejdsløshed, eller som i forbindelse med denne forsikring modtager kontantydelse fra sygeforsikringen eller dertil svarende ydelser;
- b) som selvstændig erhvervsdrivende, enhver person, der udøver selvstændig virksomhed, og som skal
 - lade sig forsikre eller yde bidrag til aldersforsikring under en ordning for selvstændige erhvervsdrivende, eller
 - lade sig forsikre under den tvungne pensionsforsikring.

D. FRANKRIG

Intet.

E. GRÆKENLAND

1. Som arbejdstagere anses i henhold til artikel 1, litra a), nr. iii), i forordningen, personer forsikret inden for rammerne af OGA-ordningen, der udelukkende udfører lønarbejde, eller som er eller har været omfattet af en anden medlemsstats lovgivning, og som derfor er eller har været arbejdstager i henhold til artikel 1, litra a), i forordningen.

2. Med henblik på ydelse af børnetilskud efter den nationale ordning betragtes som arbejdstagere i henhold til forordningens artikel 1, litra a), nr. ii), de personer, der er omhandlet i artikel 1, litra a), nr. i) og iii), i forordningen.

F. IRLAND

1. Som arbejdstager anses i henhold til forordningens artikel 1, litra a), nr. ii), enhver person, der er forsikret i medfør af en tvungen eller frivillig ordning i overensstemmelse med bestemmelserne i afdeling 5 og 37 i kodificeret lov af 1981 om social tryghed og sociale ydelser [Social Welfare (Consolidation) Act (1981)].
2. Som selvstændig erhvervsdrivende anses i henhold til forordningens artikel 1, litra a), nr. ii), enhver person, der udøver erhvervmæssig beskæftigelse uden at være undergivet nogen form for arbejdskontrakt, eller som er pensioneret efter at have ophørt med en sådan beskæftigelse. Med hensyn til naturalydelse i anledning af sygdom skal den pågældende desuden have ret til disse ydelser i medfør af afdeling 45 eller 46 i lov om sundhedsvæsen af 1970 [Health Act (1970)].

G. ITALIEN

Intet.

H. LUXEMBOURG

Intet.

I. NEDERLANDENE

Som selvstændig erhvervsdrivende anses i henhold til forordningens artikel 1, litra a), nr. ii), enhver person, der har en beskæftigelse eller et erhverv, hvor der ikke foreligger en arbejdskontrakt.

J. DET FORENEDE KONGERIGE

Som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende anses i henhold til forordningens artikel 1, litra a), nr. ii) enhver person, der betragtes som arbejdstager (employed earner) eller selvstændig erhvervsdrivende (self-employed earner) i medfør af lovgivningen i Storbritannien eller Nordirland, samt enhver person, for hvem der svares bidrag i dennes egenskab af arbejdstager (employed earner) eller selvstændig erhvervsdrivende (self-employed earner) i medfør af lovgivningen i Gibraltar.

II. Familiemedlemmer

(Forordningens artikel 1, litra f), andet punktum)

A. BELGIEN

Intet.

B. DANMARK

Ved afgørelse af, om der er ret til naturalydelse i henhold til forordningens artikel 22, stk. 1, litra a), og artikel 31 betyder udtrykket »f familiemedlem« enhver person, der betragtes som familiemedlem i medfør af lov om offentlig sygesikring.

C. TYSKLAND

Intet.

D. FRANKRIG

Intet.

E. GRÆKENLAND

Intet.

F. IRLAND

Ved afgørelse af, om der er ret til naturalydelse i henhold til forordningens artikel 22, stk. 1, litra a), og artikel 31 betyder udtrykket »f familiemedlem« enhver person, over for hvem arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende anses for at have forsørgerpligt i medfør af lovene om sundhedsvæsen af 1947—1970 (Health Acts 1947—1970).

G. ITALIEN

Intet.

H. LUXEMBOURG

Intet.

I. NEDERLANDENE

Intet.

J. DET FORENEDE KONGERIGE

Ved afgørelse af, om der er ret til naturalydelse i henhold til forordningens artikel 22, stk. 1, litra a), og artikel 31, betyder udtrykket »f familiemedlem«:

a) i forbindelse med lovgivningen i Storbritannien og Nordirland, enhver person, over for hvem der består forsørgerpligt i medfør af lov om social sikring af 1975 (Social Security Act 1975) eller i givet fald lov om social sikring (Nordirland) af 1975 [Social Security (Northern Ireland) Act 1975],

og

b) i forbindelse med lovgivningen i Gibraltar, enhver person, over for hvem der består forsørgerpligt i medfør af anordning om lægeordningen for gruppepraksis af 1973 (Group Practice Medical Scheme Ordinance 1973).

BILAG II

(Forordningens artikel 1, litra j) og u))

I. Særordninger for selvstændige erhvervsdrivende, der i henhold til artikel 1, litra j), fjerde underafsnit, ikke er omfattet af forordningens anvendelsesområde

A. BELGIEN

Ingen.

B. DANMARK

Ingen.

C. TYSKLAND

Forsikrings- og pensionsinstitutionerne (Versicherungs- und Versorgungswerke) for læger, tandlæger, dyrlæger, apotekere, advokater, patentassessorer (Patentanwälte), notarer, revisorer (Wirtschaftsprüfer), rådgivere og repræsentanter i skattesager (Steuerbevollmächtigte), lodser (Seelotsen) og arkitekter, der er oprettet i henhold til delstatslovgivningen, samt andre forsikrings- og pensionsinstitutioner, navnlig hjælpe-kasser (Fürsorgeeinrichtungen), og den udvidede honorarfordeling (erweiterte Honorarverteilung).

D. FRANKRIG

1. Selvstændige erhvervsdrivende, der ikke er beskæftiget inden for landbruget:

- a) De supplerende alderdomsforsikringsordninger og ordningerne for forsikring ved invaliditet og dødsfald for selvstændige erhvervsdrivende, der er omhandlet i artikel L 658, L 659, L 663—11, L 663—12, L 682 og L 683—1 i lov om social sikring (Code de la sécurité sociale).
- b) De tillægsydelse, der er omhandlet i artikel 9 i lov nr. 66.509 af 12. juli 1966.

2. Selvstændige erhvervsdrivende, der er beskæftiget inden for landbruget:

De forsikringer, der er fastsat i artikel 1049 og 1234.19 i lov om landdistrikter (Code rural), henholdsvis ved sygdom, moderskab og alderdom og ved arbejdsulykker og erhvervssygdomme, for selvstændige erhvervsdrivende, der er beskæftiget inden for landbruget.

E. GRÆKENLAND

Ingen.

F. IRLAND

Ingen.

G. ITALIEN

Ingen.

H: LUXEMBOURG

Ingen.

I. NEDERLANDENE

Ingen.

J. DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

II. Særlige ydelser i anledning af fødsel, der i henhold til artikel 1, litra u), ikke er omfattet af forordningens anvendelsesområde

A. BELGIEN

Fødselstilskud.

B. DANMARK

Intet.

C. TYSKLAND

Intet.

D. FRANKRIG

a) Tilskud under svangerskab.

b) Ydelser efter fødslen.

E. GRÆKENLAND

Intet.

F. IRLAND

Intet.

G. ITALIEN

Intet.

H. LUXEMBOURG

Fødselstilskud.

I. NEDERLANDENE

Intet.

J. DET FORENEDE KONGERIGE

Intet.

BILAG III

(Forordningens artikel 7, stk. 2, litra c), og artikel 3, stk. 3)

Bestemmelser i overenskomster om social sikring, der forbliver i kraft uanset forordningens artikel 6 —
Bestemmelser i overenskomster om social sikring, som ikke finder anvendelse på alle af forordningen
omfattede personer

ALMINDELIGE BEMÆRKNINGER

1. I det omfang, de i dette bilag nævnte bestemmelser indeholder henvisning til andre overenskomstbestemmelser, erstattes disse henvisninger af henvisninger til de tilsvarende bestemmelser i forordningen, for så vidt selve de pågældende overenskomstbestemmelser ikke er anført i dette bilag.
2. Opsigelsesbestemmelsen i en overenskomst om social sikring, hvoraf visse bestemmelser er anført i dette bilag, opretholdes, for så vidt angår de nævnte bestemmelser.

A

Bestemmelser i overenskomster om social sikring, der forbliver i kraft uanset forordningens
artikel 6

(Forordningens artikel 7, stk. 2, litra c))

1. BELGIEN — DANMARK

Ingen overenskomst.

2. BELGIEN — TYSKLAND

- a) Artikel 3 og 4 i slutprotokollen af 7. december 1957 til den almindelige overenskomst af samme dato i den udformning, hvori den findes i tillægsprotokollen af 10. november 1960.
- b) Tillægsprotokol nr. 3 af 7. december 1957 til den almindelige overenskomst af samme dato i den udformning, hvori den findes i tillægsprotokollen af 10. november 1960 (udbetaling af pensioner og renter for tiden forud for overenskomstens ikrafttræden).

3. BELGIEN — FRANKRIG

- a) Artikel 13, 16 og 23 i tillægsoverenskomst af 17. januar 1948 til den almindelige overenskomst af samme dato (arbejdere i miner og lignende virksomheder).
- b) Brevveksling af 27. februar 1953 (anvendelse af artikel 4, stk. 2, i den almindelige overenskomst af 17. januar 1948).
- c) Brevveksling af 29. juli 1953 vedrørende tilskud til ældre arbejdstagere.

4. BELGIEN — GRÆKENLAND

Artikel 15, stk. 2, artikel 35, stk. 2, og artikel 37 i den almindelige overenskomst af 1. april 1958.

5. BELGIEN — IRLAND

Ingen overenskomst.

6. BELGIEN — ITALIEN

Artikel 29 i overenskomst af 30. april 1948.

7. BELGIEN — LUXEMBOURG

a) Artikel 3, 4, 5, 6 og 7 i overenskomst af 16. november 1959 i den udformning, hvori den findes i overenskomsten af 12. februar 1964 (grænsearbejdere).

b) Brevveksling af 10. og 12. juli 1968 om selvstændige erhvervsdrivende.

8. BELGIEN — NEDERLANDENE

Ingen.

9. BELGIEN — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

10. DANMARK — TYSKLAND

a) Punkt 15 i slutprotokollen til overenskomsten om social tryghed af 14. august 1953.

b) Tillægsoverenskomst af 14. august 1953 til ovennævnte overenskomst.

11. DANMARK — FRANKRIG

Ingen.

12. DANMARK — GRÆKENLAND

Ingen overenskomst.

13. DANMARK — IRLAND

Ingen overenskomst.

14. DANMARK — ITALIEN

Ingen overenskomst.

15. DANMARK — LUXEMBOURG

Ingen overenskomst.

16. DANMARK — NEDERLANDENE

Ingen overenskomst.

17. DANMARK — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

18. TYSKLAND — FRANKRIG

- a) Artikel 11, stk. 1, artikel 16, andet afsnit, og artikel 19 i den almindelige overenskomst af 10. juli 1950.
- b) Artikel 9, tillægsoverenskomst nr. 1 af 10. juli 1950 til den almindelige overenskomst af samme dato (arbejdere i miner og lignende virksomheder).
- c) Tillægsoverenskomst nr. 4 af 10. juli 1950 til den almindelige overenskomst af samme dato, i den udformning, hvori den findes i tillægsoverenskomst nr. 2 af 18. juni 1955.
- d) Afsnit I og III i tillægsoverenskomst nr. 2 af 18. juni 1955.
- e) Punkt 6, 7 og 8 i den almindelige protokol af 10. juli 1950 til den almindelige overenskomst af samme dato.
- f) Afsnit II, III og IV i aftalen af 20. december 1963 (socialsikring i Land Saar).

19. TYSKLAND — GRÆKENLAND

- a) Artikel 5, stk. 2, i den almindelige overenskomst af 25. april 1961.
- b) Artikel 8, stk. 1, artikel 8, stk. 2, litra b), artikel 8, stk. 3, og artikel 9-11, samt kapitel I og IV for så vidt de vedrører disse artikler, i overenskomsten om arbejdsløshedsforsikring af 31. maj 1961, samt protokolnote af 13. juni 1980.

20. TYSKLAND — IRLAND

Ingen overenskomst.

21. TYSKLAND — ITALIEN

- a) Artikel 3, stk. 2, artikel 23, stk. 2, artikel 26 og 36, stk. 3, i overenskomst af 5. maj 1953 (social sikring).
- b) Tillægsoverenskomst af 12. maj 1953 til overenskomsten af 5. maj 1953 (udbetaling af pensioner og renter for tiden forud for overenskomstens ikrafttræden).

22. TYSKLAND — LUXEMBOURG

Artikel 4, 5, 6 og 7 i traktaten af 11. juli 1959 (Ausgleichsvertrag) (bilæggelse af striden mellem Tyskland og Luxembourg).

23. TYSKLAND — NEDERLANDENE

- a) Artikel 3, stk. 2, i overenskomst af 29. marts 1951.
- b) Artikel 2 og 3 i tillægsoverenskomst nr. 4 af 21. december 1956 til overenskomst af 29. marts 1951 (afgørelse af spørgsmålet om rettigheder erhvervet af nederlandske arbejdstagere inden for den tyske ordning for social sikring mellem den 13. maj 1940 og den 1. september 1945).

24. TYSKLAND — DET FORENEDE KONGERIGE

- A) Artikel 3, stk. 1 og 6, samt artikel 7, stk. 2-6, i overenskomst af 20. april 1960 om social sikring.
- b) Artikel 2-7 i slutprotokollen til overenskomst af 20. april 1960 om social sikring.
- c) Artikel 2, stk. 5, og artikel 5, stk. 2-6 i overenskomst af 20. april 1960 om arbejdsløshedsforsikring.

25. FRANKRIG — GRÆKENLAND

Artikel 16, stk. 4, og artikel 30 i den almindelige overenskomst af 19. april 1958.

26. FRANKRIG — IRLAND

Ingen overenskomst.

27. FRANKRIG — ITALIEN

- a) Artikel 20 og 24 i den almindelige overenskomst af 31. marts 1948.
- b) Brevveksling af 3. marts 1956 (ydelse ved sygdom til sæsonarbejdere inden for landbrugserhvervet).

28. FRANKRIG — LUXEMBOURG

Artikel 11 og 14 i tillægsoverenskomst af 12. november 1949 til den almindelige overenskomst af samme dato (arbejdere i miner og lignende virksomheder).

29. FRANKRIG — NEDERLANDENE

Artikel 11 i tillægsoverenskomst af 1. juni 1954 til den almindelige overenskomst af 7. januar 1950 (arbejdere i miner og lignende virksomheder).

30. FRANKRIG — DET FORENEDE KONGERIGE

Noteudveksling af 27. og 30. juli 1970 vedrørende forholdene med hensyn til social sikring af lærere fra Det forenede Kongerige, der midlertidigt underviser i Frankrig inden for rammerne af kulturaftalen af 2. marts 1948.

31. GRÆKENLAND — IRLAND

Ingen overenskomst.

32. GRÆKENLAND — ITALIEN

Ingen overenskomst.

33. GRÆKENLAND — LUXEMBOURG

Ingen overenskomst.

34. GRÆKENLAND — NEDERLANDENE

Ingen.

35. GRÆKENLAND — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen overenskomst.

36. IRLAND — ITALIEN

Ingen overenskomst.

37. IRLAND — LUXEMBOURG

Ingen overenskomst.

38. IRLAND — NEDERLANDENE

Ingen overenskomst.

39. IRLAND — DET FORENEDE KONGERIGE

Artikel 8 i overenskomsten af 14. september 1971 om social sikring.

40. ITALIEN — LUXEMBOURG

Artikel 18, stk. 2, og artikel 24 i den almindelige overenskomst af 29. maj 1951.

41. ITALIEN — NEDERLANDENE

Artikel 21, stk. 2, i den almindelige overenskomst af 28. oktober 1952.

42. ITALIEN — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

43. LUXEMBOURG — NEDERLANDENE

Ingen.

44. LUXEMBOURG — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

45. NEDERLANDENE — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

B

Overenskomstbestemmelser, der ikke finder anvendelse på alle af forordningen omfattede personer

(Forordningens artikel 3, stk. 3)

1. BELGIEN — DANMARK

Ingen overenskomst.

2. BELGIEN — TYSKLAND

- a) Artikel 3 og 4 i slutprotokol af 7. december 1957 til den almindelige overenskomst af samme dato i den udformning, hvori den findes i tillægsprotokol af 10. november 1960.
- b) Tillægsoverenskomst nr. 3 af 7. december 1957 til den almindelige overenskomst af samme dato i den udformning, hvori den findes i tillægsprotokol af 10. november 1960 (udbetaling af pensioner og renter for tiden forud for den almindelige overenskomsts ikrafttræden).

3. BELGIEN — FRANKRIG

- a) Brevveksling af 29. juli 1953 vedrørende tilskud til ældre lønmodtagere.
- b) Brevveksling af 27. februar 1953 (anvendelse af artikel 4, stk. 2, i den almindelige overenskomst af 17. januar 1948).

4. BELGIEN — GRÆKENLAND

Ingen.

5. BELGIEN — IRLAND

Ingen overenskomst.

6. BELGIEN — ITALIEN

Ingen.

7. BELGIEN — LUXEMBOURG

Ingen.

8. BELGIEN — NEDERLANDENE

Ingen.

9. BELGIEN — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

10. DANMARK — TYSKLAND

- a) Punkt 15 i slutprotokollen til overenskomsten om social tryghed af 14. august 1953.
- b) Tillægsoverenskomst af 14. august 1953 til ovennævnte overenskomst.

11. DANMARK — FRANKRIG

Ingen.

12. DANMARK — GRÆKENLAND

Ingen overenskomst.

13. DANMARK — IRLAND

Ingen overenskomst.

14. DANMARK — ITALIEN

Ingen overenskomst.

15. DANMARK — LUXEMBOURG

Ingen overenskomst.

16. DANMARK — NEDERLANDENE

Ingen overenskomst.

17. DANMARK — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

18. TYSKLAND — FRANKRIG

- a) Artikel 16, andet afsnit, og artikel 19 i den almindelige overenskomst af 10. juli 1950.
- b) Tillægsoverenskomst nr. 4 af 10. juli 1950 til den almindelige overenskomst af samme dato i den udformning, hvori den findes i tillægsoverenskomst nr. 2 af 18. juni 1955.
- c) Afsnit I og III i tillægsoverenskomst nr. 2 af 18. juni 1955.
- d) Punkt 6, 7 og 8 i den almindelige protokol af 10. juli 1950 til den almindelige overenskomst af samme dato.
- e) Afsnit II, III og IV i overenskomst af 20. december 1963 (social sikring i Land Saar).

19. TYSKLAND — GRÆKENLAND

Ingen.

20. TYSKLAND — IRLAND

Ingen overenskomst.

21. TYSKLAND — ITALIEN

- a) Artikel 3, stk. 2, og artikel 26 i overenskomst af 5. maj 1953 (social sikring).
- b) Tillægsoverenskomst af 12. maj 1953 til overenskomst af 5. maj 1953 (udbetaling af pensioner og renter for tiden forud for overenskomstens ikrafttræden).

22. TYSKLAND — LUXEMBOURG

Artikel 4, 5, 6 og 7 i traktat af 11. juli 1959 (bilæggelse af striden mellem Tyskland og Luxembourg).

23. TYSKLAND — NEDERLANDENE

- a) Artikel 3, stk. 2, i overenskomst af 29. marts 1951.
- b) Artikel 2 og 3 til tillægsoverenskomst nr. 4 af 21. december 1956 til overenskomst af 29. marts 1951 (afgørelse af spørgsmålet om rettigheder erhvervet af nederlandske arbejdstagere inden for den tyske ordning for social sikring mellem den 13. maj 1940 og den 1. september 1945).

24. TYSKLAND — DET FORENEDE KONGERIGE

- a) Artikel 3, stk. 1 og 6, samt artikel 7, stk. 2-6, i overenskomst af 20. april 1960 om social sikring;
- b) Artikel 2, stk. 5, og artikel 5, stk. 2-6, i overenskomst af 20. april 1960 om arbejdsløshedsforsikring.

25. FRANKRIG — GRÆKENLAND

Ingen.

26. FRANKRIG — IRLAND

Ingen overenskomst.

27. FRANKRIG — ITALIEN

Artikel 20 og 24 i den almindelige overenskomst af 31. marts 1948.

28. FRANKRIG — LUXEMBOURG

Ingen.

29. FRANKRIG — NEDERLANDENE

Ingen.

30. FRANKRIG — DET FORENEDE KONGERIGE

Noteudveksling af 27. og 30. juli 1970 vedrørende forholdene med hensyn til social sikring af lærere fra Det forenede Kongerige, der midlertidigt underviser i Frankrig inden for rammerne af kulturaftalen af 2. marts 1948.

31. GRÆKENLAND — IRLAND

Ingen overenskomst.

32. GRÆKENLAND — ITALIEN

Ingen overenskomst.

33. GRÆKENLAND — LUXEMBOURG

Ingen overenskomst.

34. GRÆKENLAND — NEDERLANDENE

Ingen.

35. GRÆKENLAND — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen overenskomst.

36. IRLAND — ITALIEN

Ingen overenskomst.

37. IRLAND — LUXEMBOURG

Ingen overenskomst.

38. IRLAND — NEDERLANDENE

Ingen overenskomst.

39. IRLAND — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

40. ITALIEN — LUXEMBOURG

Ingen.

41. ITALIEN — NEDERLANDENE

Ingen.

42. ITALIEN — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

43. LUXEMBOURG — NEDERLANDENE

Ingen.

44. LUXEMBOURG — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

45. NEDERLANDENE — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

BILAG IV

(Forordningens artikel 37, stk. 2)

Lovgivning, der omhandles i forordningens artikel 37, stk. 1, hvorefter størrelsen af ydelser ved invaliditet er uafhængig af forsikringsperiodernes længde

A. BELGIEN

Lovgivningen vedrørende den almindelige invalideordning, den særlige invalideordning for minearbejdere, den særlige ordning for søfolk af handelsflåden og lovgivningen om forsikring af selvstændige erhvervsdrivende mod uarbejdsdygtighed.

B. DANMARK

Ingen.

C. TYSKLAND

Ingen.

D. FRANKRIG

1. Arbejdstagere

Hele lovgivningen vedrørende invalideforsikring med undtagelse af lovgivningen vedrørende invalideforsikring inden for minearbejdernes sociale sikringsordning.

2. Selvstændige erhvervsdrivende

Lovgivningen vedrørende invalideforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for landbruget.

E. GRÆKENLAND

Lovgivningen vedrørende forsikringsordningen for landbruget.

F. IRLAND

Del II, kapitel 10, i kodificeret lov af 1981 om social sikring og sociale ydelser (Social Welfare [Consolidation] Act. 1981).

G. ITALIEN

Ingen.

H. LUXEMBOURG

Ingen.

I. NEDERLANDENE

- a) Lov af 18. februar 1966 om forsikring mod uarbejdsdygtighed.
- b) Lov af 11. december 1975 om almindelig forsikring mod uarbejdsdygtighed.

J. DET FORENEDE KONGERIGE**a) Storbritannien**

Afdeling 15 i lov om social sikring 1975 (Social Security Act 1975).

Afdeling 14-16 i lov om sociale sikringspensioner 1975 (Social Security Pensions Act 1975).

b) Nordirland

Afdeling 15 i lov om social sikring (Nordirland) 1975 (Social Security Northern Ireland Act 1975).

Artikel 16-18 i lov om sociale sikringspensioner (Nordirland) 1975 (Social Security Pensions (Northern Ireland) Order 1975).

BILAG V

(Forordningens artikel 40, stk. 4)

Overensstemmelse mellem de i medlemsstaternes lovgivninger fastlagte kriterier for invaliditet

BELGIEN

Medlemsstater	Ordninger, der anvendes af de institutioner i medlemsstaterne, som har truffet afgørelse om anerkendelse af invaliditet	Ordninger, som anvendes af de belgiske institutioner, for hvilke afgørelsen i tilfælde af overensstemmelse er bindende			
		Almindelig ordning	Ordning for minearbejdere		Ordning for søfolk
			Almindelig invaliditet	Erhvervsudygtighed	
FRANKRIG	1. Almindelig ordning: — gruppe III (plejetilfælde) — gruppe II — gruppe I	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse
	2. Ordning for landbruget: — fuld almindelig invaliditet — $\frac{2}{3}$ almindelig invaliditet — plejetilfælde	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse
	3. Ordning for minearbejdere: — partiel almindelig invaliditet — plejetilfælde — erhvervsudygtighed	} Overensstemmelse Ikke overensstemmelse	} Overensstemmelse Ikke overensstemmelse	} Overensstemmelse Overensstemmelse	} Overensstemmelse Ikke overensstemmelse
	4. Ordning for søfolk: — almindelig invaliditet — plejetilfælde — erhvervsudygtighed	} Overensstemmelse Ikke overensstemmelse	} Overensstemmelse Ikke overensstemmelse	} Overensstemmelse Ikke overensstemmelse	} Overensstemmelse Ikke overensstemmelse
ITALIEN	1. Almindelig ordning: — invaliditet (arbejdere) — invaliditet (funktionærer)	} Ikke overensstemmelse	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse
	2. Ordning for søfolk: — utjenstedygtighed til søs	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse
LUXEMBOURG	Invaliditet (arbejdere) Invaliditet (funktionærer)	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse

FRANKRIG

Medlemsstater	Ordninger, der anvendes af de franske institutioner, for hvilke afgørelse i tilfælde af overensstemmelse er bindende	Ordning for landbrugere						Ordning for minearbejdere				Ordning for søfolk			
		Almindelig ordning			2/3 almindelig invaliditet			2/3 almindelig invaliditet		Erhvervsudygtighed		2/3 almindelig invaliditet		Fuld erhvervsudygtighed	Pleje tilfælde
		Gruppe I	Gruppe II	Gruppe III Pleje tilfælde	Fuld invaliditet	Pleje tilfælde	2/3 almindelig invaliditet	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse
BELGIEN	1. Almindelig ordning:	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	
	2. Ordning for minearbejdere:	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	
	— partiel almindelig invaliditet	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	
	— erhvervsudygtighed	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	
	3. Ordning for søfolk:	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	
	— melse (1)	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	
	— melse (1)	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	
ITALIEN	1. Almindelig ordning:	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	
	— invaliditet (arbejdere)	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	
	— invaliditet (funktionærer)	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	
	2. Ordning for søfolk: utjenstydgtighed til søs	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	
LUXEMBOURG	Invaliditet (arbejdere)	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	
	Invaliditet (funktionærer)	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	

(1) For så vidt det drejer sig om en af den belgiske institution anerkendt almindelig invaliditet.

(2) Kun hvis den belgiske institution har anerkendt udygtighed til arbejde både under og over jorden.

ITALIEN

Medlemsstater	Ordninger, der anvendes af de institutioner i medlemsstaterne, som har truffet afgørelse om anerkendelse af invaliditet	Ordninger, der anvendes af de italienske institutioner, for hvilke afgørelsen i tilfælde af overensstemmelse er bindende		
		Almindelig ordning		Søfolk Utjenstedygtighed til søs
		Arbejdere	Funktionærer	
BELGIEN	1. Almindelig ordning:	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse
	2. Ordning for minearbejdere:			
	— partiel almindelig invaliditet	Overensstemmelse	Overensstemmelse	Ikke overensstemmelse
	— erhvervsudygtighed	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse
	3. Ordning for søfolk	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse
FRANKRIG	1. Almindelig ordning:			
	— Gruppe III (plejetilfælde)	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse	} Ikke overensstemmelse
	— Gruppe II			
	— Gruppe I			
	2. Ordning for landbruget:			
	— fuld almindelig invaliditet	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse	} Ikke overensstemmelse
	— partiel almindelig invaliditet			
	— plejetilfælde			
	3. Ordning for minearbejdere:			
	— partiel almindelig invaliditet	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse	} Ikke overensstemmelse
	— plejetilfælde			
	— erhvervsudygtighed	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse
4. Ordning for søfolk:				
— partiel almindelig invaliditet	} Ikke overensstemmelse	} Ikke overensstemmelse	} Ikke overensstemmelse	
— plejetilfælde				
— erhvervsudygtighed				

LUXEMBOURG

Medlemsstater	Ordninger, der anvendes af de institutioner i medlemsstaterne, som har truffet afgørelse om anerkendelse af invaliditet	Ordninger, der anvendes af de institutioner i Luxembourg, for hvilke afgørelsen i tilfælde af overensstemmelse er bindende	
		Invaliditet (arbejdere)	Invaliditet (funktionærer)
BELGIEN	1. Almindelig ordning:	Overensstemmelse	Overensstemmelse
	2. Ordning for minearbejder:		
	— partiel almindelig invaliditet	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse
	— erhvervsudygtighed	Ikke overensstemmelse	Ikke overensstemmelse
	3. Ordning for søfolk	Overensstemmelse ⁽¹⁾	Overensstemmelse ⁽¹⁾
FRANKRIG	1. Almindelig ordning:		
	— Gruppe III (plejetilfælde)	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse
	— Gruppe II		
	— Gruppe I		
	2. Ordning for landbruget:		
	— fuld almindelig invaliditet	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse
	— $\frac{2}{3}$ almindelig invaliditet		
	— plejetilfælde		
	3. Ordning for minearbejdere:		
	— $\frac{2}{3}$ almindelig invaliditet	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse
— plejetilfælde			
— erhvervsudygtighed	Ikke overensstemmelse		
4. Ordning for søfolk:			
— partiel almindelig invaliditet	} Overensstemmelse	} Overensstemmelse	
— plejetilfælde			
— erhvervsudygtighed			Ikke overensstemmelse

⁽¹⁾ For så vidt det drejer sig om en af den belgiske institution anerkendt almindelig invaliditet.

BILAG VI

(Forordningens artikel 89)

Særregler for anvendelsen af visse medlemsstaters lovgivning

A. BELGIEN

1. Personer, hvis ret til naturalydelse fra sygeforsikringen hidrører fra de bestemmelser i den tvungne belgiske syge- og invalideforsikringsordning, der finder anvendelse på selvstændige erhvervsdrivende, er omfattet af bestemmelserne i forordningens afsnit III, kapitel 1, herunder artikel 35, stk. 1, på følgende betingelser:
 - a) I tilfælde af ophold på en anden medlemsstats område end Belgien er de pågældende:
 - i) for så vidt angår den pleje, der ydes i tilfælde af hospitalsindlæggelse, omfattet af de naturalydelser, der er fastsat i opholdslandets lovgivning;
 - ii) for så vidt angår de øvrige naturalydelser, der er fastsat i den belgiske ordning, omfattet af godtgørelse af disse ydelser fra den kompetente belgiske institution til den sats, der er fastsat i opholdslandets lovgivning.
 - b) I tilfælde af bopæl på en anden medlemsstats område end Belgien er de pågældende omfattet af de i bopælslandets lovgivning fastsatte naturalydelser på betingelse af, at den med henblik herpå i de belgiske bestemmelser fastsatte supplerende præmie indbetales til den kompetente belgiske institution.
2. Ved den kompetente belgiske institutions anvendelse af bestemmelserne i forordningens afsnit III, kapitel 7 og 8, betragtes et barn som opvokset i den medlemsstat, på hvis område det er bosat.
3. Ved anvendelsen af forordningens artikel 46, stk. 2, anses aldersforsikringsperioder, tilbagelagt efter belgisk lovgivning før den 1. januar 1945, også som forsikringsperioder tilbagelagt efter belgisk lovgivning om den almindelige invaliditetsordning og om ordningen for søfolk.
4. Ved anvendelsen af artikel 40, stk. 3, litra a), nr. ii), tages der kun hensyn til perioder, i hvilke arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været uarbejdsdygtig efter belgisk lovgivning.
5. Ved anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2, anses de aldersforsikringsperioder, der er tilbagelagt af selvstændige erhvervsdrivende under belgisk lovgivning, inden lovgivningen om selvstændige erhvervsdrivendes uarbejdsdygtighed trådte i kraft, som perioder tilbagelagt under sidstnævnte lovgivning.
6. Med henblik på at afgøre, om betingelserne for, at der i henhold til belgisk lovgivning erhverves ret til arbejdsløshedsunderstøttelse, er opfyldt, tages de dage, der i medfør af den nævnte lovgivning anses for ligestillede dage, kan i betragtning, såfremt de forudgående dage har været dage med lønnet arbejde.
7. Ved anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 72 og artikel 79, stk. 1, litra a), tages der hensyn til beskæftigelses- og/eller forsikringsperioder, tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, såfremt ret til ydelser, efter belgisk lovgiv-

ning, er betinget af, at den pågældende, inden for en nærmere fastsat tidligere periode, har opfyldt betingelserne for ret til børnetilskud efter ordningen for arbejdstagere.

B. DANMARK

1. Forsikrings- eller beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed, der er tilbagelagt i en anden medlemsstat end Danmark, tages i betragtning ved optagelse som nydende medlem i en anerkendt arbejdsløshedskasse, som om det drejede sig om beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed tilbagelagt i Danmark.
2. Såfremt de i forordningens artikel 19, artikel 22, stk. 1 og 3, og artikel 25, stk. 1 og 3 og artikel 26, stk. 1, samt i artikel 28a, 29 og 31 omhandlede arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, pensions- eller renteansøgere, pensionister eller rentemodtagere samt disses familiemedlemmer er bosat eller opholder sig i Danmark, er de pågældende berettiget til naturalydelse på samme betingelser, som efter dansk lovgivning gælder for personer, der i medfør af lov om offentlig sygesikring er sikret i gruppe 1.
3. Bestemmelserne i § 1, stk. 1, nr. 2), i lov om folkepension, i § 1, stk. 1, nr. 2), i lov om invalidepension m.v. samt i § 2, stk. 1, nr. 2), i lov om pension og hjælp til enker m.fl. finder ikke anvendelse på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende eller deres efterladte, som er bosat i en anden medlemsstat end Danmark.
4. Bestemmelserne i den danske lovgivning om enkepension og om folkepension finder anvendelse på enken efter en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, som har været omfattet af dansk lovgivning, også selv om denne enke ikke har været bosat i Danmark.
5. Forordningens bestemmelser berører ikke overgangsbestemmelser i de danske love af 7. juni 1972 om ret til pension for danske statsborgere, der har haft fast bopæl i Danmark i bestemte tidsrum umiddelbart forud for begæringens indgivelse. Statsborgere i de øvrige medlemsstater, som har haft fast bopæl i Danmark i ét år umiddelbart forud for begæringens indgivelse, har dog ret til pension på samme betingelser, som gælder for danske statsborgere.
6. a) Perioder, i hvilke en grænsearbejder, som er bosat i en anden medlemsstat end Danmark, har udøvet sin erhvervsmæssige beskæftigelse på dansk område, skal i forhold til dansk lovgivning anses som bopælsperioder. Det samme gælder perioder, i hvilke en grænsearbejder er udstationeret eller præsterer tjenesteydelse i en anden medlemsstat end Danmark.
b) Perioder, i hvilke en sæsonarbejder, som er bosat i en anden medlemsstat end Danmark, har været beskæftiget på dansk område, skal i forhold til dansk lovgivning anses som bopælsperioder. Det samme gælder perioder, i hvilke en sæsonarbejder er udstationeret på en anden medlemsstats område end Danmark.
7. Ved afgørelsen af, om betingelserne for ret til dagpenge ved fødsel efter kapitel 12 i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel er opfyldt, når den pågældende ikke har været omfattet af dansk lovgivning i hele den referenceperiode, der er omhandlet i § 34, stk. 1 eller 2, i nævnte lov:
 - a) medregnes i forsikringsperioder, som i givet fald er tilbagelagt efter lovgivningen i en anden medlemsstat end Danmark inden for nævnte referenceperiode, i løbet

af hvilken den pågældende ikke har været omfattet af dansk lovgivning, som om det drejede sig om perioder tilbagelagt efter sidstnævnte lovgivning,

og

- b) anses den pågældende for i således medregnede perioder at have haft en gennemsnitlig lønindtægt af en størrelse, der svarer til gennemsnittet af de lønbeløb, der faktisk er ydet for de perioder, der er tilbagelagt efter dansk lovgivning i den nævnte referenceperiode.
8. Ved anvendelse af forordningens artikel 12, stk. 2, på dansk lovgivning anses invalide-, alders- og enkepension for ydelser af samme art.
9. Ved anvendelse af forordningens artikel 67 beregnes arbejdsløshedsydelse for selvstændige erhvervsdrivende, der er forsikret i Danmark, efter den danske lovgivning.
10. Når den danske pension efter reglerne i dansk lovgivning beregnes på grundlag af bopælsperioder, der er tilbagelagt af en anden person end den, der har tilbagelagt de bopælsperioder, som tages i betragtning af én eller flere andre medlemsstater ved anvendelsen af bestemmelserne i forordningens afsnit III, kapitel 3, lægges de bopæls- og forsikringsperioder, der er tilbagelagt af den sidstnævnte person, til grund ved beregningen efter forordningens artikel 46, stk. 2, af det danske teoretiske beløb og pro-ratabeløbet.

C. TYSKLAND

1. a) For så vidt det ikke allerede foreskrevet i den tyske lovgivning om ulykkesforsikring, yder de tyske institutioner også erstatning i henhold til nævnte lovgivning for ulykkestilfælde (og erhvervs sygdomme), der er indtruffet i Elsass-Lothringen før den 1. januar 1919, og for hvis vedkommende erstatningspligten endnu ikke er overtaget af de franske institutioner i medfør af Folkeforbundets beslutning af 21. juni 1921 (Reichsgesetzblatt, s. 1289), så længe den tilskadedkomne eller hans efterladte er bosat på en medlemsstats område.
- b) Reglerne i forordningens artikel 10 berører ikke de bestemmelser, hvorefter ulykkestilfælde (og erhvervs sygdomme), der er indtruffet uden for Forbundsrepublikken Tysklands område, samt perioder, der er tilbagelagt uden for dette område, ikke, eller kun under visse betingelser, medfører udbetaling af ydelser, når de berettigede er bosat uden for Forbundsrepublikken Tysklands område.
2. a) Ved afgørelsen af, om perioder, der efter tysk lovgivning anses for afbrydelsesperioder (Ausfallzeiten) eller tillægsperioder (Zurechnungszeiten) skal medregnes som sådanne, ligestilles tvungne bidrag, der er erlagt efter en anden medlemsstats lovgivning, samt optagelse i en anden medlemsstats forsikring med tvungne bidrag, der er erlagt efter tysk lovgivning, og med optagelse i den tyske renteforsikring. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på den tyske aldersforsikring for landbrugere eller på tilsvarende særordninger i de øvrige medlemsstater.

Ved beregningen af det antal kalendermåneder, der er forløbet mellem optagelse i forsikringen og forsikringsbegivenhedens indtræden, skal hverken ligestillede

- perioder i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, der falder mellem disse to tidspunkter, eller perioder, i hvilke den pågældende har modtaget pension eller rente efter en anden medlemsstats lovgivning, medregnes.
- b) Bestemmelserne i litra a) finder ikke anvendelse på den fikserede afbrydelsesperiode (pauschale Ausfallzeit). Denne bestemmes alene på grundlag af de tilbagelagte perioder med tysk forsikring.
 - c) Medregning af en tillægsperiode (Zurechnungszeit) i henhold til tysk lovgivning om renteforsikring for minearbejdere er endvidere betinget af, at der sidste efter tysk lovgivning erlagte bidrag er erlagt til renteforsikringen for minearbejdere.
 - d) Hvad angår medregning af tyske erstatningsperioder (Ersatzzeiten), er det kun tysk lovgivning, der finder anvendelse.
 - e) Uanset den i litra d) indeholdte bestemmelse gælder følgende for de medlemmer af den tyske renteforsikring, som i tidsrummet fra den 1. januar 1948 til den 31. juli 1963 var bosat i de tyske områder, der i nævnte tidsrum stod under nederlandsk administration: I henseende til medregning af tyske erstatningsperioder (Ersatzzeiten) efter artikel 1251, stk. 2, i den tyske lov om socialforsikring (RVO) eller tilsvarende bestemmelser, sidestilles indbetaling af bidrag til den nederlandske forsikring i det nævnte tidsrum med udøvelse af en forsikringspligtig beskæftigelse eller virksomhed efter tysk lovgivning.
3. For så vidt angår indbetalinger til tyske sygekasser gives der henstand med betalingen af de i forordningens artikel 26, stk. 2, nævnte bidrag indtil det tidspunkt, hvor der er truffet afgørelse vedrørende rentebegæringen.
 4. Ved afgørelsen af om der er tale om et barn, der har ret til rente, som ydes børn, der har mistet begge forældre eller en af dem, sidestilles ret til en af de i artikel 78 nævnte ydelser eller en anden familielydelse, der efter fransk lovgivning udredes for et i Frankrig bosat mindreårigt barn, med ret til rente, der efter tysk lovgivning ydes børn, der har mistet begge forældre eller en af dem.
 5. Såfremt anvendelsen af forordningen eller senere forordninger om social sikring medfører usædvanlig store udgifter for enkelte sygeforsikringsinstitutioner, kan disse udgifter helt eller delvis godtgøres. Forbundssammenslutningen af stedlige sygekasser (Bundesverband der Ortskrankenkassen) træffer som kontaktorgan (sygeforsikring) afgørelse om sådan godtgørelse efter aftale med sygeforsikringens øvrige centralforbund. De til afholdelse af godtgørelsen fornødne midler tilvejebringes ved afgifter, der pålægges samtlige sygeforsikringsinstitutioner i forhold til deres gennemsnitlige medlemstal, eksklusive rentemodtagere, i det foregående år.
 6. Ved anvendelse af forordningen betragtes det fikserede beløb for lægebehandling, der i henhold til tysk lovgivning ydes kvindelige forsikrede og de forsikredes familiemedlemmer i forbindelse med en fødsel, som en naturalydelse.
 7. § 1233 i lov om socialforsikring (RVO) og § 10 i lov om forsikring af funktionærer (AVG), som ændret ved lov af 16. oktober 1972 om reform af renteordningen, der indeholder bestemmelser om frivillig forsikring inden for rammerne af de tyske renteforsikringsordninger, finder anvendelse på statsborgere fra de øvrige medlemsstater samt på statsløse og flygtninge, der er bosat i de øvrige medlemsstater, efter følgende retningslinjer:

Hvis de almindelige betingelser er opfyldt, kan frivillige bidrag indbetales til den tyske renteforsikring,

- a) når den pågældende har hjemsted eller bopæl på Forbundsrepublikken Tysklands område;
 - b) når den pågældende har hjemsted eller bopæl på en anden medlemsstats område, og han tidligere på et eller andet tidspunkt tvunget eller frivilligt har været tilsluttet den tyske renteforsikring;
 - c) når den pågældende som statsborger i en anden medlemsstat har hjemsted eller bopæl på et tredjelandets område og i mindst 60 måneder har betalt bidrag til den tyske renteforsikring, eller kunne være optaget i den frivillige forsikring i henhold til de tidligere gældende overgangsbestemmelser, og han ikke tvunget eller frivilligt er forsikret i medfør af en anden medlemsstats lovgivning.
8. Forordningen berører hverken artikel 51a, stk. 2, i lov om ændring af renteordningen for arbejdere (ArVNG) eller artikel 49a, stk. 2, i lov om ændring af renteordningen for funktionærer (AnVNG), som ændret ved lov af 16. oktober 1972 om ændring af renteordningen. Personer, som i medfør af stk. 7, litra b) og c), kan optages i den frivillige forsikring, kan kun indbetale bidrag for perioder, for hvilke de ikke allerede har indebetalt bidrag i henhold til en anden medlemsstats lovgivning.
9. Hvis udgifterne til naturalydelse, som tyske institutioner på bopælsstedet tilkender pensionsmodtagere eller deres familiemedlemmer, som er forsikret i andre medlemsstaters kompetente institutioner, skal afregnes med månedlige fikserede beløb, anses disse udgifter, med henblik på den finansielle udligning mellem tyske institutioner inden for sygeforsikringen for pensionsmodtagere, som udgifter til ydelser fra den tyske sygeforsikring for pensionsmodtagere. De fikserede beløb, som af de kompetente institutioner i de andre medlemsstater refunderes til de tyske institutioner på bopælsstedet, anses som indtægter, der skal tages i betragtning ved ovennævnte finansielle udligning.
10. Selvstændige erhvervsdrivende tilkendes arbejdsløshedshjælp (Arbeitslosenhilfe) på betingelse af, at den pågældende, før han melder sig arbejdsløs, som hovedbeskæftigelse har udøvet selvstændig beskæftigelse i mindst 1 år på Forbundsrepublikken Tysklands område, og at han ikke kun midlertidigt har indstillet sin beskæftigelse.
11. Forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i en anden medlemsstat inden for rammerne af en særlig alderdomsforsikringsordning for landbrugere, eller, hvis en sådan ikke findes, i egenskab af landbruger inden for rammerne af den almindelige ordning, medregnes med henblik på opfyldelse af den betingelse vedrørende forsikringstiden, der er foreskrevet for optagelse som bidragspligtig i henhold til artikel 27 i lov om alderdomshjælp til landbrugere (Gesetz über die Altershilfe der Landwirte — GAL), forudsat at:
- a) erklæringen, der begrundet bidragspligten, fremsættes inden for den fastsatte tidsfrist, og
 - b) den pågældende inden fremsættelsen af erklæringen på Forbundsrepublikken Tysklands område senest har været bidragspligtig inden for alderdomshjælpen til landbrugere.
12. Perioder med tvungen forsikring, der er tilbagelagt efter lovgivningen i en anden medlemsstat, enten inden for rammerne af en særordning for håndværkere, eller,

hvis en sådan ikke findes, i egenskab af håndværker inden for rammerne af en særordning for selvstændige erhvervsdrivende eller af den almindelige ordning, medregnes med henblik på opfyldelse af betingelsen om 216 måneders tvungen forsikring, der skal dokumenteres, for at retten til frivillig udtræden af pensionsforsikringsordningen for håndværkere kan gøres gældende.

13. Ved anvendelse af den tyske lovgivning om tvungen optagelse af rentemodtagere i sygeforsikringsordningen, foreskrevet i § 165, stk. 1, nr. 3, litra a), i den tyske lov om socialforsikring (Reichsversicherungsordnung, RVO), skal forsikrings- eller bopælsperioder, som er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, og i løbet af hvilke den pågældende person var berettiget til naturalydelse fra sygeforsikringen, i fornødent omfang medregnes som forsikringsperioder tilbagelagt efter tysk lovgivning, for så vidt de ikke er sammenfaldende med andre forsikringsperioder tilbagelagt efter denne lovgivning.
14. Ved tilkendelse af kontantydelse i henhold til § 182, stk. 4, § 200, stk. 2 og § 561, stk. 1 i lov om socialforsikring (RVO) til sikrede, der er bosiddende i en anden medlemsstat, skal de tyske forsikringsinstitutioner fastsætte den nettoindtægt, der skal danne grundlag for beregningen af nævnte ydelser, som om de pågældende var bosiddende i Forbundsrepublikken Tyskland.
15. Såfremt retten til pension efter tysk lovgivning i tilfælde af invaliditet eller almindelig udarbejdsdygtighed, eller til minearbejderrente ved nedsat erhvervsevne som minearbejder, eller til minearbejderrente ved invaliditet eller almindelig udarbejdsdygtighed, afhænger af den hidtil udøvede virksomhed, tages ved fastsættelsen af denne ret kun den virksomhed, der er omfattet af den tvungne forsikring efter tysk lovgivning, i betragtning.

D. FRANKRIG

1. a) Ydelsen til ældre arbejdstagere og ydelsen til ældre selvstændige erhvervsdrivende samt alderdomsydelsen inden for landbruget tilkommer på de efter fransk lovgivning for franske erhvervsaktive gældende betingelser enhver arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der er statsborger i en af de øvrige medlemsstater, og som på tidspunktet for begæringens fremsættelse er bosat på fransk område.
b) Det samme gælder flygtninge og statsløse.
c) Forordningens bestemmelser berører ikke de franske lovbestemmelser, efter hvilke kun perioder med lønnet beskæftigelse eller dermed ligestillede perioder eller, alt efter omstændighederne, perioder med selvstændig virksomhed, der er fuldført i Den franske Republiks europæiske eller oversøiske departementer (Guadeloupe, Guyana, Martinique og Réunion), medregnes med henblik på erhvervelse af ret til ydelsen til ældre arbejdstagere og ydelsen til ældre selvstændige erhvervsdrivende.
2. Den særlige ydelse og den kumulative godtgørelse, som er fastsat i den særlige lovgivning om social sikring af minearbejdere, ydes kun arbejdstagere, der er beskæftiget i franske miner.
3. Lov nr. 65-555 af 10. juli 1965, hvorefter franske statsborgere, der er eller har været erhvervsmæssigt beskæftiget i udlandet, har adgang til den frivillige alderdoms-

forsikringsordning, finder anvendelse på statsborgere i de øvrige medlemsstater på følgende betingelser;

- den erhvervmæssige virksomhed, der giver adgang til frivillig forsikring efter den franske ordning, må hverken udøves eller være udøvet på fransk område eller i den medlemsstat, hvor arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende er statsborger;
- arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende skal på det tidspunkt, hvor han fremsætter begæring om at blive anset for omfattet af nævnte lov, godtgøre, at han enten har været bosat i Frankrig i mindst ti år, uafbrudt eller med afbrydelser, eller i en periode af samme længde har været omfattet af en tvungen eller frivillig fortsat forsikringsordning i henhold til fransk lovgivning.

4. I henhold til forordningens artikel 73, stk. 3, omfatter udtrykket »familieydelse«:
 - a) ydelser før fødslen i henhold til artikel L 516 i lov om social sikring (Code de la sécurité sociale);
 - b) børnetilskud i henhold til artikel L 524 og L 531 i lov om social sikring (Code de la sécurité sociale);
 - c) godtgørelse til udligning af skat efter indtægtsart (»impôt cédulaire«) i henhold til artikel L 532 i lov om social sikring (Code de la sécurité sociale);
denne ydelse kommer dog kun til udbetaling, såfremt den under udstationering modtagne løn er indkomstskattepligtig i Frankrig;
 - d) tilskud i henhold til artikel L 533 i lov om social tryghed (Code de la sécurité sociale) til lønmodtagere, der er eneforsøgere.
5. Ved beregning af det i forordningens artikel 46, stk. 2, litra a) omhandlede teoretiske beløb i de ordninger, hvor alderdomspensionerne beregnes på grundlag af pensionspoint, skal den kompetente institution for hvert af de forsikringsår, der er tilbagelagt under enhver anden medlemsstats lovgivning, medregne et antal pensionspoints, der er lig med kvotienten af det antal pensionspoints, som er erhvervet i henhold til den af institutionen anvendte lovgivning i det antal år, der svarer til disse points.
6.
 - a) Grænsearbejdere, der udøver deres lønnede erhverv i en anden medlemsstat end Frankrig og er bosat i de franske departementer Haut-Rhin, Bas-Rhin og Moselle, har i henhold til forordningens artikel 19 på disse departementers område ret til de naturalydelser, der er fastsat i den lokale ordning for Alsace-Lorraine, som er indført ved dekret nr. 46-1428 af 12. juni 1946 og nr. 67-814 af 25. september 1967.
 - b) Disse bestemmelser finder tilsvarende anvendelse på de personer, der er omhandlet i forordningens artikel 25, stk. 2 og 3, samt artikel 28 og 29.

E. GRÆKENLAND

1. Uanset bestemmelserne i bilag I, afsnit I, litra E, nr. 1, anvendes forordningens artikel 22, stk. 1, litra a), på en i OGA forsikret pension, hvis helbredstilstand kræver øjeblikkelig behandling inden han har begyndt den beskæftigelse, som han skal udøve i en anden medlemsstat end Grækenland.
2. Forordningens artikel 10, stk. 1, strider ikke imod bestemmelsen i artikel 2, stk. 4, i lovdekret nr. 4577/66, i henhold til hvilken IKA's udbetalinger af pensioner til

personer med græsk nationalitet eller af græsk oprindelse kommende fra Egypten eller Tyrkiet stilles i bero, når den begunstigede uden gyldig grund opholder sig i udlandet i mere end seks måneder.

F. IRLAND

1. De i forordningens artikel 19, stk. 1, artikel 22, stk. 1 og 3, artikel 25, stk. 1 og 3, og artikel 26, stk. 1, samt i artikel 28a, 29 og 31 omhandlede arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, arbejdsløse, pensions- eller renteansøgere, pensionister eller rentemodtagere samt disses familiemedlemmer har, når de er bosat eller opholder sig i Irland, ret til vederlagsfri syge- og hospitalsbehandling af enhver art efter irsk lovgivning, når det påhviler institutionen i en anden medlemsstat end Irland at afholde udgifterne til sådanne ydelser.

2. Familiemedlemmer til en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der er omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat end Irland, og som opfylder den pågældende lovgivnings betingelser for ret til ydelser, i givet fald under iagttagelse af forordningens artikel 18, har, når de er bosat i Irland, ret til vederlagsfri syge- og hospitalsbehandling af enhver art efter irsk lovgivning.

Det påhviler den institution, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende er tilsluttet, at afholde udgifterne ved de omhandlede ydelser.

Såfremt arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes ægtefælle eller den person, som sørger for børnene, udøver en erhvervmæssig virksomhed i Irland, påhviler udgifterne ved ydelserne til familiemedlemmer dog fortsat den irske institution i det omfang, der kun måtte være erhvervet ret til disse ydelser i medfør af irsk lovgivning.

3. Såfremt en arbejdstager, der er omfattet af irsk lovgivning, under sin beskæftigelse bliver offer for et ulykkestilfælde efter at have forladt en medlemsstats område for at begive sig til en anden medlemsstats område, men inden at være ankommet hertil, fastsættes hans ret til ydelser i forbindelse med ulykkestilfældet:

a) som om ulykken var indtruffet på irsk område

og

b) uden hensyntagen til hans fravær fra irsk område, ved afgørelsen af, om han i kraft af sin beskæftigelse var forsikret i henhold til nævnte lovgivning.

4. Ved anvendelse af forordningens artikel 12, stk. 2, på irsk lovgivning anses invalide-, alders- og enkepension som ydelser af samme art.

5. Ved beregning af lønindtægten med henblik på tilkendelse af den lønbestemte ydelse efter irsk lovgivning i tilfælde af ydelser ved sygdom, moderskab og arbejdsløshed skal der uanset forordningens artikel 23, stk. 1, og artikel 68, stk. 1, for hver uges beskæftigelse som arbejdstager, der i det pågældende indkomstskatteår er tilbagelagt under en anden medlemsstats lovgivning, godskrives arbejdstageren et beløb svarende til den gennemsnitlige ugeløn for henholdsvis en mandlig og en kvindelig arbejdstager i samme indkomstskatteår.

6. Ved anvendelsen af artikel 40, stk. 3, litra a), nr. ii), tages der kun hensyn til tidsrum, i hvilke arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været uarbejdsdygtig efter irsk lovgivning.
7. Ved anvendelsen af artikel 44, stk. 2, anses arbejdstageren for udtrykkeligt at have anmodet om, at fastsættelsen af den alderspension, hvortil han ville have ret i medfør af irsk lovgivning, stilles i bero, hvis han ikke rent faktisk ophører med beskæftigelse, når denne betingelse kræves opfyldt for erhvervelse af ret til alderspension.
8. Indtil den 31. december 1983 medregnes ved anvendelse af den irske lovgivning på andre ydelser end familieydelse og naturalydelse ved sygdom og moderskab kun perioder, der er tilbagelagt som arbejdstager.

G. ITALIEN

Ingen.

H. LUXEMBOURG

1. Uanset bestemmelserne i forordningens artikel 94, stk. 2, skal forsikringsperioder eller dermed ligestillede perioder, der før den 1. januar 1946 er tilbagelagt efter lovgivningen i Luxembourg om pensionsforsikring ved invaliditet, alderdom og dødsfald, kun medregnes ved anvendelsen af nævnte lovgivning i det omfang, hvori rettigheder under erhvervelse måtte være bevaret pr. 1. januar 1959 eller senere måtte være generhvervet, enten alene i medfør af nævnte lovgivning eller i medfør af gældende eller fremtidige bilaterale konventioner. I tilfælde hvor flere konventioner kommer på tale, tages forsikringsperioder eller dermed ligestillede perioder i betragtning fra den dato, der ligger længst tilbage.
2. Hvad angår ydelse af den faste del af de luxembourgske pensioner skal forsikringsperioder, der efter luxembourgske lovgivning er tilbagelagt af arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, som ikke er bosat på luxembourgske område, fra den 1. oktober 1972 ligestilles med bopælsperioder.
3. Forordningens artikel 22, stk. 2, andet afsnit, griber ikke ind i bestemmelserne i den luxembourgske lovgivning, i henhold til hvilke sygekassens tilladelse til en behandling i udlandet ikke kan nægtes, hvis den nødvendige behandling ikke er mulig i Luxembourg.

I. NEDERLANDENE

1. *Forsikring til dækning af udgifter ved sygdom*
 - a) For så vidt angår retten til naturalydelse gælder bestemmelserne i forordningens afsnit III, kapitel 1, kun for personer, der har ret til naturalydelse i henhold til den tvungene forsikring, den frivillige forsikring eller aldersdomsforsikringen, der alle er nævnt i loven om sygeforsikring (Ziekenfondswet).
 - b) En person, der modtager en alderspension efter nederlandsk lovgivning og en pension efter en anden medlemsstats lovgivning, anses ved anvendelsen af artikel 27 og/eller artikel 28 for berettiget til naturalydelse, såfremt han, i givet fald under iagttagelse af artikel 9, opfylder de foreskrevne betingelser for adgang til sygeforsikringen for ældre eller den frivillige forsikring, hvilke forsikringer er omfattet af sygekasseloven (Ziekenfondswet).

Denne bestemmelse finder ligeledes anvendelse på en gift kvinde, hvis mand modtager alderspension for ægtepar efter nederlandsk lovgivning, og som opfylder de foreskrevne betingelser for adgang til sygeforsikringen for ældre eller den frivillige forsikring, hvilke forsikringer er omfattet af sygekasseloven.

- c) En person, der modtager alderspension efter nederlandsk lovgivning, og som er bosat i en anden medlemsstat, skal, såfremt den pågældende er omfattet af sygeforsikringen for ældre eller den frivillige forsikring, begge fastlagt i loven om forsikring i sygekasser, betale et bidrag for sig selv og i givet fald for sine familiemedlemmer. Bidragets størrelse og om nødvendigt nærmere regler for denne forsikring fastsættes af den kompetente minister.
- d) En person, der ikke modtager alderspension efter nederlandsk lovgivning, og hvis ægtefælle, såfremt den pågældende er gift, ikke modtager alderspension for gifte efter denne lovgivning, skal, såfremt vedkommende er bosat i en anden medlemsstat og er omfattet af den frivillige forsikring, der er fastlagt i loven om forsikring i sygekasser, betale et bidrag for sig selv og i givet fald for hvert af de familiemedlemmer, der er seksten år eller derover. Bidragets størrelse og om nødvendigt nærmere regler for denne forsikring fastsættes af den kompetente minister.

2. Anvendelse af nederlandsk lovgivning om almindelig alderdomsforsikring

- a) Som forsikringsperioder tilbagelagt efter nederlandsk lovgivning om almindelig alderdomsforsikring anses også perioder før den 1. januar 1957, i hvilke en berettiget person, der ikke opfylder betingelserne for at nævnte perioder kan ligestilles med forsikringsperioder, efter sit fyldte 15. år har været bosat på nederlandsk område, eller i hvilke han har haft lønnet beskæftigelse i Nederlandene for en arbejdsgiver i nævnte land, medens han var bosat på en anden medlemstats område.
- b) Perioder, der vil være at medregne i medfør af litra a), skal dog lades ude af betragtning, når de falder sammen med perioder, der medregnes ved beregning af pension, der ydes efter en anden medlemsstats lovgivning om alderdomsforsikring.
- c) For så vidt en gift kvinde, hvis mand er berettiget til en pension efter nederlandsk lovgivning om almindelig alderdomsforsikring, anses også perioder, i hvilke hun før sit fyldte 65. år har været gift med den pågældende mand og har været bosat på en eller flere medlemsstaters område, som forsikringsperioder, for så vidt de pågældende perioder falder sammen med forsikringsperioder, som hendes mand har tilbagelagt, i henhold til den nævnte lovgivning, og med perioder, der vil være at medregne i medfør af litra a).
- d) Perioder, der vil være at medregne i medfør af litra c), skal dog lades ude af betragtning, når de falder sammen med perioder, der medregnes ved beregning af en pension, der tilkommer den pågældende kvinde efter en anden medlemsstats lovgivning om alderdomsforsikring, eller med perioder, hvori hun har modtaget alderspension i henhold til en sådan lovgivning.
- e) For så vidt angår en kvinde, som har været gift, og hvis mand har været omfattet af nederlandsk lovgivning om alderdomsforsikring eller anses for at have tilbagelagt forsikringsperioder i medfør af reglerne i litra a), finder bestemmelserne i litra c) og d) tilsvarende anvendelse.

- f) Ved beregning af alderspension medregnes de i litra a) og c) omhandlede perioder kun, såfremt den pågældende efter sit fyldte 59. år har været bosat i seks år på en eller flere medlemsstaters område, og kun så længe han er bosat på en af disse medlemsstaters område.
3. *Anvendelse af nederlandsk lovgivning om den almindelige forsikring for enker og børn, der har mistet begge forældre eller en af dem*
- a) Ved anvendelse af bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2, anses også perioder før den 1. oktober 1959, i hvilke en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende efter sit fyldte 15. år har været bosat på nederlandsk område eller har haft lønnet beskæftigelse i Nederlandene for en arbejdsgiver i nævnte land, medens han var bosat på en anden medlemsstats område, som forsikringsperioder tilbagelagt efter nederlandsk lovgivning om almindelig forsikring for enker og børn, der har mistet begge forældrene eller en af dem.
- b) Perioder, der medregnes i medfør af litra a), skal dog lades ude af betragtning, når de falder sammen med forsikringsperioder tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning om pensioner eller renter til efterladte.
4. *Anvendelse af den nederlandske lovgivning om forsikring mod uarbejdsdygtighed*
- Ved anvendelse af artikel 46, stk. 2, i forordningen overholder de nederlandske institutioner følgende bestemmelser:
- a) Såfremt den pågældende på det tidspunkt, hvor uarbejdsdygtigheden med invaliditet til følge indtrådte, var arbejdstager i henhold til forordningens artikel 1, litra a), fastsætter den kompetente institution kontantydelsernes størrelse i henhold til bestemmelserne i lov af 18. februar 1966 om forsikring mod uarbejdsdygtighed (WAO) under hensyntagen til:
- de forsikringsperioder, der er tilbagelagt i henhold til ovennævnte lov af 18. februar 1966 (WAO),
 - de forsikringsperioder, der efter det fyldte 15. år er tilbagelagt i henhold til lov af 11. december 1975 om uarbejdsdygtighed (AAW), såfremt de ikke er sammenfaldende med de forsikringsperioder, der er tilbagelagt af den pågældende i henhold til ovennævnte lov af 18. februar 1966 (WAO), og
 - de perioder med lønnet arbejde og dermed ligestillede perioder, der er tilbagelagt i Nederlandene før den 1. juli 1967.
- b) Såfremt den pågældende på det tidspunkt, hvor uarbejdsdygtigheden med invaliditet til følge indtrådte, ikke var arbejdstager i henhold til forordningens artikel 1, litra a), fastsætter den kompetente institution kontantydelsernes størrelse i henhold til bestemmelser i lov af 11. december 1975 om uarbejdsdygtighed (AAW) under hensyntagen til:
- de forsikringsperioder, som den pågældende efter det fyldte 15. år har tilbagelagt i henhold til ovennævnte lov af 11. december 1975 (AAW),
 - de forsikringsperioder, der er tilbagelagt i henhold til loven af 18. februar 1966 om forsikring mod uarbejdsdygtighed (WAO), såfremt de ikke er sammenfaldende med de forsikringsperioder, der er tilbagelagt i henhold til ovennævnte lov af 11. december 1975 (AAW), og
 - de perioder med lønnet arbejde og dermed ligestillede perioder, der er tilbagelagt i Nederlandene før den 1. juli 1967.

5. *Anvendelse af den nederlandske lovgivning om børnetilskud*

- a) En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der i løbet af et kvartal bliver omfattet af den nederlandske lovgivning om børnetilskud, og som den første dag i det pågældende kvartal var omfattet af den tilsvarende lovgivning i en anden medlemsstat, betragtes som værende forsikret efter nederlandsk lov fra denne første dag.
- b) De børnetilskudbeløb, som den arbejdstager eller selvstændige erhvervsdrivende, der på grundlag af litra a) betragtes som forsikret efter nederlandsk lovgivning om børnetilskud, kan gøre krav på, fastsættes i henhold til de nærmere regler i den gennemførelsesforordning, der er nævnt i forordningens artikel 98.

6. *Anvendelse af visse overgangsbestemmelser*

Artikel 45, stk. 1, finder ikke anvendelse ved vurdering af ret til ydelser i medfør af overgangsbestemmelserne i lovgivningen om almindelig aldersforsikring (artikel 46), om almindelig forsikring for enker og børn og om almindelig forsikring mod uarbejdsdygtighed.

J. DET FORENEDE KONGERIGE

1. Når en person er fast bosat på Gibraltars område, eller siden sin seneste ankomst til nævnte område har været pligtig at svare bidrag som arbejdstager efter Gibraltars lovgivning, og den pågældende på grund af uarbejdsdygtighed, moderskab eller arbejdsløshed for en vis tid begærer sig fritaget for at svare bidrag, og bidragsbeløbene for nævnte periode godskrives den pågældende, betragtes ethvert tidsrum, i hvilket den pågældende har været beskæftiget på en anden medlemsstats end Det forenede Kongeriges område i forbindelse med nævnte begæring, som en periode, i hvilken han har været beskæftiget på Gibraltars område, og for hvilken han har svaret bidrag som arbejdstager i medfør af lovgivningen i Gibraltar.
2. Ved anvendelsen af bestemmelserne i forordningens afsnit III, kapitel 3, i tilfælde hvor en kvinde, der i medfør af lovgivningen i Det forenede Kongerige begærer alderspension
 - a) i henhold til sin mands forsikring, eller
 - b) i henhold til sin egen forsikring, og hvor ægtefællens bidrag — efter at hendes ægteskab er ophørt på grund af ægtefællens død eller på anden måde — medregnes ved fastsættelsen af hendes ret til pension,skal — med henblik på udregningen af det årlige, gennemsnitlige bidrag, som ægtefællen har indbetalt, eller som er godskrevet ham — enhver henvisning til en forsikringsperiode, som hun har tilbagelagt, anses for en henvisning til en forsikringsperiode, der er tilbagelagt af ægtefællen.
3. a) Ved udbetaling af ydelser ved arbejdsløshed i medfør af lovgivningen i Det forenede Kongerige i henhold til forordningens artikel 71, stk. 1, litra a), nr. ii), eller litra b), nr. ii), skal, med henblik på opfyldelse af betingelserne i Det forenede Kongeriges lovgivning vedrørende tilstedeværelse i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland for opnåelse af ret til børnetillæg (child benefit), forsikrings- eller beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed tilbagelagt af den pågældende under en medlemsstats lovgivning, betragtes som tilstedeværelsesperioder tilbagelagt i Storbritannien eller Nordirland.

- b) Såfremt lovgivningen i Det forenede Kongerige i overensstemmelse med forordningens afsnit II finder anvendelse på en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, som med hensyn til opnåelse af ret til børnetillæg (child benefit) ikke opfylder betingelserne i Det forenede Kongeriges lovgivning vedrørende:
- i) tilstedeværelse i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland, skal den pågældende med henblik på opfyldelse af denne betingelse anses, som om han var til stede dér;
 - ii) tilstedeværelsesperiode tilbagelagt i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland, skal forsikrings- eller beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed tilbagelagt af den pågældende under en anden medlemsstats lovgivning, med henblik på opfyldelse af denne betingelse anses som tilstedeværelsesperioder i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland.
- c) Ved begæring om børnetilskud (family allowances) efter lovgivningen i Gibraltar finder litra a) og b) tilsvarende anvendelse.
4. 1. Med henblik på opnåelse af ret til moderskabsydelse (maternity grant) skal forsikrings- eller beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed, der er tilbagelagt under lovgivningen i en anden medlemsstat, betragtes som tilstedeværelsesperiode i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland; i dette tilfælde anvendes bestemmelserne i forordningens artikel 18, stk. 1, som om henvisningen til bopælsperioder var henvisning til tilstedeværelsesperioder.

Såfremt en kvinde, der i henhold til bestemmelserne i forordningens afsnit II er omfattet af lovgivningen i Det forenede Kongerige, ikke på ansøgningstidspunktet eller tidspunktet for nedkomsten opfylder betingelserne i denne lovgivning om tilstedeværelse i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland, skal hun anses for at opfylde denne betingelse, hvis hun på det pågældende tidspunkt var bosat i en anden medlemsstat.

2. Såfremt en kvinde, hvis mand i henhold til bestemmelserne i forordningens afsnit II er eller senest har været omfattet af lovgivningen i Det forenede Kongerige som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, ikke opfylder betingelserne i Det forenede Kongeriges lovgivning vedrørende moderskabsydelse, det vil sige:
- a) tilstedeværelse i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland på ansøgningstidspunktet eller tidspunktet for nedkomsten, skal hun anses for at opfylde denne betingelse, hvis hun på det pågældende tidspunkt sammen med sin mand var bosat i en anden medlemsstat, eller hvis, i tilfælde af at hendes mand er afgået ved døden inden for 6 måneder forud for det pågældende tidspunkt, hun var bosat sammen med ham i en anden medlemsstat på tidspunktet for hans død;
 - b) tilstedeværelse i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland i mere end 182 dage i løbet af de 52 uger, der går umiddelbart forud for den forventede nedkomstuge eller i givet fald det faktiske fødselstidspunkt, skal hun anses for at opfylde denne betingelse, hvis de forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, eller perioder med selvstændig erhvervsaktivitet, som hendes mand har tilbagelagt under lovgivningen i en anden medlemsstat, blev tilbragt sammen med hende, idet de betragtes som tilstedeværelsesperioder i Storbritannien eller i givet fald i Nordirland.

5. Såfremt lovgivningen i Det forenede Kongerige i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningens afsnit II finder anvendelse på en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, skal den pågældende med henblik på ret til bistanstillæg (attendance allowance) betragtes, som om han havde fast bopæl og havde befundet sig i Det forenede Kongerige i enhver forsikrings- eller beskæftigelsesperiode, som han har tilbagelagt på en anden medlemsstats område eller i henhold til en anden medlemsstats lovgivning.
6. Såfremt en arbejdstager, der er omfattet af lovgivningen i Det forenede Kongerige, under sin beskæftigelse bliver offer for et ulykkestilfælde efter at have forladt en medlemsstats område for at begive sig til en anden medlemsstats område, men inden at være ankommet dertil, fastsættes hans ret til ydelser i forbindelse med ulykkestilfældet:
 - a) som om ulykken var indtruffet på Det forenede Kongeriges område,
og
 - b) ved afgørelsen af, om han var arbejdstager (employed earner), efter lovgivningen i Storbritannien eller lovgivningen i Nordirland, eller arbejdstager (employed person) efter lovgivningen i Gibraltar, uden hensyntagen til hans fravær fra disse områder.
7. Forordningen finder ikke anvendelse på bestemmelser i Det forenede Kongeriges lovgivning, der går ud på at sætte en mellem Det forenede Kongerige og et tredjeland indgået aftale om social sikring i kraft.
8. Ved anvendelsen af forordningens afsnit III, kapitel 3, tages der hverken hensyn til de forholdsmæssige bidrag, som den forsikrede har indbetalt under Det forenede Kongeriges lovgivning, eller til de forholdsmæssige alderspensionsydelse, der skal udbetales i henhold til denne lovgivning. De forholdsmæssige ydelser lægges sammen med den ydelse, som skal udbetales efter Det forenede Kongeriges lovgivning, og som er fastsat i overensstemmelse med nævnte kapitel, idet summen af de to beløb udgør den ydelse, som faktisk tilkommer den pågældende.
9. Ved anvendelse af forordningens artikel 12, stk. 2, på Det forenede Kongeriges lovgivning anses invalide-, alders- og enkepension som ydelser af samme art.
10. Ved anvendelse af forordningen om socialforsikringsydelse, der ikke er baseret på betaling af bidrag, samt om arbejdsløshedsforsikring (Gibraltar) anses enhver person, som er omfattet af denne forordning, som havende fast bopæl i Gibraltar, når den pågældende har bopæl i en medlemsstat.
11. Ved anvendelse af forordningens artikel 10, 27, 28, 28a, 29, 30 og 31 betragtes plejetilskud (attendance allowance) tilkendt en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende i henhold til lovgivningen i Det forenede Kongerige som en invaliditetsydelse.
12. Ved anvendelse af forordningens artikel 10, stk. 1, skal modtageren af en ydelse, der tilkommer ham i henhold til Det forenede Kongeriges lovgivning, under ophold på en anden medlemsstats område betragtes, som om han under dette ophold var bosat på denne anden medlemsstats område.

13. 1. Ved beregning af lønfaktoren (earnings factor) med henblik på fastsættelse af retten til ydelser i henhold til Det forenede Kongeriges lovgivning medregnes med forbehold af nr. 15 hver uge, i hvilken arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet af en anden medlemsstats lovgivning, og som er begyndt inden for det pågældende indkomstskatteår i henhold til Det forenede Kongeriges lovgivning, efter følgende nærmere bestemmelser:
- a) i) for hver forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsuge som arbejdstager anses den pågældende for at have betalt bidrag som arbejdstager (employed earner) på grundlag af en løn svarende til $\frac{2}{3}$ af den for det pågældende skatteår fastsatte højeste løngrænse;
 - ii) for hver forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsuge som selvstændig erhvervsdrivende anses den pågældende for at have betalt et gruppe 2-bidrag som selvstændig erhvervsdrivende;
 - b) for hver fulde uge, i hvilken den pågældende kan påberåbe sig en periode, der kan ligestilles med en forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperiode, anses han for at være blevet godskrevet bidrag i det omfang, det er nødvendigt for at hæve hans samlede lønfaktor til det niveau, der kræves, for at det pågældende skatteår kan komme i betragtning (reckonable year) i henhold til Det forenede Kongeriges lovgivning om godskrivning af bidrag.
2. Ved omregning af lønfaktoren til forsikringsperioder divideres den indtjeningsfaktor, der er opnået for det pågældende indkomstskatteår i henhold til Det forenede Kongeriges lovgivning, med beløbet for den for det pågældende skatteår fastsatte laveste løngrænse. Den således fremkomne størrelse udtrykkes i hele tal, idet decimaler ikke medregnes. Det således beregnede tal skal anses som udtryk for det antal forsikringsuger, der er tilbagelagt under Det forenede Kongeriges lovgivning i det pågældende skatteår, dog kan dette tal ikke overstige det antal uger, i hvilke vedkommende inden for dette skatteår har været undergivet denne lovgivning.
14. Ved anvendelsen af artikel 40, stk. 3, litra a), nr. ii), tages der kun hensyn til tidsrum, i hvilke arbejdstageren har været uarbejdsdygtig efter Det forenede Kongeriges lovgivning.
15. 1. Ved beregningen i henhold til forordningens artikel 46, stk. 2, litra a), af det teoretiske beløb af den del af pensionen, som består af et tillæg i henhold til Det forenede Kongeriges lovgivning, skal:
- a) ordene »indtjening« »bidrag« og »tillæg« i forordningens artikel 47, stk. 1, litra b), forstås som overskud i indtjeningsfaktorer som defineret i loven om sociale sikringspensioner af 1975 (Social Security Pensions Act 1975) eller i givet fald i loven om sociale sikringspensioner (Nordirland) af 1975 (Social Security Pensions (Northern Ireland) Order 1975);
 - b) den gennemsnitlige størrelse af overskuddene i indtjeningsfaktorer beregnes i henhold til forordningens artikel 47, stk. 1, litra b), fortolket som angivet under litra a) ovenfor, ved at dividere de samlede overskud, der er opnået efter Det forenede Kongeriges lovgivning, med antallet af de indkomstskatteår efter Det forenede Kongeriges lovgivning (herunder delvise indkomstskatte-

år), der i den pågældende forsikringsperiode er tilbagelagt i henhold til denne lovgivning siden den 6. april 1978.

2. Ved beregningen af den del af pensionen, som består af et tillæg i henhold til Det forenede Kongeriges lovgivning, skal ordene »forsikrings- og bopælsperioder« i forordningens artikel 46, stk. 2, forstås som forsikrings- og bopælsperioder der er tilbagelagt siden den 6. april 1978.

BILAG VII

(Anvendelse af artikel 14c, stk. 1, litra b))

Tilfælde, hvor en person samtidig er omfattet af lovgivningen i to medlemsstater

1. Selvstændig beskæftigelse i Belgien og lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat med undtagelse af Luxembourg. For så vidt angår Luxembourg, finder brevvekslingerne af 10. og 12. juli 1968 mellem Belgien og Luxembourg anvendelse.
2. Selvstændig beskæftigelse i Danmark og lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat af en person, der har bopæl i Danmark.
3. For ulykkesforsikringsordningerne for landbruget og aldersforsikringsordningerne for landbrugere: Selvstændig landbrugsvirksomhed i Tyskland og lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat.
4. Selvstændig beskæftigelse i Frankrig og lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat med undtagelse af Luxembourg.
5. Selvstændig landbrugsvirksomhed i Frankrig og lønnet beskæftigelse i Luxembourg.
6. Selvstændig beskæftigelse i Grækenland og lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat.
7. Selvstændig beskæftigelse i Italien og lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat.

BILAG II

Forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet

	Side
AFSNIT I: ALMINDELIGE BESTEMMELSER (artikel 1-4)	87
AFSNIT II: GENNEMFØRELSE AF FORORDNINGENS ALMINDELIGE BESTEMMELSER (artikel 5-10)	88
AFSNIT III: GENNEMFØRELSE AF FORORDNINGENS BESTEMMELSER OM, HVILKEN LOVGIVNING, DER SKAL ANVENDES (artikel 11-14)	91
AFSNIT IV: GENNEMFØRELSE AF FORORDNINGENS SÆRLIGE BESTEMMELSER PÅ DE ENKELTE ARTER AF YDELSER	
Kapitel 1: Almindelige regler om sammenlægning af perioder (artikel 15)	94
Kapitel 2: Sygdom og moderskab (artikel 16-34)	96
Kapitel 3: Invaliditet, alderdom og dødsfald (pensioner) (artikel 35-59)	103
Kapitel 4: Arbejdsulykker og erhvervs sygdomme (artikel 60-77)	110
Kapitel 5: Ydelser ved dødsfald (artikel 78 og 79)	117
Kapitel 6: Ydelser ved arbejdsløshed (artikel 80-84)	117
Kapitel 7: Familieydelser og børnetilskud (artikel 85-89)	119
Kapitel 8: Ydelser til børn af pensions- eller rentemodtagere og til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem (artikel 90-92)	121
AFSNIT V: FINANSIELLE BESTEMMELSER (artikel 93-107)	122
AFSNIT VI: FORSKELLIGE BESTEMMELSER (artikel 108-117)	127
AFSNIT VII: OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER (artikel 118-122)	129
 BILAG	
Bilag 1: Kompetente myndigheder	131
Bilag 2: Kompetente institutioner	133
Bilag 3: Bopælstedets institutioner og opholdsstedets institutioner	156
Bilag 4: Kontaktorganer	172
Bilag 5: Til tosidede overenskomster knyttede gennemførelsesbestemmelser, der forbliver i kraft	179
Bilag 6: Fremgangsmåden ved udbetaling af ydelser	188
Bilag 7: Banker	191
Bilag 8: Tilkendelse af familieydelser	192
Bilag 9: Beregning af de gennemsnitlige årlige udgifter til naturalydelser	193
Bilag 10: Institutioner og organer udpeget af de kompetente myndigheder	195
Bilag 11: Ordninger omhandlet i forordningens artikel 35, stk. 2	209

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Definitioner

I denne forordning:

- a) betyder udtrykket »forordning« forordning (EØF) nr. 1408/71;
- b) betyder udtrykket »gennemførelsesforordning« denne forordning;
- c) har de i forordningens artikel 1 fastlagte udtryk den betydning, der er tillagt dem i den nævnte artikel.

Artikel 2

Blanketter, meddelelser vedrørende lovgivning, vejledninger

1. Blanketterne til de attester, bevidnelser, erklæringer, begæringer og øvrige dokumenter, der er nødvendige for anvendelsen af forordningen og gennemførelsesforordningen, udarbejdes af Den administrative Kommission.

To medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan efter udtalelse fra Den administrative Kommission aftale at gøre brug af forenklede formularer i deres indbyrdes forhold.

2. Den administrative Kommission kan til brug for de kompetente myndigheder i hver medlemsstat indsamle oplysninger om de nationale lovbestemmelser, hvorpå forordningen finder anvendelse.

3. Den administrative Kommission udarbejder vejledninger, der tager sigte på at underrette de pågældende om deres rettigheder samt om de administrative formaliteter, de skal iagttage for at gøre disse rettigheder gældende.

Disse vejledninger skal fastlægges efter forhandling med det rådgivende udvalg.

Artikel 3

Kontaktorganer — Forbindelse mellem institutionerne indbyrdes samt mellem institutionerne og de berettigede

1. De kompetente myndigheder kan udpege kontaktorganer, der er berettiget til at træde i direkte forbindelse med hinanden.

2. Enhver institution i en medlemsstat samt enhver person, der er bosat eller opholder sig på en medlemsstats område, kan — enten direkte eller gennem kontaktorganerne — rette henvendelse til en anden medlemsstats institution.

Artikel 4

Bilag

1. Bilag 1 angiver den eller de kompetente myndigheder i de enkelte medlemsstater.

2. Bilag 2 angiver de kompetente institutioner i de enkelte medlemsstater.

3. Bilag 3 angiver bopælsstedets og opholdsstedets institutioner i de enkelte medlemsstater.

4. Bilag 4 angiver de kontaktorganer, der er udpeget i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 3, stk. 1.

5. Bilag 5 angiver de bestemmelser, som omhandles i gennemførelsesforordningens artikel 5, artikel 53, stk. 3, artikel 104, artikel 105, stk. 2, artikel 116, og artikel 121.

6. Bilag 6 angiver den fremgangsmåde ved betaling af ydelser, der i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 53, stk. 1, er valgt af de forpligtede institutioner i de enkelte medlemsstater.

Bilag 7 angiver navn og hjemsted for de i gennemførelsesforordningens artikel 55, stk. 1, nævnte banker.

8. Bilag 8 angiver de medlemsstater, på hvis gensidige forhold gennemførelsesforordningens artikel 10a, stk. 1, litra d), finder anvendelse.

9. Bilag 9 angiver de ordninger, der skal tages i betragtning ved beregningen af de gennemsnitlige årlige udgifter til naturalydelse i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 94, stk. 3, litra a), og artikel 95, stk. 3, litra a).

10. Bilag 10 angiver de institutioner eller organer, der er udpeget af de kompetente myndigheder, navnlig i medfør af følgende bestemmelser:

- a) Forordning: artikel 14d, stk. 2, og artikel 17;
- b) Gennemførelsesforordning: artikel 6, stk. 1, artikel 11, stk. 1, artikel 11a, stk. 1, artikel 12a, artikel 13, stk. 2 og 3, artikel 14, stk. 1, 2 og 3, arti-

kel 38, stk. 1, artikel 70, stk. 1, artikel 80, stk. 2, artikel 81, artikel 82, stk. 2, artikel 85, stk. 2, artikel 86, stk. 2, artikel 89, stk. 1, artikel 91, stk. 2, artikel 102, stk. 2, artikel 109, artikel 110 og artikel 113, stk. 2.

11. Bilag 11 angiver den eller de ordninger, der er omhandlet i forordningens artikel 35, stk. 2.

AFSNIT II

GENNEMFØRELSE AF FORORDNINGENS ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Gennemførelse af forordningens artikel 6 og 7

Artikel 5

Anvendelse af gennemførelsesforordningen i stedet for administrative aftaler om gennemførelse af overenskomster

Gennemførelsesforordningens bestemmelser træder i stedet for bestemmelserne i de administrative aftaler om gennemførelse af de overenskomster, der er nævnt i forordningens artikel 6; de træder ligeledes i stedet for bestemmelserne om gennemførelse af de overenskomster, der er nævnt i forordningens artikel 7, stk. 2, litra c), for så vidt disse gennemførelsesbestemmelser ikke er anført i bilag 5.

Gennemførelse af forordningens artikel 9

Artikel 6

Adgang til frivillig forsikring eller frivillig fortsat forsikring

1. Såfremt den pågældende under hensyntagen til forordningens artikel 9 og artikel 15, stk. 3, opfylder betingelserne for adgang til frivillig forsikring eller frivillig fortsat forsikring i tilfælde af invaliditet, alderdom og dødsfald (pensioner) inden for flere ordninger i medfør af en medlemsstats lovgivning, og såfremt han ikke i medfør af sin seneste lønnede eller selvstændige beskæftigelse har været omfattet af den tvungne forsikring inden for en af disse ordninger, har han på grundlag af de nævnte bestemmelser adgang til frivillig forsikring eller frivillig fortsat forsikring inden for den ordning, der er fastsat i lovgivningen i denne medlemsstat eller, såfremt der ikke er fastsat nogen ordning, inden for en af ham selv valgt ordning.

2. For at opnå ydelser efter bestemmelserne i forordningens artikel 9, stk. 2, skal den pågældende for vedkommende medlemsstats institution fremlægge attest for de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i enhver anden medlemsstat. Denne attest udstedes efter den pågældendes

anmodning af den eller de institutioner, der anvender de lovgivninger, hvorefter han har tilbagelagt disse perioder.

Gennemførelse af forordningens artikel 12

Artikel 7

Almindelige regler om gennemførelse af bestemmelserne om undgåelse af dobbeltydelser — Disse bestemmelser anvendes på ydelser ved invaliditet, alderdom og dødsfald (pensioner)

1. Når en person, der har ret til en ydelse efter en medlemsstats lovgivning, tillige er berettiget til ydelser efter lovgivningen i en eller flere andre medlemsstater, gælder følgende regler;

- a) Såfremt anvendelsen af forordningens artikel 12, stk. 2 eller 3, medfører, at disse ydelser samtidig nedsættes eller stilles i bero, kan ingen af dem nedsættes eller stilles i bero med et større beløb end det, der fremkommer ved at dividere det beløb, der i henhold til den lovgivning, hvorefter ydelsen udredes, skal nedsættes eller stilles i bero, med antallet af de modgageren tilkommende ydelser, der skal nedsættes eller stilles i bero;
- b) drejer det sig om ydelser ved invaliditet, alderdom eller dødsfald (pensioner), der er fastsat af en medlemsstats institution i medfør af bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2, skal ydelser af anden art, indtægter eller lønbeløb, der kan medføre, at den ydelse, der skal udredes af institutionen, nedsættes eller stilles i bero, ikke tages i betragtning af denne institution ved beregningen af det i forordningens artikel 46, stk. 2, litra a), omhandlede teoretiske beløb, men udelukkende ved nedsættelsen eller den foreløbige inddragelse af det i forordningens artikel 46, stk. 2, litra b), omhandlede beløb;

det er dog kun en del af disse ydelser, indtægter eller lønbeløb, der skal tages i betragtning, og størrelsen heraf fastsættes i forhold til længden af de tilbage-lagte forsikringsperioder i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2, libra b);

- c) drejer det sig om ydelser ved invaliditet, alderdom eller dødsfald (pensioner), der er fastsat af en medlemsstats institution i medfør af bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 1, første afsnit, skal i de tilfælde, hvor bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 3, anvendes, ydelser af anden art, indtægter eller lønbeløb, der kan medføre, at den ydelse, der skal udredes af institutionen, nedsættes eller stilles i bero, ikke tages i betragtning af denne institution ved beregningen af det i forordningens artikel 46, stk. 1, omhandlede beløb, men udelukkende ved nedsættelsen eller den foreløbige inddragelse af det beløb, der fremkommer ved anvendelse af forordningens artikel 46, stk. 3; det er dog kun en del af disse ydelser, indtægter eller lønbeløb, der skal tages i betragtning, og størrelsen heraf fås ved på dette beløb at anvende en koefficient, der svarer til forholdet mellem det ydelsesbeløb, der fremkommer ved anvendelse af forordningens artikel 46, stk. 3, og det ydelsesbeløb, der fremkommer ved anvendelse af forordningens artikel 46, stk. 1, første afsnit.

2. Med henblik på anvendelsen af forordningens artikel 12, stk. 2-4, meddeler de kompetente institutioner på begæring hinanden alle nødvendige oplysninger.

Artikel 8

Regler, der anvendes i tilfælde af samtidig ret til ydelser ved sygdom eller moderskab efter lovgivningen i flere medlemsstater

1. Dersom en arbejdstager, en selvstændig erhvervsdrivende eller et af hans familiemedlemmer har ret til moderskabsydelse efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater, tilkendes disse ydelser alene efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område fødslen har fundet sted, eller — såfremt fødslen ikke har fundet sted på en af disse medlemsstaters område — alene efter lovgivningen i den medlemsstat, hvoraf den pågældende arbejdstager eller selvstændige erhvervsdrivende senest har været omfattet.

2. Dersom en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende har ret til ydelser ved sygdom efter lovgivning

gen i Irland og i Det forenede Kongerige for den samme uarbejdsdygtighedsperiode, tilkendes disse ydelser alene efter lovgivningen i den medlemsstat, hvoraf den pågældende senest har været omfattet.

Artikel 8a

Regler, der gælder i tilfælde af samtidig ret til ydelser ved sygdom, arbejdsulykker eller erhvervsygdomme efter den græske lovgivning og efter lovgivningen i en eller flere andre medlemsstater

Såfremt en arbejdstager, en selvstændig erhvervsdrivende eller et af hans familiemedlemmer for samme periode har ret til ydelser ved sygdom, arbejdsulykker eller erhvervsygdomme efter den græske lovgivning og efter lovgivningen i en eller flere andre medlemsstater, tilkendes disse ydelser alene efter den lovgivning, som den pågældende senest har været omfattet af.

Artikel 9

Regler, der anvendes i tilfælde af samtidig ret til ydelser ved dødsfald efter lovgivningen i flere medlemsstater

1. Indtræder et dødsfald på en medlemsstats område, er det alene den efter denne medlemsstats lovgivning erhvervede ret til begravelseshjælp, der bevares, medens den ret, der er erhvervet efter lovgivningen i enhver anden medlemsstat, bortfalder.

2. Indtræder et dødsfald på en medlemsstats område, medens retten til begravelseshjælp er erhvervet efter lovgivningen i to eller flere andre medlemsstater, eller indtræder et dødsfald uden for medlemsstaternes område, medens retten er erhvervet efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater, er det alene den ret, der er erhvervet i den medlemsstat, af hvis lovgivning afdøde senest har været omfattet, der bevares, medens den efter lovgivningen i enhver anden medlemsstat erhvervede ret bortfalder.

Artikel 9a

Regler, der anvendes i tilfælde af samtidig ret til ydelser ved arbejdsløshed

Såfremt en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der har ret til ydelser ved arbejdsløshed efter den medlemsstats lovgivning, som han i henhold til forordningens artikel 69 var omfattet af under sin seneste

lønnede eller selvstændige beskæftigelse, vender tilbage til Grækenland, hvor han ligeledes har ret til arbejdsløshedsydelse i medfør af en tidligere tilbagelagt forsikrings- eller beskæftigelsesperiode eller periode med selvstændig virksomhed under græsk lovgivning, stilles ydelserne efter den græske lovgivning i bero i den i forordningens artikel 69, stk. 1, litra c), omhandlede periode.

Artikel 10

Regler, der anvendes i tilfælde af samtidig ret til familieydelser eller børnetilskud for arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende

1. Ret til familieydelser eller børnetilskud, der ydes i henhold til en medlemsstats lovgivning, hvorefter erhvervelse af ret til disse ydelser eller tilskud ikke er betinget af forsikring eller af lønnet eller selvstændig beskæftigelse, suspenderes, når der i den samme periode og for det samme familiemedlem:

a) er ret til ydelser i medfør af forordningens artikel 73 og 74; dersom ægtefællen til den i disse artikler omhandlede arbejdstager eller arbejdsløse arbejdstager udøver erhvervmæssig virksomhed på den pågældende medlemsstats område, suspenderes dog retten til de familieydelser eller børnetilskud, der ydes i medfør af de nævnte artikler, og der skal kun udbetales familieydelser eller børnetilskud i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmet er bosat og for denne medlemsstats regning;

b) er ret til ydelser i medfør af forordningens artikel 77 og 78; dersom den pensionist eller rentemodtager, der har ret til ydelser i medfør af forordningens artikel 77, hans ægtefælle eller den person, som sørger for de efterladte børn, for hvem der er ret til ydelser i medfør af forordningens artikel 78, udøver erhvervmæssig virksomhed på den pågældende medlemsstats område, suspenderes dog retten til de børnetilskud, der er ret til i medfør af forordningens artikel 77 eller 78 efter en anden medlemsstats lovgivning; i så fald modtager den pågældende familieydelser eller børnetilskud fra den medlemsstat, på hvis område børnene er bosat, til udgift for denne medlemsstat, samt i givet fald andre ydelser efter forordningens artikel 77 eller 78 end børnetilskud til udgift for den stat, der er kompetent i disse artiklers forstand.

2. Såfremt en arbejdstager, der er omfattet af en medlemsstats lovgivning, har ret til børnetilskud i med-

før af tidligere tilbagelagte forsikrings- eller beskæftigelsesperioder under græsk lovgivning, stilles denne ret i bero, når der for den samme periode og for det samme familiemedlem bevilges familieydelser eller børnetilskud i medfør af lovgivningen i den første medlemsstat, efter forordningens artikel 73 og 74.

Artikel 10a

Regler, der anvendes, når arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende successivt har været omfattet af lovgivningen i flere medlemsstater i den samme periode eller del af en periode

1. Dersom en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende successivt har været omfattet af lovgivningen i to medlemsstater i løbet af en udbetalingsperiode, således som denne er fastsat i lovgivningen om familieydelser eller børnetilskud i den ene eller begge de pågældende stater, gælder følgende regler:

a) de familieydelser eller børnetilskud, som den pågældende kan gøre krav på efter lovgivningen i hver af disse stater, svarer til antallet af de daglige ydelser eller tilskud, der udbetales efter den pågældende lovgivning; dersom lovgivningen i de pågældende stater ikke indeholder bestemmelser om udbetaling af daglige ydelser eller tilskud, tilkendes familieydelserne eller børnetilskuddene efter forholdet mellem det tidsrum, i hvilket den pågældende har været omfattet af lovgivningen i hver af disse medlemsstater, og det i den pågældende lovgivning fastsatte tidsrum;

b) når familieydelserne eller børnetilskuddene er udbetalt af en institution for et tidsrum, hvor de skulle have været udbetalt af en anden institution, skal der foretages en afregning mellem disse institutioner;

c) hvor de efter en medlemsstats lovgivning tilbagelagte beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed udtrykkes i andre enheder end dem, der anvendes ved beregningen af familieydelser eller børnetilskud i medfør af den lovgivning i en anden medlemsstat, hvoraf den pågældende tillige har været omfattet i det samme tidsrum, sker omregningen, for så vidt angår anvendelsen af bestemmelserne i litra a) og b), efter gennemførelsesforordningens artikel 15, stk. 3;

d) uanset bestemmelserne i litra a) skal i forholdet mellem de i bilag 8 til gennemførelsesforordningen nævnte medlemsstater den institution, der afholder

udgifterne ved familieydelse eller børnetilskud på grundlag af den første lønnede eller selvstændige beskæftigelse i det pågældende tidsrum, afholde disse udgifter i hele udbetalingsperioden.

2. Dersom familiemedlemmerne til en arbejdstager,

der er omfattet af fransk lovgivning, eller til en arbejdsløs arbejdstager, der modtager ydelser ved arbejdsløshed i medfør af fransk lovgivning, flytter fra en medlemsstat til en anden inden for den samme kalendermåned, skal den institution, som det påhvilede at udbetale børnetilskud i begyndelsen af måneden, forsat udbetale dem for hele den løbende måned.

AFSNIT III

GENNEMFØRELSE AF FORORDNINGENS BESTEMMELSER OM, HVILKEN LOVGIVNING DER SKAL ANVENDES

»Gennemførelse af forordningens artikel 13-17

Artikel 11

Formaliteter ved udstationering af en arbejdstager i henhold til forordningens artikel 14, stk. 1 og artikel 14b, stk. 1, og ved aftaler indgået i henhold til forordningens artikel 17

1. Den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning forsat finder anvendelse, skal

a) på arbejdstagerens eller dennes arbejdsgivers anmodning i de i forordningens artikel 14, stk. 1, og artikel 14b, stk. 1, omhandlede tilfælde,

b) i tilfælde, hvor forordningens artikel 17 finder anvendelse,

udlevere arbejdstageren en attest, der bekræfter, at han forsat er omfattet af denne lovgivning indtil et nærmere angivet tidspunkt.

2. Samtykke i de tilfælde, der er omhandlet i forordningens artikel 14, stk. 1, litra b), og artikel 14b, skal indhentes af arbejdsgiveren.

Artikel 11a

Formaliteter i henhold til forordningens artikel 14a, stk. 1 og artikel 14b, stk. 2, og ved aftaler indgået i henhold til forordningens artikel 17 ved udøvelse af virksomhed i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende normalt udøver selvstændig virksomhed.

1. Den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning forsat finder anvendelse, skal

a) på den selvstændige erhvervsdrivendes anmodning i de i forordningens artikel 14a, stk. 1, og artikel 14b, stk. 2, omhandlede tilfælde,

b) i tilfælde, hvor forordningens artikel 17 finder anvendelse,

udlevere den selvstændige erhvervsdrivende en attest, der bekræfter, at han forsat er omfattet af denne lovgivning indtil et nærmere angivet tidspunkt.

2. Samtykke i de tilfælde, der er omhandlet i forordningens artikel 14a, stk. 1, litra b), og artikel 14b, stk. 2, skal indhentes af den selvstændige erhvervsdrivende.

Artikel 12

Særlige bestemmelser om arbejdstageres medlemskab af den tyske ordning for social sikring

Såfremt tysk lovgivning i medfør af forordningens artikel 13, stk. 2, litra a), artikel 14, stk. 1 og 2, eller artikel 14b, stk. 1, eller i medfør af en aftale indgået i henhold til forordningens artikel 17 finder anvendelse på en arbejdstager, der er beskæftiget af en virksomhed eller en arbejdsgiver, hvis hjemsted eller bopæl ikke er beliggende på Tysklands område, og arbejdstageren ikke har noget fast arbejdssted på tysk område, finder denne lovgivning anvendelse, som om arbejdstageren var beskæftiget på sit bopælssted på tysk område.

Hvis arbejdstageren ikke har bopæl på tysk område, finder den tyske lovgivning anvendelse, som om han var beskæftiget på et sted, for hvilket Allgemeine Ortskrankenkasse Bonn (den almindelige stedlige sygekasse for Bonn), er kompetent.

Artikel 12a

Bestemmelser for de i forordningens artikel 14, stk. 2, litra b), artikel 14, stk. 3, artikel 14a, stk. 2-4, og artikel 14c, stk. 1, litra a), omhandlede personer, som normalt har lønnet og/eller selvstændig beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område

Ved anvendelsen af forordningens artikel 14, stk. 2, litra b), artikel 14, stk. 3, artikel 14a, stk. 2-4 og artikel 14c, stk. 1, litra-a) gælder følgende regler:

1. a) En person, som normalt udfører sit arbejde på to eller flere medlemsstaters område eller i en virksomhed, som har sit hjemsted eller forretningssted på en medlemsstats område, og hvor to medlemsstaters fælles grænse går igennem virksomheden, eller som samtidig har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område og selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område, i henhold til bestemmelserne i denne artikel skal underrette den institution herom, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område han er bosat.
- b) Såfremt lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende er bosat, ikke finder anvendelse på ham, skal den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i denne medlemsstat, underrette den institution herom, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse.
2. a) Såfremt en person, som normalt har lønnet eller selvstændig beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, og som udfører en del af sit arbejde i den medlemsstat, på hvis område han er bosat, i henhold til forordningens artikel 14, stk. 2, litra b), i), eller artikel 14a, stk. 2, er omfattet af lovgivningen i denne medlemsstat, udleverer den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i denne medlemsstat, den pågældende en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, og sender en kopi af denne attest til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i enhver anden medlemsstat.
 - i) på hvis område den pågældende person udfører en del af sit arbejde, og/eller
 - ii) på hvis område en virksomhed eller en arbejdsgiver, hvortil han er knyttet, har sit hjemsted eller sit forretningssted, for så vidt det drejer sig om en arbejdstager.
- b) Sidstnævnte institution skal i fornødent omfang til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, fremsende de nødvendige oplysninger til fastsættelse af bidrag, som arbejdsgiveren eller arbejdsgiverne og/eller den pågældende er pligtig til at indbetale i henhold til denne lovgivning.
3. a) Såfremt en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område i en virksomhed, som har sit hjemsted eller forretningssted på en anden medlemsstats område, og hvor de to medlemsstaters fælles grænse går igennem virksomheden, eller som er selvstændig erhvervsdrivende i en sådan virksomhed, i henhold til forordningens artikel 14, stk. 3, eller artikel 14a, stk. 3, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende virksomhed har sit hjemsted eller forretningssted, udleverer den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i sidstnævnte medlemsstat, den pågældende en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, og sender en kopi af denne attest til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i enhver anden medlemsstat:
 - i) på hvis område, den pågældende har lønnet eller selvstændig beskæftigelse;
 - ii) på hvis område, den pågældende er bosat.
- b) Stk. 2, litra b), ovenfor finder tilsvarende anvendelse.
4. a) Såfremt en arbejdstager, som ikke er bosat på en af de medlemsstaters områder, hvor han udfører sit arbejde, i henhold til forordningens artikel 14, stk. 2, litra b), ii), er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den virksomhed eller arbejdsgiver, som beskæftiger ham, har sit hjemsted eller forretningssted, udleverer den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i sidstnævnte medlemsstat, arbejdstageren en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, og sender en kopi af denne attest til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i enhver anden medlemsstat:
 - i) på hvis område, arbejdstageren udfører en del af sit arbejde;
 - ii) på hvis område, arbejdstageren er bosat.

- b) Stk. 2, litra b) ovenfor finder tilsvarende anvendelse.
5. a) Såfremt en person, der normalt her selvstændig beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, men som ikke udøver virksomhed på den medlemsstats område, hvor han er bosat, i henhold til forordningens artikel 14a, stk. 2, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han har sin hovedbeskæftigelse, underretter den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område han er bosat, de institutioner herom, der er udpeget af de kompetente myndigheder i de andre berørte medlemsstater.
- b) De kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater eller de institutioner, der er udpeget af disse kompetente myndigheder, fastsætter ved fælles aftale og under hensyn til bestemmelserne i litra d) og i forordningens artikel 14a, stk. 4, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse på den pågældende, inden for en periode på højst seks måneder regnet fra det tidspunkt, hvor en af de berørte institutioner blev underrettet om den pågældende situation.
- c) Den institution, som administrerer den lovgivning, som skal finde anvendelse på den pågældende, skal udlevere den pågældende en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne lovgivning, og sende en kopi af denne attest til de andre berørte institutioner.
- d) Ved bestemmelse af den pågældende persons hovedbeskæftigelse i henhold til forordningens artikel 14a, stk. 2, andet punktum, skal der først og fremmest tages hensyn til det sted, hvorfra den pågældende person udøver sin virksomhed. Såfremt dette ikke er muligt, skal der tages hensyn til kriterier såsom den sædvanlige karakter eller varigheden af virksomheden, antallet af udførte tjenesteydelser og indtægter i forbindelse med denne virksomhed.
- e) De berørte institutioner udveksler alle oplysninger, der er påkrævet for fastsættelse af både den pågældendes hovedbeskæftigelse og de bidrag, der skal indbetales efter den lovgivning, som er blevet fastsat som værende gældende for ham.
6. a) Hvis denne institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse i henhold til forordningens artikel 14a, stk. 2 eller 3 fastslår, at nævnte artikels stk. 4 finder anvendelse på den pågældende, skal denne institution, med forbehold af nærværende forordnings stk. 5 og navnlig stk. 5, litra b), underrette de kompetente myndigheder i de andre berørte medlemsstater eller de institutioner, der er udpeget af disse myndigheder, herom; den lovgivning, der skal finde anvendelse på den pågældende, fastsættes om fornødent efter fælles aftale.
- b) De i stk. 2, litra b) omhandlede oplysninger sendes af de andre berørte institutioner til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning skal finde anvendelse.
7. a) Såfremt en person, som samtidig har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område og selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område, i henhold til forordningens artikel 14c, stk. 1, litra a), er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han har lønnet beskæftigelse, udleverer den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i sidstnævnte medlemsstat, den pågældende en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, og sender en kopi af denne attest til den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i enhver anden medlemsstat:
- i) på hvis område, den pågældende har selvstændig beskæftigelse;
- ii) på hvis område, den pågældende er bosat.
- b) Stk. 2, litra b) ovenfor finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 13

Udøvelse af retten til at vælge for personale, der gør tjeneste ved diplomatiske missioner og konsulater

1. Den i forordningens artikel 16, stk. 2 fastsatte ret til at vælge skal udøves første gang inden tre måneder efter det tidspunkt, da arbejdstageren blev ansat ved den pågældende diplomatiske mission eller det pågældende konsulat eller trådte i privat tjeneste hos embedsmænd i denne mission eller dette konsulat. Valget får virkning fra datoen for tiltrædelsen af den pågældende stilling.

Dersom arbejdstageren ved udgangen af et kalenderår påny gør brug af sin ret til at vælge, har valget virkning fra den første dag i det følgende kalenderår.

2. En arbejdstager, som gør brug af sin ret til at vælge, underretter den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, af hvis lovgivning han har valgt at være omfattet, og underretter samtidig sin arbejdsgiver. Den nævnte institution underretter om fornødent alle de øvrige institutioner i den samme medlemsstat i overensstemmelse med de af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat udstedte forskrifter.

3. Den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren har valgt at være omfattet, skal forsyne ham med en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, så længe han er beskæftiget ved den pågældende diplomatiske mission eller det pågældende konsulat eller er i privat tjeneste hos embedsmænd ved denne mission eller dette konsulat.

4. Har arbejdstageren valgt at være omfattet af tysk lovgivning, finder denne lovgivnings bestemmelser anvendelse, som om arbejdstageren var beskæftiget på det sted, hvor den tyske regering har sit sæde. Den kompetente myndighed udpeger den kompetente institution for sygeforsikring.

Artikel 14

Udøvelse af retten til at vælge, for så vidt angår De europæiske Fællesskabers hjælpeansatte

1. Den i forordningens artikel 16, stk. 3, fastsatte ret til at vælge skal benyttes ved ansættelseskontraktens

oprettelse. Den myndighed, der er beføjet til at afslutte denne kontrakt, underretter den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, af hvis lovgivning den hjælpeansatte har valgt at være omfattet. Den nævnte institution underretter, om fornødent, alle de øvrige institutioner i den samme medlemsstat.

2. Den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, af hvis lovgivning den hjælpeansatte har valgt at være omfattet, skal forsyne ham med en attest, der bekræfter, at han er omfattet af denne stats lovgivning, så længe han er ansat ved De europæiske Fællesskaber.

3. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne udpeger om fornødent de institutioner, hvorunder De europæiske Fællesskabers hjælpeansatte skal henhøre.

4. Dersom en hjælpeansat, der er beskæftiget i en anden medlemsstat end Tyskland, har valgt at være omfattet af tysk lovgivning, finder denne lovgivnings bestemmelser anvendelse, som om den pågældende var beskæftiget på det sted, hvor den tyske regering har sit sæde. Den kompetente myndighed udpeger den kompetente institution for sygeforsikring.

AFSNIT IV

GENNEMFØRELSE AF FORORDNINGENS SÆRLIGE BESTEMMELSER PÅ DE ENKELTE ARTER AF YDELSER

KAPITEL 1

ALMINDELIGE REGLER OM SAMMENLÆGNING AF PERIODER

Artikel 15

1. I de i forordningens artikel 18, stk. 1, artikel 38, artikel 45, stk. 1-3, artikel 64 og artikel 67, stk. 1 og 2, omhandlede tilfælde sker sammenlægningen af perioder efter følgende regler:

a) Til forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning, lægges forsikrings- eller bopælsperioden tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, for så vidt det er nødvendigt at medregne dem for at supplere de efter

den førstnævnte medlemsstats lovgivning tilbagelagte forsikrings- eller bopælsperioder med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser, forudsat at disse forsikrings- eller bopælsperioder ikke helt eller delvis falder sammen. Hvor det drejer sig om ydelser ved invaliditet, alderdom eller dødsfald (pensioner), der skal fastsættes af to eller flere medlemsstaters institutioner efter bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2, foretager de enkelte berørte institutioner hver for sig denne sammenlægning ved medregning af samtlige forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt af arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende efter lovgivningen i samtlige de medlemsstater, af hvis lovgivning han har været omfattet, såfremt ikke andet følger af bestemmelserne i forordningens artikel 45, stk. 2 og 3, og artikel 46, stk. 2, litra c);

b) når en forsikrings- eller bopælsperiode, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning om en

tvungen forsikring, falder sammen med en forsikringsperiode, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning om en frivillig eller frivillig fortsat forsikring, medregnes alene den periode, som er tilbagelagt efter den tvungne forsikring;

- c) når en efter en medlemsstats lovgivning tilbagelagt forsikrings- eller bopælsperioder, der ikke er en ligestillet periode, falder sammen med en efter en anden medlemsstats lovgivning ligestillet periode, medregnes alene den periode, som ikke er en ligestillet periode;
- d) enhver efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater ligestillet periode skal alene medregnes af institutionen i den medlemsstat af hvis lovgivning den forsikrede senest har været tvungent forsikret forud for den nævnte periode; har den forsikrede ikke været tvungent forsikret efter lovgivningen i en medlemsstat forud for den nævnte periode, medregnes denne af institutionen i den medlemsstat, i hvilken han første gang efter den nævnte periode har været tvungent forsikret;
- e) dersom det tidsrum, i hvilket visse forsikrings- eller bopælsperioder er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning, ikke kan fastslås med bestemthed, antages det, at disse perioder ikke falder sammen med forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, og de skal medregnes ved sammenlægning af perioder, for så vidt de kan komme i betragtning i dette øjemed;
- f) dersom visse forsikrings- eller bopælsperioder efter en medlemsstats lovgivning kun medregnes, hvis de er tilbagelagt inden for en bestemt tidsfrist, skal den institution, som anvender denne lovgivning:
- i) kun medregne forsikrings- eller bopælsperioder tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, hvis de er tilbagelagt inden for denne tidsfrist, eller
 - ii) forlænge denne tidsfrist med længden af de forsikrings- eller bopælsperioder, der efter en anden medlemsstats lovgivning helt eller delvis er tilbagelagt inden for den nævnte tidsfrist, når det drejer sig som forsikrings- eller bopælsperioder, der efter den anden medlemsstats lovgivning alene medfører suspension af den frist, inden for hvilken forsikrings- eller bopælsperioder skal være tilbagelagt.

2. Forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt i en medlemsstat efter en af forordningen ikke omfattet

lovgivning, men som medregnes i henhold til en anden lovgivning i denne medlemsstat, som er omfattet af forordningen, anses for forsikrings- eller bopælsperioder, der skal medregnes med henblik på sammenlægning.

3. Hvor forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning, udtrykkes i andre tidsenheder end dem, der anvendes i en anden medlemsstats lovgivning, sker den for sammenlægningen nødvendige omregning efter følgende regler:

- a) Hvis det drejer sig om en arbejdstager, der har været omfattet af en ordning, der anvender en seks dages-uge, eller en selvstændig erhvervsdrivende:
 - i) er en dag lig med otte timer og omvendt;
 - ii) er seks dage lig med en uge og omvendt;
 - iii) er 26 dage lig med en måned og omvendt;
 - iv) er tre måneder eller 13 uger eller 78 dage lig med et kvartal og omvendt;
 - v) skal ved omregning af uger til måneder og omvendt uge og måneder omregnes til dage;
 - vi) kan anvendelsen af foranstående regler ikke medføre, at der for samtlige de i et kalenderår tilbagelagte forsikringsperioder medregnes et tidsrum, der i alt overstiger 312 dage eller 52 uger eller 12 måneder eller fire kvartaler;
- b) hvis det drejer sig om en arbejdstager, der har været omfattet af en ordning, der anvender en fem dages-uge:
 - i) er en dag lig med ni timer og omvendt;
 - ii) er fem dage lig med en uge og omvendt;
 - iii) er 22 dage lig med en måned og omvendt;
 - iv) er tre måneder eller 13 uger eller 66 dage lig med en kvartal og omvendt;
 - v) skal ved omregning af uger til måneder og omvendt uger og måneder omregnes til dage;
 - vi) kan anvendelsen af foranstående regler ikke medføre, at der for samtlige de i et kalenderår tilbagelagte forsikringsperioder medregnes et tidsrum eller 12 måneder eller fire kvartaler.

KAPITEL 2

SYGDOM OG MODERSKAB

Gennemførelse af forordningens artikel 18

Artikel 16

Attestation af forsikringsperioder

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 18 er betinget af, at arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for den kompetente institution fremlægger attest for de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter den lovgivning, hvoraf han tidligere senest har været omfattet.
2. Denne attest udstedes efter arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes anmodning af institutionen eller institutionerne i den medlemsstat, af hvis lovgivning han tidligere senest har været omfattet. Dersom han ikke fremlægger den nævnte attest, retter den kompetente institution henvendelse til den eller de pågældende institutioner for at fremskaffe den.
3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse, hvis det er nødvendigt at tage hensyn til forsikringsperioder, der tidligere er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, for at de i den kompetente stats lovgivning foreskrevne betingelser kan opfyldes.

Gennemførelse af forordningens artikel 19

Artikel 17

Naturalydelse i tilfælde af bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. For at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 19 skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende lade sig selv og sine familiemedlemmer registrere ved bopælsstedets institution og herved forevise dokumentation for, at han har ret til disse naturalydelser for sig selv og sine familiemedlemmer. Denne attest udstedes af den kompetente institution eventuelt på grundlag af de af arbejdsgiveren meddelte oplysninger. Dersom arbejdstageren, den selvstændige erhvervsdrivende, eller hans familiemedlemmer ikke foreviser den nævnte attest, retter bopælsstedets institution henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den.
2. Denne attest er gældende, så længe bopælsstedets institution ikke har modtaget meddelelse om, at den

ikke længere er gyldig. Nå attesten er udstedt af en fransk institution, er den dog kun gyldig i et tidsrum af et år regnet fra datoen for dens udstedelse og skal fornys hvert år.

3. Såfremt den pågældende er sæsonarbejder, er den i stk. 1 nævnte attest gyldig, så længe sæsonarbejdet vedvarer, medmindre den kompetente institution i mellemtiden har underrettet bopælsstedets institution om, at den ikke længere er gyldig.

4. Bopælsstedets institution underretter den kompetente institution om enhver registrering, der har fundet sted i henhold til bestemmelserne i stk. 1.

5. Ved enhver begæring om naturalydelser skal den pågældende fremlægge de bevisligheder, der i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han er bosat, krævet for tilkendelse af naturalydelser.

6. I tilfælde af hospitalsindlæggelse underretter bopælsstedets institution den kompetente institution om indlæggelsesdatoen, den forventede varighed af hospitalsopholdet samt udskrivningsdatoen, senest tre dage efter at den er blevet bekendt hermed. En sådan underretning er dog ikke fornøden, hvis udgifterne ved naturalydelser refunderes bopælsstedets institution med et fikseret beløb.

7. Bopælsstedets institution underretter på forhånd den kompetente institution om enhver afgørelse vedrørende tilkendelse af naturalydelser, når de forventede eller faktiske omkostninger overstiger et fast beløb, som fastsættes og revideres med jævne mellemrum af Den administrative Kommission. Den kompetente institution har en frist på 15 dage regnet fra fremsendelsen af denne meddelelse til eventuelt at fremsætte en begrundet indsigelse; dersom bopælsstedets institution ikke har modtaget nogen indsigelse inden udløbet af denne frist, tilkender den naturalydelserne. I tilfælde, hvor det er tvingende nødvendigt at udrede naturalydelserne straks, underretter bopælsstedets institution øjeblikkeligt den kompetente institution herom. Underretning om en begrundet indsigelse er dog ikke fornøden, når udgifterne ved naturalydelser refunderes bopælsstedets institution med et fikseret beløb.

8. Arbejdstageren, den selvstændige erhvervsdrivende eller hans familiemedlemmer er forpligtet til at underrette bopælsstedets institution om enhver forandring i deres forhold, der kan berøre deres ret til naturalydelser, navnlig om ethvert arbejdsophør eller overgang til anden lønnet eller selvstændig beskæftigelse for den pågældende vedkommende eller om enhver forandring af bopæls- eller opholdssted, for så vidt angår arbejdstageren, den selvstændige erhvervsdrivende eller et af hans familiemedlemmer. Den kompetente institution

underretter ligeledes bopælsstedets institution om ophør af arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes tilknytning til forsikringen eller om bortfald af hans ret til naturalydelse. Bopælsstedets institution kan når som helst afkræve den kompetente institution oplysning om arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes tilknytning til forsikringen eller hans ret til naturalydelse.

9. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan efter indhentet udtalelse fra Den administrative Kommission aftale andre gennemførelsesregler.

Artikel 18

Kontantydelse i tilfælde af bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. Før at opnå kontantydelse i medfør af forordningens artikel 19, stk. 1, litra b), skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende inden tre dage efter uarbejdsdygtighedens indtræden rette henvendelse til bopælsstedets institution og herved fremlægge en meddelelse om arbejdsophør eller — dersom dette er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for den kompetente institution eller bopælsstedets institution — en erklæring om uarbejdsdygtighed udstedt af den behandlende læge.

2. Hvor de behandlende læger i bopælslandet ikke udsteder erklæringer om uarbejdsdygtighed, retter den pågældende direkte henvendelse til bopælsstedets institution inden for den frist, der er foreskrevet i den lovgivning, der gælder for dem.

Denne institution foranlediger straks den pågældende undersøgt af en læge til konstatering af hans uarbejdsdygtighed, hvorefter den i stk. 1 omhandlede erklæring udstedes. Denne erklæring, som skal angive den forventede varighed af uarbejdsdygtigheden, sendes straks til den kompetente institution.

3. I de tilfælde, hvor stk. 2 ikke finder anvendelse, skal bopælsstedets institution snarest muligt, og i hvert fald inden tre dage efter at arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har rettet henvendelse til den, lade foretage en lægelig kontrolundersøgelse af den pågældende, som om det drejede sig om en af dens egne forsikrede. Den erklæring, der udstedes af den kontrollerende læge, og som navnlig skal angive den forventede varighed af uarbejdsdygtigheden, sendes af bopælsstedets institution til den kompetente institution inden tre dage efter datoen for kontrolundersøgelsen.

4. Bopælsstedets institution skal senere, om fornødent, underkaste arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende en administrativ eller lægelig kontrol, som om det drejede sig om en af dens egne forsikrede. Så snart den konstaterer, at arbejdstageren eller den

selvstændige erhvervsdrivende påny er arbejdsdygtig, underretter den straks den pågældende samt den kompetente institution herom med angivelse af datoen for ophøret af uarbejdsdygtigheden. Meddelelsen til den pågældende anses for en afgørelse truffet på den kompetente institutions vegne, jfr., dog bestemmelserne i stk. 6.

5. Den kompetente institution bevarer under alle omstændigheder retten til at lade den pågældende undersøgt af en af den selv udpeget læge.

6. Beslutter den kompetente institution at afslå udbetaling af kontantydelse, fordi arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende ikke har opfyldt de i bopælsstedets lovgivning foreskrevne formaliteter, eller konstaterer den, at den pågældende påny er arbejdsdygtig, underretter den ham om sin afgørelse og sender samtidig en genpart heraf til bopælsstedets institution.

7. Når arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende genoptager sti arbejde, underretter han den kompetente institution herom, hvis dette er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for denne institution.

8. Den kompetente institution udbetaler kontantydelse på enhver egnet måde, fortrinsvis ved international postanvisning, og underretter bopælsstedets institution og arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende herom. Dersom kontantydelse udbetales af bopælsstedets institution for den kompetente institutions regning, underretter den sidstnævnte institution den pågældende om hans rettigheder, samtidig med at den underretter bopælsstedets institution om størrelsen af kontantydelse, tidspunkterne for deres udbetaling, samt for hvor lang tid de højst kan ydes, i overensstemmelse med reglerne i den kompetente stats lovgivning.

9. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan efter indhentet udtalelse fra Den administrative Kommission aftale andre gennemførelsesregler.

Gennemførelse af forordningens artikel 20

Artikel 19

Særlige bestemmelser for grænsearbejdere og deres familiedlemmer

Når det drejer sig om grænsearbejdere eller deres familiedlemmer, kan lægemidler, bandager, briller, mindre proteser samt laboratorieundersøgelser kun undleveres eller foretages på den medlemsstats område, hvor de er ordineret, efter bestemmelserne i denne medlemsstats lovgivning, medmindre den lovgivning, der gælder for den kompetente institution, eller en overenskomst ind-

gået mellem de pågældende medlemsstater eller disse medlemsstaters kompetente myndigheder indeholder mere gunstige regler.

Gennemførelse af forordningens artikel 22

Artikel 20

Naturalydelser i tilfælde af ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat — Særligt tilfælde vedrørende arbejdstagere beskæftiget ved international transport samt deres familiemedlemmer

1. Før at opnå naturalydelser — for sig selv eller for de familiemedlemmer, der ledsager ham — skal den i forordningens artikel 14, stk. 2, litra a), omhandlede arbejdstager, der er beskæftiget ved international transport, og som under udøvelsen af sit arbejde befinder sig i en anden medlemsstat end den kompetente stat, snarest muligt for opholdsstedets institution fremlægge en særlig attest, der er udstedt af arbejdsgiveren eller dennes stedfortræder i samme kalendermåned eller inden for de to forudgående kalender måneder. Denne attest skal især angive, hvornår arbejdstageren har tiltrådt sin beskæftigelse hos den nævnte arbejdsgiver, samt den kompetente institutions benævnelse og adresse; dersom den kompetente institution ikke efter den kompetente stats lovgivning forudsættes at være arbejdsgiveren bekendt, skal arbejdstageren dog skriftligt angive denne institutions benævnelse og adresse ved sin indgivelse af begæring til opholdsstedets institution. Når arbejdstageren har fremlagt denne attest, formodes han at opfylde betingelserne for ret til naturalydelser. Dersom det ikke er muligt for arbejdstageren at henvende sig til opholdsstedets institution før lægebehandling, har han alligevel ret til denne behandling ved fremlæggelse af den nævnte attest, som om han var forsikret i denne institution.

2. Opholdsstedets institution retter inden tre dage henvendelse til den kompetente institution for at få oplyst, om den pågældende opfylder betingelserne for ret til naturalydelser. Den er forpligtet til at udrede naturalydelserne, indtil den modtager svar fra den kompetente institution, og højst for et tidsrum af 30 dage.

3. Den kompetente institution skal svare opholdsstedets institution inden 10 dage efter modtagelsen af dens forespørgsel. Dersom svaret er bekræftende, angiver den kompetente institution i givet fald for hvor lang tid naturalydelserne højst kan tilkendes efter den for denne institution gældende lovgivning, og opholdsstedets institution udreder fortsat de nævnte ydelser.

4. I stedet for den i stk. 1 omhandlede attest kan de i den nævnte bestemmelser omhandlede arbejdstagere for opholdsstedets institution fremlægge attest for, at betingelserne for ret til naturalydelser er opfyldt. Denne attest, der udstedes af den kompetente institution, skal i givet fald navnlig angive, for hvor lang tid naturalydelserne højst kan tilkendes efter den kompetente stats lovgivning. I dette tilfælde finder bestemmelserne i stk. 1-3 ikke anvendelse.

5. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 6, 7 og 9 finder tilsvarende anvendelse.

6. De naturalydelser, der udredes på grundlag af den i stk. 1 nævnte formodning, er genstand for refusion i henhold til forordningens artikel 36, stk. 1.

Artikel 21

Naturalydelser ved ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat — Andre arbejdstagere end de i gennemførelsesforordningens artikel 20 omhandlede eller selvstændige erhvervsdrivende

1. For at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 22, stk. 1, litra a), i) — bortset fra det i gennemførelsesforordningens artikel 20 omhandlede tilfælde — skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for opholdsstedets institution fremlægge attest om, at han har ret til naturalydelser. Denne attest, der udstedes af den kompetente institution efter den pågældende anmodning, om muligt før han forlader den medlemsstat, hvor han er bosat, skal i givet fald navnlig angive, for hvor lang tid naturalydelserne højst kan tilkendes efter den kompetente stats lovgivning. Fremlægger den pågældende ikke denne attest, retter opholdsstedets institution henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den.

2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 6, 7 og 9, finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 22

Naturalydelser til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, som flytter eller som vender tilbage til bopælslandet, samt til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der har fået tilladelse til at rejse til en anden medlemsstat med henblik på behandling

1. For at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 22, stk. 1, litra b), i), skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for bopælsstedets institution fremlægge attest om, at han fortsat har ret til disse ydelser. Denne attest, der udstedes af den kompetente institution, skal i givet fald navnlig angive, for hvor lang tid naturalydelserne endnu kan udredes i

henhold til den kompetente stats lovgivning. Attesten kan også udstedes efter arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes afrejse og efter dennes anmodning, dersom den på grund af force majeure ikke har kunnet udfærdiges tidligere.

2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 6, 7 og 9, finder tilsvarende anvendelse.

3. Bestemmelserne i denne artikel finder tilsvarende anvendelse på udredelse af naturalydelser i det i forordningens artikel 22, stk. 1, litra c), i), omhandlede tilfælde.

Artikel 23

Naturalydelser til familiemedlemmer

Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 21 eller 22 finder tilsvarende anvendelse ved tilkendelse af naturalydelser til de i forordningens artikel 22, stk. 3, omhandlede familiemedlemmer.

I de i forordningens artikel 22, stk. 3, andet afsnit omhandlede tilfælde betragtes imidlertid institutionen på familiemedlemmernes bopælssted og lovgivningen i familiemedlemmernes bopælsland som henholdsvis den kompetente institution og den kompetente stats lovgivning ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 6, 7 og 9, og artikel 21 og 22.

Artikel 24

Kontantydelse til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende ved ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat

For opnåelse af kontantydelse i medfør af forordningens artikel 22, stk. 1, litra a), ii) finder bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 18 tilsvarende anvendelse. En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der opholder sig på en medlemsstats område uden at være erhvervsmæssigt beskæftiget der, er dog ikke forpligtet til at fremlægge den i gennemførelsesforordningens artikel 18, stk. 1, omhandlede meddelelse om arbejdsophør; dette berører ikke forpligtelsen til at fremlægge en erklæring om uarbejdsdygtighed.

Gennemførelse af forordningens artikel 23, stk. 3

Artikel 25

Attestation vedrørende familiemedlemmer, der skal tages i betragtning ved beregning af kontantydelse

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 23, stk. 3, er betinget af, at arbejdstageren eller den

selvstændige erhvervsdrivende for den kompetente institution fremlægger attest vedrørende de af hans familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den nævnte institution er beliggende.

2. Denne attest udstedes af institutionen på familiemedlemmernes bopælssted.

Den er gyldig i 12 måneder regnet fra datoen for dens udstedelse. Den kan fornyes; i så faldt gælder den fra datoen for dens fornyelse.

Den pågældende skal straks underrette den kompetente institution om ethvert forhold, der nødvendiggør en ændring af den nævnte attest. En sådan ændring får virkning fra den dato, da dette forhold er opstået.

3. I stedet for den i stk. 1 foreskrevne attest kan den kompetente institution afkræve den pågældende dokumenter, der indeholder personlige oplysninger af nyere dato om de af hans familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den nævnte institution er beliggende.

Gennemførelse af forordningens artikel 25, stk. 1

Artikel 26

Ydelser til arbejdsløse, der rejser til en anden medlemsstat end den kompetente stat for at søge arbejde

1. For at opnå de i forordningens artikel 25, stk. 1, omhandlede natural- og kontantydelse for sig selv og sine familiemedlemmer skal den arbejdsløse for sygeforsikringsinstitutionen på det sted, hvortil han er rejst, fremlægge en attest, som skal indhentes fra den kompetente sygeforsikringsinstitution før hans afrejse. Fremlægger den arbejdsløse ikke den nævnte attest, retter institutionen på det sted, hvortil han er rejst, henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den.

Denne attest skal bekræfte, at han har ret til de nævnte ydelser på de i forordningens artikel 69, stk. 1, litra a), angivne betingelser, anføre, for hvor lang tid han er berettiget til ydelserne under hensyntagen til bestemmelserne i forordningens artikel 69, stk. 1, litra c), og nærmere angive størrelsen af de kontantydelse, der i det nævnte tidsrum eventuelt skal udbetales som sygeforsikringsydelse i tilfælde af uarbejdsdygtighed eller hospitalsindlæggelse.

2. Arbejdsløshedsforsikringsinstitutionen på det sted, hvortil den arbejdsløse er rejst, bekræfter på en genpart af den i gennemførelsesforordningens artikel 83 omhandlede attest, der skal tilstilles sygeforsikringsinstitutionen på det samme sted, at de i forordningens artikel 69, stk. 1, litra b), angivne betingelser er tilstede med angivelse af det tidspunkt, fra hvilket de er opfyldt, samt det tidspunkt, fra hvilket den arbejdsløse modtager ydelser fra arbejdsløshedsforsikringen for den kompetente institutions regning.

Denne attest er gældende i det i forordningens artikel 69, stk. 1, litra c), fastsatte tidsrum, så længe betingelserne er opfyldt. Arbejdsløshedsforsikringsinstitutionen på det sted, hvortil den arbejdsløse er rejst, skal inden tre dage underrette den nævnte sygeforsikringsinstitution, dersom betingelserne ikke længere er opfyldt.

3. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 6, 7 og 9, finder tilsvarende anvendelse.

4. For at opnå kontantydelse i medfør af den kompetente stats lovgivning skal den arbejdsløse inden tre dage før sygeforsikringsinstitutionen på det sted, hvortil han er rejst, fremlægge en af den behandlende læge udstedt erklæring om, at han er uarbejdsdygtig. Den pågældende skal endvidere oplyse, indtil hvilken dato han har modtaget ydelser fra arbejdsløshedsforsikringen, samt sin adresse i opholdslandet.

5. Sygeforsikringsinstitutionen på det sted, hvortil den arbejdsløse er rejst, skal inden tre dage underrette den kompetente sygeforsikringsinstitution, den kompetente institution for arbejdsløshedsforsikring samt den institution, som den arbejdsløse er tilmeldt som arbejdssøgende, om tidspunktet for uarbejdsdygtighedens indtræden og ophør.

6. I de i forordningens artikel 25, stk. 4, nævnte tilfælde skal sygeforsikringsinstitutionen på det sted, hvortil den arbejdsløse er rejst, meddele den kompetente sygeforsikringsinstitution samt den kompetente institution for arbejdsløshedsforsikring, at institutionen anser betingelserne for fortsat udredelse af kontant- og naturalydelse for opfyldt med angivelse af begrundelsen herfor; meddelelsen til den kompetente sygeforsikringsinstitution skal ledsages af en udførlig erklæring fra den læge, der har foretaget kontrolundersøgelsen, om den syges tilstand med angivelse af, hvor længe betingelserne for anvendelse af artikel 25, stk. 4, skønnes at være tilstede. Afgørelsen af, hvorvidt der fortsat kan

udredes ydelser til den arbejdsløse i anledning af hans sygdom, træffes af den kompetente sygeforsikringsinstitution.

7. Gennemførelsesforordningens artikel 18, stk. 2-6, 8 og 9, finder tilsvarende anvendelse.

Gennemførelse af forordningens artikel 25, stk. 3

Artikel 27

Naturalydelse til arbejdsløses familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat

Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17 finder tilsvarende anvendelse ved tilkendelse af naturalydelse til arbejdsløses familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat. Ved registrering af familiemedlemmer til arbejdsløse, der modtager ydelser efter bestemmelserne i forordningens artikel 69, stk. 1, skal den i gennemførelsesforordningens artikel 26, stk. 1, omhandlede attest fremlægges. Denne attest gælder, så længe der udredes ydelser efter forordningens artikel 69, stk. 1.

Gennemførelse af forordningens artikel 26

Artikel 28

Naturalydelse til pensions- eller renteansøgere og deres familiemedlemmer

1. En pensions- eller renteansøger skal for at opnå naturalydelse i den medlemsstat, hvor han er bosat, i medfør af forordningens artikel 26, stk. 1, lade sig selv og sine familiemedlemmer registrere ved bopælsstedets institution under fremlæggelse af attest om, at han har ret til de nævnte ydelser for sig selv og for sine familiemedlemmer i medfør af en anden medlemsstats lovgivning. Denne attest udstedes af den institution i den anden medlemsstat, som det påhviler at udrede naturalydelse.

2. Bopælsstedets institution underretter den institution, der har udstedt attesten, om enhver registrering, der har fundet sted i henhold til bestemmelserne i stk. 1.

Gennemførelse af forordningens artikel 28 og 28a

Artikel 29

Naturalydelser til pensions- eller rentemodtagere og deres familiemedlemmer, der ikke er bosat i en medlemsstat, efter hvis lovgivning de modtager pension eller rente og har ret til ydelser

1. En pensions- eller rentemodtager skal for at opnå naturalydelser på den medlemsstats område, hvor han er bosat, i medfør af forordningens artikel 28, stk. 1, og 28 a), lade sig selv og sine familiemedlemmer registrere ved bopælsstedets institution under fremlæggelse af attest om, at han har ret til disse ydelser for sig selv og sine familiemedlemmer i medfør af den lovgivning eller en af de lovgivninger, hvorefter han modtager pension eller rente.

2. Denne attest udstedes efter pensions- eller rentemotagerens anmodning af den institution eller en af de institutioner, som det påhviler at udbetale pension eller rente, eller eventuelt af den institution, der er beføjet til at træffe afgørelse vedrørende ret til naturalydelser, så snart den pågældende opflyder betingelserne for opnåelse af ret til disse ydelser. Fremlægger den pågældende ikke denne attest, fremskaffes den af bopælsstedets institution ved henvendelse til den eller de institutioner, som det påhviler at udbetale pension eller rente, eller eventuelt til den institution, der er beføjet til at udstede attesten. Medens bopælsstedets institution afventer modtagelsen af denne attest, kan den foretage en foreløbig registrering af pensions- eller rentemodtageren og hans familiemedlemmer på grundlag af bevisligheder, den har godkendt. Denne registrering er kun bindende for den institution, som det påhviler at udrede naturalydelser, når den har udstedt den i stk. 1 foreskrevne attest.

3. Bopælsstedets institution underretter den institution, som har udstedt den i stk. 1 foreskrevne attest, om enhver registrering, den har foretaget i medfør af den nævnte bestemmelse.

4. Ved enhver begæring om naturalydelser skal det godtgøres over for bopælsstedets institution, at modtageren fortsat er berettiget til pension eller rente, ved forelæggelse af en kvittering eller anvisningstalon for den seneste udbetaling af pensionen eller renten.

5. Modtageren eller hans familiemedlemmer har pligt til at underrette bopælsstedets institution om enhver forandring i deres forhold, der kan berøre deres ret til naturalydelser, navnlig midlertidig inddragelse eller bortfald af pensionen eller renten samt enhver bopæls-

forandring. De institutioner, som det påhviler at udbetale pension eller rente, underretter ligeledes institutionen på modtagerens bopælssted om enhver sådan forandring.

6. Den administrative Kommission fastsætter, om fornuddent, de nærmere regler for afgørelse af, hvilken institution der skal udrede naturalydelser i det i forordningens artikel 28, stk. 2, litra b), omhandlede tilfælde.

Gennemførelse af forordningens artikel 29

Artikel 30

Naturalydelser til familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor pensions- eller rentemodtageren er bosat

1. Familiemedlemmerne skal for at opnå naturalydelser på den medlemsstats område, hvor de er bosat, i medfør af forordningens artikel 29, stk. 1, lade sig registrere ved institutionen på deres bopælssted og herved fremlægge de bevisligheder, der efter den lovgivning, som gælder for denne institution, kræves, for at sådanne ydelser kan tilkendes en pensions- eller rentemodtagers familiemedlemmer, samt en attest, der bekræfter, at pensions- eller rentemodtageren har ret til naturalydelser for sig selv og sine familiemedlemmer. Denne attest, der udstedes af institutionen på modtagerens bopælssted, gælder, så længe institutionen på familiemedlemmernes bopælssted ikke har modtaget meddelelse om, at den ikke længere er gyldig. Når den nævnte attest udstedes af en fransk institution, er den dog kun gyldig i 12 måneder regnet fra datoen for dens udstedelse og skal fornyes hvert år.

2. Ved enhver begæring om naturalydelser skal familiemedlemmerne for institutionen på deres bopælssted fremlægge den i stk. 1 nævnte attest, dersom det er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for denne institution, at en sådan begæring skal være ledsaget af dokumentation for modtagelse af pension eller rente.

3. Institutionen på modtagerens bopælssted underretter institutionen på familiemedlemmernes bopælssted, dersom pensionen eller renten stilles i bero eller bortfalder, eller modtageren skifter bopæl. Institutionen på familiemedlemmernes bopælssted kan når som helst anmode institutionen på modtagerens bopælssted om enhver oplysning om ret til naturalydelser.

4. Familiemedlemmerne har pligt til at underrette institutionen på deres bopælssted om enhver forandring i deres forhold, der kan antages at berøre deres ret til naturalydelse, navnlig om enhver bopælsforandring.

Gennemførelse af forordningens artikel 31

Artikel 31

Naturalydelser til pensions- eller rentemodtagere og deres familiemedlemmer ved ophold i en anden medlemsstat end den, hvor de er bosat

1. En pensions- eller rentemodtager skal for at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 31 for opholdsstedets institution fremlægge attest om, at han har ret til disse ydelser. Denne attest, der udstedes af institutionen på modtagerens bopælssted, såvidt muligt for han forlader den medlemsstats område, hvor han er bosat, skal i givet fald navnlig angive, for hvor lang tid naturalydelserne højst kan udredes efter denne medlemsstats lovgivning. Fremlægger modtageren ikke den nævnte attest, retter opholdsstedets institution henvendelse til bopælsstedets institution for at fremskaffe den.

2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 6, 7 og 9, finder tilsvarende anvendelse. I så fald anses institutionen på pensions- eller rentemodtagerens bopælssted for den kompetente institution.

3. Bestemmelserne i denne artikel finder tilsvarende anvendelse, for så vidt angår tilkendelse af naturalydelser til de i forordningens artikel 31 omhandlede familiemedlemmer.

Gennemførelse af forordningens artikel 35, stk. 1

Artikel 32

De institutioner, hvortil arbejdstagere beskæftiget i miner og lignende virksomheder samt deres familiemedlemmer kan rette henvendelse i tilfælde af ophold eller bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. I de i forordningens artikel 35, stk. 1, omhandlede tilfælde kan arbejdstagere beskæftiget i miner og lignende virksomheder samt deres familiemedlemmer rette henvendelse til den nærmeste institution på den medlemsstats område, hvor de opholder sig eller er bosat, og som er angivet i bilag 3 til gennemførelsesforordning-

gen, selv om denne er en institution, der administrerer ordningen for arbejdere i stålindustrien forudsat at de ydelser, de i opholds- eller bopælslandet udredes i henhold til den ordning vedrørende syge- og moderskabsforsikring, der gælder for arbejdere i stålindustrien, svarer til de ydelser, der udredes efter den særlige ordning for arbejdstagere beskæftiget i miner og lignende virksomheder. Denne institution er i så fald forpligtet til at udrede ydelserne.

2. Når ydelserne i henhold til den særlige ordning for arbejdstagere beskæftiget i miner og lignende virksomheder er mere gunstige, er disse arbejdstagere eller deres familiemedlemmer berettiget til at henvende sig enten til den institution, som det påhviler at administrere denne ordning, eller til den nærmeste institution på den medlemsstats område, hvor de opholder sig eller er bosat, og som administrerer ordningen for arbejdere i stålindustrien. I sidstnævnte tilfælde skal denne institution gøre den pågældende opmærksom på, at han vil opnå mere gunstige ydelser ved at henvende sig til den institution, som det påhviler at administrere den førnævnte særlige ordning; den skal endvidere underrette ham om denne institutions benævnelse og adresse.

Gennemførelse af forordningens artikel 35, stk. 2

Artikel 32a

Særordninger for visse selvstændige erhvervsdrivende

Bilag 11 angiver den eller de ordninger, som omhandles i forordningens artikel 35, stk. 2.

Gennemførelse af forordningens artikel 35, stk. 4

Artikel 33

Medregning af den periode, hvori der allerede er udredt ydelser af en anden medlemsstats institution

Ved anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 35, stk. 4, kan den institution i en medlemsstat, som skal udrede ydelserne, afkræve en anden medlemsstats institution oplysninger om, i hvilken periode den sidstnævnte institution allerede har udredt ydelser for det samme sygdoms- eller moderskabstilfælde.

Refusion fra den kompetente institution i en medlemsstat af udgifter, der er udlagt under ophold i en anden medlemsstat

Artikel 34

1. Dersom de i gennemførelsesforordningens artikel 20, stk. 1 og 4, samt artikel 21, 23 og 31 foreskrev-

ne formaliteter ikke har kunnet opfyldes under ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat, refunderes de udlagte beløb efter arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes anmodning af den kompetente institution efter de satser, der anvendes af opholdsstedets institution.

2. Opholdsstedets institution skal efter anmodning underrette den kompetente institution om disse satser.

Dersom opholdsstedets institution og den kompetente institution er omfattet af en overenskomst, der enten foreskriver afkald på enhver refusion eller refusion med et fikseret beløb af ydelser udredet i medfør af forordningens artikel 22, stk. 1, litra a), i), og artikel 31, er opholdsstedets institution endvidere forpligtet til at overføre det beløb, som i medfør af stk. 1 skal refunderes den pågældende, til den kompetente institution.

3. Hvor det drejer sig om større udgifter kan den kompetente institution yde den pågældende et passende forskud, når han til nævnte institution har indgivet begæring om refusion.

KAPITEL 3

INVALIDITET, ALDERDOM OG DØDSFALD (PENSERIONER)

Indgivelse og behandling af begæring om ydelser

Artikel 35

Begæring om ydelser ved invaliditet i tilfælde, hvor arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende udelukkende har været omfattet af de i bilag IV til forordningen anførte lovgivninger, samt i det i forordningens artikel 40, stk. 2, omhandlede tilfælde

1. For at opnå ydelser i medfør af forordningens artikler 37-39 samt i de i forordningens artikel 40, stk. 2, artikel 41, stk. 1, og artikel 42, stk. 2, omhandlede tilfælde skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende indgive begæring enten til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning han var omfattet, da uarbejdsdygtigheden med efterfølgende invaliditet eller en forværring af denne invaliditet indtrådte, eller til bopælsstedets institution, som da sender begæringen til den førstnævnte institution med angivelse af datoen for dens indgivelse; denne dato anses for datoen for begæringens indgivelse til den førstnævnte institution. Har der været tilkendt kontantydelse efter

reglerne om sygeforsikring, skal den dag, da udbetalingen af disse kontantydelse ophører, i givet fald anses for datoen for indgivelse af begæring om pension.

2. I det i forordningens artikel 41, stk. 1, litra b), omhandlede tilfælde underretter den institution, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været tilsluttet, den institution, som det oprindeligt påhvilede at udrede ydelserne, om størrelsen af de ydelser, der skal udredes efter den lovgivning, som gælder for institutionen, samt om, fra hvilket tidspunkt ydelserne skal udredes. Fra dette tidspunkt bortfalder de ydelser, der blev udredet før forværringen indtrådte, eller de nedsættes indtil det i forordningens artikel 41, stk. 1, litra c), omhandlede tillæg.

3. I det i forordningens artikel 41, stk. 1, litra d), omhandlede tilfælde finder bestemmelserne i stk. 2 ikke anvendelse. I dette tilfælde retter den institution, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været tilsluttet, henvendelse til den nederlandske institution for at få oplyst størrelsen af det beløb, som skal udbetales af denne institution.

Artikel 36

Begæring om ydelser ved alderdom til efterladte (med undtagelse af ydelser til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem) samt ydelser ved invaliditet i tilfælde, der ikke er omfattet af gennemførelsesforordningens artikel 35

1. For at opnå ydelser i medfør af forordningens artikel 40 til 51 bortset fra de i gennemførelsesforordningens artikel 35 omhandlede tilfælde, skal ansøgeren indgive begæring til bopælsstedets institution efter reglerne i den lovgivning, som gælder for denne institution. Dersom arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende ikke har været omfattet af denne lovgivning, sender bopælsstedets institution begæringen til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning den pågældende senest har været omfattet, med angivelse af datoen for begæringens indgivelse. Denne dato anses for datoen for begæringens indgivelse til den sidstnævnte institution.

2. Er ansøgeren bosat i en medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende ikke har været omfattet, kan den pågældende indgive begæringen til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været omfattet.

3. Er ansøgeren bosat i en ikke-medlemsstat, skal han indgive sin begæring til den kompetente institution i den af medlemsstaterne, af hvis lovgivning han senest har været omfattet.

Dersom ansøgeren indgiver sin begæring til institutionen i den medlemsstat, hvor han er statsborger, sender denne institution begæringen til den kompetente institution.

4. En begæring om ydelser, der indgives til en medlemsstats institution, medfører automatisk samtidig fastsættelse af ydelser efter lovgivningen i samtlige de medlemsstater, hvis betingelser ansøgeren opfylder, medmindre han i medfør af forordningens artikel 44, stk. 2, fremsætter ønske om, at fastsættelsen af de ydelser ved alderom, der måtte være erhvervet ret til i medfør af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, udsættes.

Artikel 37

Bevisligheder og oplysninger, der skal vedlægges de i gennemførelsesforordningens artikel 36 omhandlede begæring om ydelser

For indgivelse af de i gennemførelsesforordningens artikel 36 omhandlede begæring gælder følgende regler:

- a) begæringen skal ledsages af de fornødne bevisligheder og skal udfærdiges på den blanket, der er foreskrevet i lovgivning.
 - i) i den medlemsstat, på hvis område ansøgeren er bosat, i det artikel 36, stk. 1, omhandlede tilfælde.
 - ii) i den medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været omfattet, i de i artikel 36, stk. 2 og 3, omhandlede tilfælde;
- b) rigtigheden af de af ansøgeren meddelte oplysninger skal godtgøres ved officielle dokumenter, der vedlægges begæringen, eller bekræftes af de kompetente organer i den medlemsstat, på hvis område han er bosat;
- c) ansøgeren skal såvidt muligt anføre den eller de institutioner for forsikring i tilfælde af invaliditet, alderdom eller dødsfald (pensioner) i de enkelte medlemsstater, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været tilsluttet, eller, hvis det drejer sig om en arbejdstager, de arbejdsgivere, hos hvem han har været beskæftiget på de enkelte medlemsstaters område, under vedlæggelse af de arbejdsattester, som han måtte være i besiddelse af;
- d) dersom ansøgeren i medfør af forordningens artikel 44, stk. 2, fremsætter ønske om, at fastsættelsen af de alderspensioner, der måtte være erhvervet efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, udsættes, skal han anføre, efter hvilken stats lovgivning han begærer ydelserne.

Artikel 38

Attestation vedrørende familiemedlemmer, der skal tages i betragtning ved fastsættelsen af ydelsens størrelse

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 39, stk. 4, eller artikel 47, stk. 3, er betinget af, at ansøgeren fremlægger attest vedrørende de af hans familiemedlemmer (bortset fra hans børn), der er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den institution, som det påhviler at fastsætte ydelserne, er beliggende.

Denne attest udstedes af sygeforsikringsinstitutionen på familiemedlemmernes bopælssted eller af en anden institution udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 25, stk. 2, andet og tredje afsnit, finder tilsvarende anvendelse.

I stedet for den i første afsnit foreskrevne attest kan den institution, som det påhviler at fastsætte ydelserne, afkræve ansøgeren dokumenter, der indeholder personlige oplysninger af nyere dato om de af hans familiemedlemmer (bortset fra hans børn), der er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den nævnte institution er beliggende.

2. Dersom det efter den lovgivning, som gælder for den pågældende institution, i det i stk. 1 omhandlede tilfælde kræves, at familiemedlemmerne bor hos pensions- eller rentemodtageren, skal den omstændighed, at disse familiemedlemmer, når de ikke opfylder nævnte betingelse, dog i overvejende grad forsørges af ansøgeren, godtgøres ved bevisligheder, hvoraf det fremgår, at ansøgeren regelmæssigt sender dem en del af sin indtjening.

Artikel 39

Behandling af begæring om ydelser ved invaliditet i tilfælde, hvor arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende udelukkende har været omfattet af de i bilag IV til forordningen anførte lovgivninger

1. Dersom arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har indgivet begæring om ydelser ved invaliditet, og institutionen har konstateret, at bestemmelserne i forordningens artikel 37, stk. 1, skal anvendes, retter den, om fornødent, henvendelse til den institution, som den pågældende senest har været tilsluttet, for at fremskaffe attest om de forsikringsperioder, han har tilbagelagt efter den lovgivning, som gælder for sidstnævnte institution.

2. Bestemmelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, dersom det er nødvendigt at medregne forsikringsperioder, der tidligere er tilbagelagt efter lovgivningen i

enhver anden medlemsstat, for at de i den kompetente stats lovgivning foreskrevne betingelser kan opfyldes.

3. I det i forordningens artikel 39, stk. 3, omhandlede tilfælde sender den institution, som har behandlet arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes begæring, denne til den institution, som den pågældende senest har været tilsluttet.

4. Gennemførelsesforordningens artikel 41-50 finder ikke anvendelse ved behandlingen af de i denne artikel omhandlede begæringer.

Artikel 40

Fastsættelse af invaliditetsgraden

En medlemsstats institution skal ved fastsættelse af invaliditetsgraden tage sådanne lægelige dokumenter og erklæringer i betragtning samt administrative oplysninger, som institutionen har indhentet fra enhver anden medlemsstat. Bortset fra det tilfælde, hvor bestemmelserne i forordningens artikel 40, stk. 4, finder anvendelse, bevarer enhver institution dog retten til at lade ansøgeren undersøge af en af den selv udpeget læge.

Behandling af begæringer om ydelser ved invaliditet og alderdom samt til efterladte i de i gennemførelsesforordningens artikel 36 omhandlede tilfælde

Artikel 41

Bestemmelse af, hvilken institution der er behandlende institution

1. Begæringer om ydelser behandles af den institution, hvortil der er indgivet eller sendt i overensstemmelse med bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 36. Denne institution betegnes »den behandlende institution«.

2. Den behandlende institution skal straks ved anvendelse af en blanket, der er udfærdiget i dette øjemed, underrette alle de berørte institutioner om indkomne begæringer om ydelser, for at disse kan blive behandlet samtidig og uden forsinkelse i alle disse institutioner.

Artikel 42

Blanketter, der skal benyttes til behandling af begæringer om ydelser

1. Ved behandling af begæringer om ydelser skal den behandlende institution anvende en blanket, der specielt indeholder en opgørelse og oversigt over de forsikrings- eller bopælsperioder, som arbejdstageren eller den selv-

stændige erhvervsdrivende har tilbagelagt efter lovgivningen i samtlige berørte medlemsstater.

2. Oversendelse af disse blanketter til enhver anden medlemsstats institution træder i stedet for oversendelse af bevisligheder.

Artikel 43

Den fremgangsmåde, der skal følges af de berørte institutioner ved begæringens behandling

1. Den behandlende institution anfører på den i gennemførelsesforordningens artikel 42, stk. 1, foreskrevne blanket de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter den lovgivning, som gælder for institutionen, og fremsender et eksemplar af blanketten til enhver medlemsstats institution for ydelser ved invaliditet, alderdom og dødsfald (pensioner), som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været tilsluttet, i givet fald bilagt de af ansøgeren fremlagte arbejdsattester.

2. Dersom kun en yderligere institution er berørt, supplerer denne institution den omhandlede blanket med angivelse af:

- a) de forsikrings- eller bopælsperioder tilbagelagt efter den lovgivning, som gælder for institutionen;
- b) størrelsen af den ydelse, som ansøgeren ville kunne gøre krav på alene på grundlag af disse forsikrings- eller bopælsperioder;
- c) ydelsernes teoretiske og faktiske beløb beregnet efter bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2.

Den således supplerede blanket tilbagesendes til den behandlende institution.

Dersom der er erhvervet ret til ydelser alene på grundlag af de forsikrings- eller bopælsperioder tilbagelagt efter den lovgivning, der gælder for institutionen i den anden medlemsstat, og dersom størrelsen af den ydelse, der svarer til disse perioder, kan fastsættes straks, medens de under litra c) omhandlede beregninger kræver betydeligt længere tid, tilbagesendes blanketten til den behandlende institution med de i litra a) og b) omhandlede oplysninger; de i litra c) omhandlede oplysninger fremsendes snarest muligt til den behandlende institution.

3. Såfremt to eller flere andre institutioner er berørt, skal hver af institutionerne supplere den nævnte blanket med angivelse af de forsikrings- eller bopælsperioder,

der er tilbagelagt efter den lovgivning, der gælder for den pågældende institution, og tilbagesende den til den behandlende institution.

Dersom der er erhvervet ret til ydelser alene på grundlag af de forsikrings- eller bopælsperioder tilbagelagt efter den lovgivning, der gælder for en eller flere af disse institutioner, og dersom størrelsen af den ydelse, der svarer til disse perioder, kan fastsættes straks, underrettes den behandlende institution om dette beløb samtidig med underretning om forsikrings- eller bopælsperioderne; kræver fastsættelsen af det nævnte beløb en vis tid, underrettes den behandlende institution om beløbet, så snart det er fastsat.

Efter modtagelsen af samtlige blanketter med oplysning om forsikrings- eller bopælsperioderne og i givet fald om det eller de beløb, der skal udbetales efter lovgivningen i en eller flere af de berørte medlemsstater, sender den behandlende institution et eksemplar af de således udfyldte blanketter til hver af de berørte institutioner, som deri anfører ydelsernes teoretiske og faktiske beløb, beregnet efter bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2, og tilbagesender blanketten til den behandlende institution.

4. Så snart den behandlende institution efter modtagelsen af de i stk. 2 eller 3 omhandlede oplysninger har konstateret, at bestemmelserne i forordningens artikel 40, stk. 2, eller artikel 48, stk. 2 eller 3, skal anvendes, underretter den de øvrige berørte institutioner herom.

5. I det i gennemførelsesforordningens artikel 37, litra d), omhandlede tilfælde angiver institutionerne i de medlemsstater, af hvis lovgivning ansøgeren har været omfattet, men som han har anmodet om at udsætte fastsættelsen af ydelserne, på den i gennemførelsesforordningens artikel 42, stk. 1, foreskrevne blanket kun de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt af ansøgeren efter den lovgivning, der gælder for dem.

Artikel 44

Den institution, der er beføjet til at træffe afgørelse om invaliditetsgraden

1. Alene den behandlende institution er beføjet til at træffe den i forordningens artikel 40, stk. 4, omhandlede afgørelse med hensyn til ansøgerens invaliditet, jf. dog bestemmelserne i stk. 2 og 3. Den træffer denne afgørelse, så snart den er i stand til at fastslå, om de betingelser for ret til ydelser, der er fastsat i den lovgivning, som gælder for den, er opfyldt, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i forordningens artikel 45. Den underretter straks de øvrige berørte institutioner om denne afgørelse.

2. Dersom de betingelser for erhvervelse af ret til ydelser — bortset fra betingelsen vedrørende invaliditet — der er fastsat i den lovgivning, som gælder for den behandlende institution, ikke er opfyldt under iagttagelse af bestemmelserne i forordningens artikel 45, underretter den straks den institution, der er kompetent vedrørende invaliditet i den af de øvrige berørte medlemsstater, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været omfattet. Den sidstnævnte institution er beføjet til at træffe afgørelse om ansøgerens invaliditet, såfremt de betingelser for ret til ydelser, der er fastsat i den lovgivning, som gælder for den, er opfyldt; den underretter straks de øvrige berørte institutioner om denne afgørelse.

3. I givet fald kan det under de samme betingelser være nødvendigt at gå tilbage til den institution, der er kompetent vedrørende invaliditet i den medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende først har været omfattet.

Artikel 45

Udbetaling af foreløbige ydelser samt forskud på ydelser

1. Dersom den behandlende institution konstaterer, at ansøgeren har ret til ydelser efter den lovgivning, der gælder for institutionen, uden at det er nødvendigt at medregne forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter andre medlemsstaters lovgivning, udbetaler institutionen straks disse ydelser som foreløbige ydelser.

2. Dersom ansøgeren ikke har ret til ydelser i medfør af stk. 1, men hvor det fremgår af de oplysninger, der er tilgået den behandlende institution i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 43, stk. 2, eller 3, at han har ret til ydelser efter lovgivningen i en anden medlemsstat, alene på grundlag af de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter nævnte lovgivning gælder, ydelserne som foreløbige ydelser, så snart institutionen har modtaget underretning fra den behandlende institution om, at den er forpligtet hertil.

3. Dersom ansøgeren i det i stk. 2 omhandlede tilfælde har ret til ydelser efter lovgivningen i flere medlemsstater, alene på grundlag af de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i hver af disse stater, påhviler udbetalingen af foreløbige ydelser den institution, som først har underrettet den behand-

lende institution om, at der består en sådan ret; det påhviler den behandlende institution at underrette de øvrige berørte institutioner.

4. Den institution, som det påhviler at udbetale ydelser i medfør af stk. 1, 2 eller 3, underretter straks ansøgeren herom og gør ham samtidig udtrykkeligt opmærksom på, at afgørelsen er af foreløbig karakter og ikke kan påklages.

5. Dersom der ikke kan udbetales ansøgeren en foreløbig ydelse i medfør af stk. 1, 2 eller 3, men hvor det fremgår af de modtagne oplysninger, at der er erhvervet ret til ydelser i medfør af forordningens artikel 46, stk. 2, udbetaler den behandlende institution ham et passende forskud, der kan kræves tilbagebetalt, og hvis størrelse såvidt muligt svarer til det beløb, der må antages at blive fastsat i henhold til forordningens artikel 46, stk. 2.

6. To medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan aftale andre regler for udbetaling af foreløbige ydelser i tilfælde, hvor alene institutionerne i disse medlemsstater er berørt. Den administrative Kommission skal underrettes om de aftaler, der træffes herom.

Artikel 46

Beregning af ydelser i tilfælde af helt eller delvist sammenfald af perioder

1. Ved beregningen af ydelsens teoretiske og faktiske beløb efter bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2, litra a) og b), finder reglerne i gennemførelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra b), c) og d), anvendelse.

Det således fremkomne faktiske beløb forhøjes med det beløb, der svarer til forsikringsperioderne i henhold til en frivillig eller frivillig fortsat ordning, og som er fastsat efter den lovgivning, hvorefter disse forsikringsperioder er tilbagelagt.

2. Ved anvendelsen af forordningens artikel 46, stk. 3, skal ydelsesbeløb, der svarer til forsikringsperioder i henhold til en frivillig eller frivillig fortsat ordning, ikke medregnes.

Artikel 47

Endelig beregning af de ydelsesbeløb, der skal udredes af de institutioner, der anvender forordningens artikel 46, stk. 3

I det i forordningens artikel 46, stk. 3, andet afsnit, omhandlede tilfælde beregner den behandlende insti-

tution det endelige ydelsesbeløb, som hver af de berørte institutioner skal udrede, og giver institutionerne underretning herom.

Artikel 48

Meddelelse til ansøgeren om institutionernes afgørelser

1. Den behandlende institution skal underrettes om de endelige afgørelser, der er truffet af de enkelte berørte institutioner, i givet fald under hensyntagen til den i gennemførelsesforordningens artikel 47 omhandlede meddelelse. Hver af disse afgørelser skal angive den i den pågældende lovgivning fastsatte klageadgang samt fristerne for indgivelse af klage. Efter modtagelsen af alle disse afgørelser underretter den behandlende institution ansøgeren herom på hans eget sprog ved en sammenfattende meddelelse ledsaget af de nævnte afgørelser. Klagefristerne løber først fra tidspunktet for ansøgerens modtagelse af den sammenfattende meddelelse.

2. Samtidig med, at den behandlende institution sender ansøgeren den i stk. 1 omhandlede sammenfattende meddelelse, sender den en genpart heraf til hver af de berørte institutioner, vedlagt en genpart af de øvrige institutioners afgørelser.

Artikel 49

Fornyset beregning af ydelser

1. Ved anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 49, stk. 2 og 3, samt artikel 51, stk. 2, finder bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 45 og 47 tilsvarende anvendelse.

2. I tilfælde af, at ydelsen nyberegnes, bortfalder eller stilles i bero, underretter den institution, som har truffet afgørelse herom, straks den pågældende samt hver af de institutioner, hvorfra den pågældende har ret til ydelser, eventuelt gennem den behandlende institution. Afgørelsen skal angive den pågældende lovgivning fastsatte klageadgang samt fristerne for indgivelse af klage. Disse frister løber først fra den pågældendes modtagelse af afgørelsen.

Artikel 50

Foranstaltninger med henblik på at fremskynde fastsættelsen af ydelser

1. a) i) Når en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der er statsborger i en medlemsstat, bliver omfattet af en anden med-

lemsstats lovgivning, skal den institution, der er kompetent med hensyn til pensioner i den sidstnævnte stat på det tidspunkt, da arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende bliver registreret, til det organ, der er udpeget af den kompetente myndighed i den samme medlemsstat ved anvendelse af ethvert til institutionens rådighed stående middel sende alle den pågældendes personlige data samt den nævnte kompetente institutions benævnelse og den pågældendes forsikringsnummer i institutionen.

- ii) Endvidere sender den under nr. i), nævnte kompetente institution så vidt muligt alle andre oplysninger, som er egnet til at lette og fremskynde den senere fastsættelse af pensionerne, til det organ, der er udpeget i overensstemmelse med bestemmelserne i nr. i).
 - iii) Disse oplysninger sendes til det organ, der er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat, efter de af Den administrative Kommission fastsatte retningslinjer.
 - iv) Ved anvendelsen af bestemmelserne i nr. i), ii) og iii) anses statsløse og flygtninge for at være statsborgere i den medlemsstat, af hvis lovgivning de først har været omfattet.
- b) Efter anmodning af den pågældende eller af den institution, som han på det pågældende tidspunkt er tilsluttet, foretager de berørte institutioner en opgørelse over hans forsikringsforhold, senest 1 år før det tidspunkt, da han opnår alderen for ret til pension.

2. De nærmere regler for gennemførelsen, af bestemmelserne i stk. 1 fastsættes af Den administrative Kommission.

Administrativ og lægelig kontrol

Artikel 51

1. Når en person, der modtager ydelser, navnlig:
 - a) ydelser ved invaliditet,
 - b) ydelser ved alderdom, der tilkendes på grund af uarbejdsdygtighed,
 - c) ydelser ved alderdom, der tilkendes ældre arbejdsløse,
 - d) ydelser ved alderdom, der tilkendes ved opgivelse af erhvervsmæssig virksomhed,
 - e) ydelser til efterladte, der tilkendes på grund af invaliditet eller uarbejdsdygtighed,

- f) ydelser, der tilkendes under forudsætning af, at modtagerens midler ikke overstiger en bestemt grænse,

opholder sig eller er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den forpligtede institution er beliggende, foretages den administrative og lægelige kontrol efter denne institutions anmodning af institutionen på modtagerens opholds- eller bopælssted efter reglerne i den lovgivning, som gælder for den sidstnævnte institution. Den forpligtede institution bevarer dog retten til at lade modtageren undersøge af en af den selv udpeget læge.

2. Dersom det konstateres, at modtageren af ydelser efter stk. 1 har beskæftigelse, udøver selvstændig virksomhed eller er i besiddelse af midler, der overstiger den foreskrevne grænse, samtidig med at han modtager disse ydelser, skal opholds- eller bopælsstedets institution indberette dette til den forpligtede institution, som har anmodet om, at der foretages kontrol. Denne indberetning skal især angive arten af beskæftigelsen eller den selvstændige virksomhed, indtjeningens størrelse eller størrelsen af de midler, som den pågældende har haft rådighed over i det senest forløbne kvartal, endvidere den normale indtjening for en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende på samme egn og samme niveau inden for det fag, hvori den pågældende var beskæftiget, før han blev uarbejdsdygtig, i løbet af en periode, der skal fastsættes af den forpligtede institution, samt eventuelt en erklæring afgivet af en lægelig sagkyndig om den pågældendes helbredstilstand.

Artikel 52

Når den pågældende, efter at de ydelser, han har modtaget, har været stillet i bero, generhverver sin ret til ydelser, medens han er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat, udveksler de berørte institutioner alle fornødne oplysninger med henblik på fornyet udbetaling af de omhandlede ydelser.

Ydelsernes udbetaling

Artikel 53

Betalingsmåde

1. Dersom den forpligtede institution i en medlemsstat ikke udbetaler ydelserne direkte til modtagere, der er bosat på en anden medlemsstat område, sker udbetalingen af disse ydelser efter den forpligtede institutions

anmodning gennem kontaktorganet i den sidstnævnte stat eller gennem institutionen på de pågældende modtageres bopælssted efter reglerne i gennemførelsesforordningens artikler 54-58; udbetaler den forpligtede institution ydelserne direkte til disse modtagere, skal den underrette bopælsstedets institution herom. Den betalingsmåde, der anvendes af medlemsstaternes institutioner, er anført i bilag 6.

2. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan aftale andre regler for udbetaling af ydelser i tilfælde, hvor alene de kompetente institutioner i disse medlemsstater er berørt. Den administrative Kommission skal underrettes om de aftaler, der træffes herom.

3. De overenskomstmæssige bestemmelser vedrørende udbetaling af ydelser, der er gældende dagen før forordningens ikrafttræden, forbliver i kraft, for så vidt de er anført i bilag 5.

Artikel 54

Fremsendelse af opgørelse over forfaldne beløb til det udbetalende organ

Den forpligtede institution sender en opgørelse over forfaldne beløb i to eksemplarer til kontaktorganet i den medlemsstat, på hvis område modtageren er bosat, eller til bopælsstedets institution, hvilke organer benævnes »det udbetalende organ«; opgørelsen skal være det nævnte organ i hænde senest 20 dage, før ydelserne forfalder til udbetaling.

Artikel 55

Indbetaling af forfaldne beløb på det udbetalende organs konto

1. Ti dage før ydelserne forfalder til udbetaling, indbetaler den forpligtede institution i den medlemsstats valuta, på hvis område, den er beliggende den nødvendige sum til dækning af de forfaldne beløb, der er anført på den i gennemførelsesforordningens artikel 54 omhandlede opgørelse. Indbetalingen sker til nationalbanken eller en anden bank i den medlemsstat, på hvis område den forpligtede institution er beliggende, på en konto, der er åbnet i nationalbankens eller en anden banks navn i den medlemsstat, på hvis område det

udbetalende organ er beliggende, til ordre for dette organ. Denne indbetaling har frigørende virkning. Den forpligtede institution sender samtidig meddelelse om indbetalingen til det udbetalende organ.

2. Den bank, på hvis konto indbetalingen er foretaget, krediterer det udbetalende organ for modværdien af indbetalingen i den medlemsstats valuta, på hvis område dette organ er beliggende.

3. Navn og hjemsted for de i stk. 1 omhandlede banker er anført i bilag 7.

Artikel 56

Det udbetalende organs betaling af forfaldne beløb til modtageren

1. De forfaldne beløb, der er anført på den i gennemførelsesforordningens artikel 54 omhandlede opgørelse, udbetales den berettigede af det udbetalende organ til udgift for den forpligtede institution. Disse udbetalinger foretages efter reglerne i den lovgivning som gælder for det udbetalende organ.

2. Så snart det udbetalende organ eller ethvert andet af dette udpeget organ bliver bekendt med et forhold, der medfører, at ydelserne stilles i bero eller bortfalder, standser det enhver udbetaling. Det samme gælder, når modtageren flytter til en anden stats område.

3. Det udbetalende organ underretter den forpligtede institution om årsagen eller årsagerne til indstillingen af udbetalingen. I tilfælde af, at modtageren eller hans ægtefælle afgår ved døden, eller en enke eller enkemand indgår nyt ægteskab, underretter det udbetalende organ den nævnte institution om datoen herfor.

Artikel 57

Endelig afregning vedrørende de i gennemførelsesforordningens artikel 56 omhandlede udbetalinger

1. Kontiene for de i gennemførelsesforordningens artikel 56 omhandlede udbetalinger er genstand for endelig afregning ved udløbet af enhver betalingsperiode med henblik på udarbejdelse af en opgørelse over de beløb, der faktisk er udbetalt til modtagerne eller til de personer, der efter lovgivningen eller ifølge fuldmagt repræsenterer dem, samt over ikke-udbetalte beløb.

2. Det skal attesteres, at det samlede beløb, der er angivet i bogstaver og tal i den medlemsstats valuta, på

hvis område den forpligtede institution er beliggende, stemmer med de udbetalinger, der er foretaget af det udbetalende organ, og denne bekræftelse skal underskrives af repræsentanten for dette organ.

3. Det udbetalende organ garanterer for rigtigheden af de foretagne udbetalinger.

4. Forskellen mellem de af den forpligtede institution udbetalte beløb, udtrykt i den medlemsstats valuta, på hvis område den er beliggende, og værdien — udtrykt i den samme valuta — af de udbetalinger, der er godkendt af det udbetalende organ, fradrages i de beløb, der senere på samme grundlag skal udbetales af den forpligtede institution.

Artikel 58

Godtgørelse af udgifterne ved ydernes udbetaling

Det udbetalende organ kan i udbetalingerne til modtagerne fradrage de med ydernes udbetaling forbundne udgifter, navnlig portoudgifter og bankgebyrer, på de betingelser, der er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for dette organ.

Artikel 59

Meddelelse om bopælsforandring

Når en person, der modtager ydelser efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, flytter fra én stat til en anden, skal han underrette den eller de institutioner, der er forpligtet til at udrede disse ydelser, samt det udbetalende organ.

KAPITEL 4

ARBEJDSULYKKER OG ERHVERVSSYGDOMME

Gennemførelse af forordningens artikel 52 og 53

Artikel 60

Naturalydelser i tilfælde af bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. For at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 52, litra a), skal arbejdstageren eller den

selvstændige erhvervsdrivende for bopælsstedets institution fremlægge attest om, at han har ret til disse naturalydelser. Denne attest udstedes af den kompetente institution, eventuelt på grundlag af oplysninger fra arbejdsgiveren. Dersom lovgivningen i den kompetente stat kræver det, skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende endvidere for bopælsstedets institution fremlægge et bevis fra den kompetente institution for modtagelse af anmeldelsen af ulykkestilfældet eller erhvervssygdommen. Fremlægger han ikke disse bevisligheder, retter bopælsstedets institution henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe dem, og i mellemtiden tilkender den ham naturalydelser som sygeforsikringsydelse, for så vidt han opfylder de nødvendige betingelser for ret til sådanne ydelser.

2. Denne attest bevarer sin gyldighed, så længe bopælsstedets institution ikke har modtaget meddelelse om, at den ikke længere er gyldig. Når den nævnte attest er udstedt af en fransk institution, er den dog kun gyldig i et tidsrum af et år regnet fra datoen for dens udstedelse og skal fornyes hvert år.

3. Dersom den pågældende er sæsonarbejder, er den i stk. 1 omhandlede attest gyldig, så længe sæsonarbejdet vedvarer, medmindre den kompetente institution i mellemtiden har meddelt bopælsstedets institution, at den ikke længere er gyldig.

4. Ved enhver begæring om naturalydelser skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende fremlægge de bevisligheder, der kræves for tilkendelse af naturalydelser efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han er bosat.

5. I tilfælde af hospitalsindlæggelse underretter bopælsstedets institution — inden tre dage efter at den er bekendt hermed — den kompetente institution om datoen for hospitalsindlæggelsen, hospitalopholdets forventede varighed samt udskrivningsdatoen.

6. Bopælsstedets institution underretter på forhånd den kompetente institution om enhver afgørelse vedrørende tilkendelse af naturalydelser, når de forventede eller faktiske omkostninger overstiger et fast beløb, som fastsættes og revideres med jævne mellemrum af Den administrative Kommission.

Den kompetente institution kan, inden 15 dage efter afsendelsen af denne meddelelse, fremsende en begrundet indsigelse; har bopælsstedets institution ikke modtaget nogen indsigelse ved udløbet af denne frist, tilkender den naturalydelserne. Dersom det er tvingende nødvendigt at udtrede sådanne naturalydelser straks, underretter bopælsstedets institution øjeblikkeligt den kompetente institution herom.

7. Arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har pligt til at underrette bopælsstedets institution om enhver forandring i sine forhold, der må antages at berøre hans ret til naturalydelse, navnlig om ethvert arbejdsophør eller overgang til ny beskæftigelse eller selvstændig virksomhed eller enhver forandring af bopæls- eller opholdssted. Den kompetente institution underretter ligeledes bopælsstedets institution, dersom den pågældende ikke længere er forsikret eller hans ret til naturalydelse er bortfaldet. Bopælsstedets institution kan når som helst afkræve den kompetente institution alle oplysninger vedrørende den pågældende forsikringsforhold eller ret til naturalydelse.

8. Hvor det drejer sig om grænsearbejdere, kan lægemidler, bandager, briller, mindre proteser samt laboratorieundersøgelser kun udleveres eller foretages i den medlemsstat, hvor de er ordineret efter bestemmelserne i denne medlemsstats lovgivning.

9. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan efter udtalelse fra Den administrative Kommission aftale andre gennemførelsesregler.

Artikel 61

Kontantydelse, bortset fra renter, i tilfælde af bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. For at opnå kontantydelse (bortset fra renter) i medfør af forordningens artikel 52, litra b), skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende inden tre dage efter uarbejdsdygtighedens indtræden rette henvendelse til bopælsstedets institution med en meddelelse om, at han er ophørt med at arbejde, eller — såfremt dette er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for den kompetente institution eller bopælsstedets institution — en erklæring om uarbejdsdygtighed udstedt af den behandlende læge.

2. Dersom de behandlende læger i bopælslandet ikke udsteder attest om uarbejdsdygtighed, henvender den pågældende sig direkte til bopælsstedets institution inden for den frist, der er foreskrevet i den lovgivning, der gælder for den.

Denne institution foranlediger straks den pågældende lægeundersøgt med henblik på konstatering af hans uarbejdsdygtighed samt udfærdigelse af den i stk. 1 omhandlede erklæring. Denne erklæring, som skal angive den forventede varighed af uarbejdsdygtigheden, sendes straks til den kompetente institution.

3. I de tilfælde, hvor stk. 2 ikke finder anvendelse, skal bopælsstedets institution snarest muligt og under alle omstændigheder inden tre dage efter at arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har henvendt sig til den, lade ham kontrolundersøge af en læge, som om det drejede sig om en af dens egne forsikrede. Den kontrollerende læges erklæring, der navnlig skal indeholde oplysning om den forventede varighed af uarbejdsdygtigheden, sendes af bopælsstedets institution til den kompetente institution inden tre dage efter datoen for kontrolundersøgelsen.

4. Bopælsstedets institution iværksætter senere om fornødent en administrativ eller lægelig kontrol af den pågældende, som om det drejede sig om en af dens egne forsikrede. Så snart den har konstateret, at arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende på ny er arbejdsdygtig, underretter den straks den pågældende samt den kompetente institution herom med angivelse af datoen for uarbejdsdygtighedens ophør. Meddelelsen til arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende anses for en afgørelse, der er truffet på den kompetente institutions vegne, jf. dog bestemmelserne i stk. 6.

5. Den kompetente institution bevarer under alle omstændigheder retten til at lade den pågældende undersøge af en af den selv udpeget læge.

6. Dersom den kompetente institution beslutter at afslå begæringen om kontantydelse, fordi arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende ikke har overholdt den fremgangsmåde, der er foreskrevet i bopælslandets lovgivning, eller den konstaterer, at arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende på ny er arbejdsdygtig, underretter den arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende om denne afgørelse og sender samtidig en genpart heraf til bopælsstedets institution.

7. Når den pågældende genoptager sit arbejde, underretter han den kompetente institution herom, såfremt dette er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for denne institution.

8. Den kompetente institution udbetaler kontantydelse på enhver egnet måde, fortrinsvis ved international postanvisning, og underretter bopælsstedets institution samt den pågældende herom. Dersom kontantydelse udbetales af bopælsstedets institution til udgift for den kompetente institution, underretter den kompetente institution arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende om hans rettigheder, samtidig med at den underretter bopælsstedets institution om kontantydelsestørrelsen, hvornår de forfalder til udbetaling, samt for hvor lang tid de højst kan tilkendes efter lovgivningen i den kompetente stat.

9. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan efter indhentet udtalelse fra Den administrative Kommission aftale andre gennemførelsesregler.

Gennemførelse af forordningens artikel 55

Artikel 62

Naturalydeler i tilfælde af ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. For at opnå naturalydeler skal den i forordningens artikel 14, stk. 2, litra a), omhandlede arbejdstager, der er beskæftiget ved international transport, og som under udførelsen af sit arbejde befinder sig i en anden medlemsstat end den kompetente stat, snarest muligt for opholdsstedets institution fremlægge en særlig attest udstedt af arbejdsgiveren eller dennes stedfortræder i samme kalendermåned eller inden for de to forudgående kalendermåneder. Denne attest skal især angive, hvornår arbejdstageren har tiltrådt sin beskæftigelse hos den nævnte arbejdsgiver, samt den kompetente institutions benævnelse og adresse. Når arbejdstageren har fremlagt denne attest, formodes han at opfylde betingelserne for ret til naturalydeler. Dersom det ikke er muligt for arbejdstageren at henvende sig til opholdsstedets institution før lægebehandlingen, har han alligevel ret til denne behandling ved fremlæggelse af den nævnte attest, som om han var forsikret i denne institution.

2. Opholdsstedets institution retter inden tre dage henvendelse til den kompetente institution for at få oplyst, om den i stk. 1 omhandlede arbejdstager opfylder betingelserne for ret til naturalydeler. Den er forpligtet til at udrede naturalydelerne, indtil den modtager svar fra den kompetente institution, dog højst for et tidsrum af 30 dage.

3. Den kompetente institution skal svare opholdsstedets institution inden 10 dage efter modtagelsen af dens forespørgsel. Dersom svaret er bekræftende, angiver den kompetente institution i givet fald, for hvor lang tid naturalydeler højst kan tilkendes efter den for denne institution gældende lovgivning, og opholdsstedets institution udreder fortsat de nævnte ydelser.

4. De naturalydeler, der udredes på grundlag af den i stk. 1 nævnte formodning, er genstand for refusion i henhold til forordningens artikel 36, stk. 1.

5. I stedet for den i stk. 1 omhandlede attest kan den i nævnte stk. omhandlede arbejdstager for opholdsstedets institution fremlægge den i stk. 6 omhandlede attest.

6. For at opnå naturalydeler i medfør af forordningens artikel 55, stk. 1, litra a), i) — bortset fra de tilfælde, hvor ydelserne tilkendes på grundlag af den i

stk. 1 nævnte formodning — skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for opholdsstedets institution fremlægge en attest, der bekræfter, at han har ret til naturalydeler. Denne attest, der udstedes af den kompetente institution, om muligt før arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende forlader den medlemsstats område, hvor han er bosat, skal i givet fald navnlig angive, for hvor lang tid naturalydelerne højst kan tilkendes efter den kompetente stats lovgivning. Fremlægger den pågældende ikke denne attest, retter opholdsstedets institution henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den.

7. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 60, stk. 5, 6 og 9, finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 63

Naturalydeler til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, som flytter, eller som vender tilbage til bopælslandet, samt til arbejdstagere, eller selvstændige erhvervsdrivende, der har fået tilladelse til at rejse til en anden medlemsstat med henblik på behandling

1. For at opnå naturalydeler i medfør af forordningens artikel 55, stk. 1, litra b), i), skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for bopælsstedets institution fremlægge attest for, at han fortsat har ret til disse ydelser. Denne attest, der udstedes af den kompetente institution, skal i givet fald navnlig angive, for hvor lang tid naturalydelerne endnu kan udredes efter den kompetente stats lovgivning. Attesten kan udstedes efter arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes afrejse og på dennes anmodning, hvis den på grund af force majeure ikke har kunnet udfærdiges tidligere.

2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 60, stk. 5, 6 og 9, finder tilsvarende anvendelse.

3. Bestemmelserne i denne artikel finder tilsvarende anvendelse ved udredelse af naturalydeler i de i forordningens artikel 55, stk. 1, litra c), i) omhandlede tilfælde.

Artikel 64

Kontantydeler, bortset fra renter, ved ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat

Med hensyn til opnåelse af kontantydeler (bortset fra renter) i medfør af forordningens artikel 55, stk. 1, litra a), ii), finder bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 61 tilsvarende anvendelse. En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der

opholder sig på en medlemsstats område uden at være erhvervsmæssigt beskæftiget der, er dog ikke forpligtet til at fremlægge den i gennemførelsesforordningens artikel 61, stk. 1, omhandlede anmeldelse om arbejdsophør. Dette berører ikke pligten til at fremlægge en erklæring om uarbejdsdygtighed.

Gennemførelse af forordningens artikel 52-56

Artikel 65

Anmeldelser, undersøgelser og udveksling af oplysninger mellem institutionerne vedrørende en arbejdsulykke eller erhvervs sygdom, der er indtruffet i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. Når en arbejdsulykke indtræffer eller en erhvervs sygdom første gang lægeligt konstateres i en anden medlemsstat end den kompetente stat, skal anmeldelsen af ulykkestilfældet eller erhvervs sygdommen foretages efter bestemmelserne i den kompetente stats lovgivning, uden at dette berører lovbestemmelser, der måtte gælde i den medlemsstat, hvor arbejdsulykken er indtruffet eller erhvervs sygdommen første gang er lægeligt konstateret, og som fortsat finder anvendelse i et sådant tilfælde. Nævnte anmeldelse indgives til den kompetente institution samtidig med, at en genpart af den sendes til bopæls- eller opholdsstedets institution.

2. Institutionen i den medlemsstat, på hvis område arbejdsulykken er indtruffet eller erhvervs sygdommen første gang er lægeligt konstateret, tilsender den kompetente institution i to eksemplarer de lægeerklæringer, der er udfærdiget i denne stat, samt alle relevante oplysninger, som den sidstnævnte institution måtte ønske at modtage.

3. Såfremt det, hvor det drejer sig om et ulykkestilfælde indtruffet på vej til eller fra arbejdet i en anden medlemsstat end den kompetente stat, er påkrævet at foretage en undersøgelse på den førstnævnte medlemsstats område, kan den kompetente institution udpege en person til at forestå denne undersøgelse, og den skal i så fald underrette myndighederne i den pågældende medlemsstat herom. Disse myndigheder yder den pågældende bistand, navnlig ved at stille en medhjælp til rådighed for ham med henblik på at gennemgå rapporten og alle øvrige dokumenter vedrørende ulykkestilfældet.

4. Efter behandlingens afslutning sendes en udførlig rapport med lægeerklæringer om de varige følger af ulykkestilfældet eller sygdommen, navnlig om den pågældende øjeblikkelige tilstand samt om, hvorvidt læsionerne er helbredt eller konsolideret, til den kompetente institution. De hermed forbundne honorarer betales, alt efter omstændighederne, af bopælslandets institution eller af opholdsstedets institution, efter den af den pågældende institution anvendte takst og til udgift for den kompetente institution.

5. Den kompetente institution skal efter anmodning underrette bopæls- eller opholdsstedets institution, alt efter omstændighederne, om afgørelsen af, hvornår læsionerne er helbredt eller konsolideret, samt — i givet fald — om afgørelsen vedrørende tilkendelse af rente.

Artikel 66

Bestridelse af, at ulykkestilfældet eller sygdommen er arbejdsbettinget

1. Når den kompetente institution i de i forordningens artikel 52 eller artikel 55, stk. 1, omhandlede tilfælde bestrider, at ulykkestilfældet eller sygdommen er omfattet af lovgivningen om arbejdsulykker og erhvervs sygdomme, skal den straks underrette bopælsstedets institution eller opholdsstedets institution, der har udredt naturalydelse; disse ydelser betragtes derefter som sygeforsikringsydelse og udredes fortsat som sådanne på grundlag af de i gennemførelsesforordningens artikler 20 og 21 omhandlede attester.

2. Når der er truffet endelig afgørelse om dette spørgsmål, underretter den kompetente institution straks bopælsstedets institution eller opholdsstedets institution, der har udredt naturalydelse. Dersom der ikke er tale om en arbejdsulykke eller erhvervs sygdom, skal denne institution fortsat udrede disse naturalydelse som sygeforsikringsydelse, såfremt arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende iøvrigt er berettiget hertil. I modsat fald betragtes de naturalydelse, som den pågældende har modtaget i henhold til sygeforsikringen, som ydelser ved arbejdsulykker og erhvervs sygdomme.

Gennemførelse af forordningens artikel 57

Artikel 67

Fremgangsmåden i tilfælde af, at den pågældende i flere medlemsstater har været udsat for at pådrage sig en erhvervs sygdom

1. I det i forordningens artikel 57, stk. 1, omhandlede tilfælde indgives anmeldelsen af en erhvervs sygdom enten til den institution, der er kompetent vedrørende erhvervs sygdomme, i den medlemsstat, hvor en person senest har været beskæftiget ved et arbejde, der kan

forårsage den pågældende sygdom, eller til bopælsstedets institution, som sender anmeldelsen til den nævnte kompetente institution.

2. Dersom den i stk. 1 omhandlede kompetente institution konstaterer, at en person senest har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom, under lovgivningen i en anden medlemsstat, sender den anmeldelsen med bilag til den tilsvarende institution i denne medlemsstat.

3. Når institutionen i den medlemsstat, under hvis lovgivning en person senest har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom, konstaterer, at den pågældende eller hans efterladte ikke opfylder betingelserne i denne medlemsstats lovgivning under hensyntagen til bestemmelserne i forordningens artikel 57, stk. 2 og 3, litra a) og b), skal den nævnte institution:

- a) straks sende anmeldelsen med samtlige bilag, herunder resultaterne af de lægelige observationer og undersøgelser, som den førstnævnte institution har ladet foretage, samt en genpart af den i litra b) nævnte afgørelse, til institutionen i den medlemsstat, under hvis lovgivning den pågældende tidligere har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom;
- b) samtidig underrette den pågældende om sin afgørelse, navnlig med angivelse af begrundelsen for afslag og med angivelse af klageadgangen og fristerne for indgivelse af klage samt datoen for sagens oversendelse til den i litra a) nævnte institution.

4. Det kan i givet fald være nødvendigt efter samme fremgangsmåde at gå tilbage til den tilsvarende institution i den medlemsstat, hvor den pågældende først har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom.

Artikel 68

Udveksling af oplysninger mellem institutioner i tilfælde af klage over afslag på begæring om ydelser. Ydelse af forskud i tilfælde af en sådan klage

1. I tilfælde af klage over en afgørelse, hvorved der gives afslag på begæring om ydelser, truffet af institutionen i en af de medlemsstater, hvor en person har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom, skal denne institution underrette den institution, hvortil anmeldelsen efter den i gen-

nemførelsesforordningens artikel 67, stk. 3, fastsatte fremgangsmåde er sendt, og skal senere underrette den om den endelige afgørelse i sagen.

2. Såfremt der under hentyngen til bestemmelserne i forordningens artikel 57, stk. 2 og 3, litra a) og b), er erhvervet ret til ydelser efter den for den sidstnævnte institution gældende lovgivning, udbetaler denne institution forskud med et beløb, der i givet fald fastsættes efter høring af den institution, hvis afgørelse er påklaget. Den sidstnævnte institution refunderer det ydede forskudsbeløb, hvis den som følge af klageinstansens afgørelse er forpligtet til at udbetale ydelserne. Dette beløb indeholdes derefter i de ydelser, der tilkommer den pågældende.

Artikel 69

Fordeling af udgifterne ved kontantydelse i anledning af sclerogen pneumoconiose

For så vidt angår anvendelsen af forordningens artikel 57, stk. 3, litra c), gælder følgende regler:

- a) den kompetente institution i den medlemsstat, efter hvis lovgivning kontantydelse tilkendes i medfør af forordningens artikel 57, stk. 1 — i det følgende betegnet som »den for udbetaling af kontantydelse ansvarlige institution« — anvender en blanket der navnlig der indeholder en opgørelse og oversigt over samtlige de forsikringsperioder (alderdomsforsikring) eller bopælsperioder, som den pågældende har tilbagelagt efter lovgivningen i hver af de berørte medlemsstater;
- b) den for udbetaling af kontantydelse ansvarlige institution sender denne blanket til samtlige de institutioner for alderdomsforsikring i disse medlemsstater, som den pågældende har været tilsluttet; hver af disse institutioner anfører på blanketten de forsikringsperioder (alderdomsforsikring) eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter den lovgivning, der gælder for institutionen, og tilbagesender blanketten til den for udbetaling af kontantydelse ansvarlige institution;
- c) den for udbetaling af kontantydelse ansvarlige institution foretager derefter en fordeling af udgifterne mellem sig selv og de øvrige berørte institutioner; den sender dem til deres godkendelse en opgørelse over denne fordeling med dertil hørende bilag, der navnlig udviser størrelsen af de kontantydelse, der er tilkendt, og beregningen af fordelingsprocenterne;
- d) ved udløbet af hvert kalenderår sender den for udbetaling af kontantydelse ansvarlige institution de øvrige berørte institutioner en opgørelse over de kontantydelse, der er udbetalt i løbet af det pågældende regnskabsår, med angivelse af det beløb, der

skal afholdes af hver af disse ifølge den i litra c) omhandlede fordeling; hver af de pågældende institutioner refunderer den for udbetaling af kontantydelse ansvarlige institution det pågældende beløb snarest muligt, og senest inden tre måneder.

Gennemførelse af forordningens artikel 58, stk. 3

Artikel 70

Attestation vedrørende de familiemedlemmer, der skal tages i betragtning ved beregningen af kontantydelse, herunder renter

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 58, stk. 3, er betinget af, at ansøgeren fremlægger attest vedrørende de af hans familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor institutionen, som det påhviler at fastsætte kontantydelse, er beliggende.

Denne attest udstedes af sygeforsikringsinstitutionen på familiemedlemmernes bopælssted eller af en anden institution, udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 25, stk. 2, andet og tredje afsnit, finder tilsvarende anvendelse.

I stedet for den i første afsnit omhandlede attest kan institutionen, som det påhviler at fastsætte kontantydelse, afkræve ansøgeren dokumenter, der indeholder personlige oplysninger af nyere dato om de af hans familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den nævnte institution er beliggende.

2. Dersom det efter den lovgivning, som gælder for den pågældende institution, i det i stk. 1 omhandlede tilfælde kræves, at familiemedlemmerne bor hos ansøgeren, skal den omstændighed, at disse familiemedlemmer, når de ikke opfylder nævnte betingelse, dog i overvejende grad forsørges af ansøgeren, godtgøres ved dokumenter, hvoraf det fremgår, at ansøgeren regelmæssigt sender dem en del af sin indtjening.

Gennemførelse af forordningens artikel 60

Artikel 71

Forværring af en erhvervssygdom

1. I de i forordningens artikel 60, stk. 1, omhandlede tilfælde skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende meddele den institution i en medlemsstat, over for hvilken han gør krav på ydelse, alle oplysninger vedrørende tidligere tilkendte ydelse i anledning af den pågældende erhvervssygdom.

Denne institution kan rette henvendelse til enhver anden institution, der tidligere har været kompetent for at fremskaffe de oplysninger, som den anser for nødvendige.

2. I det i forordningens artikel 60, stk. 1, litra c), omhandlede tilfælde underretter den kompetente institution, som det påhviler at udbetale kontantydelse, under vedlæggelse af fornøden dokumentation den anden berørte institution om det beløb, som den sidstnævnte institution skal afholde som følge af den indtrådte forværring, med henblik på godkendelse. Ved udløbet af hvert kalenderår sender den førstnævnte institution den anden institution en opgørelse over de kontantydelse, der er udbetalt i løbet af det pågældende regnskabsår, med angivelse af det beløb, som skal afholdes af den sidstnævnte institution, der refunderer beløbet snarest muligt og senest inden tre måneder.

3. I det i forordningens artikel 60, stk. 2, litra b), første punktum, omhandlede tilfælde underretter den for udbetaling af kontantydelse ansvarlige institution under vedlæggelse af fornøden dokumentation de berørte institutioner om de ændringer, der er foretaget i den tidligere fordeling af udgifterne med henblik på godkendelse.

4. I det i forordningens artikel 60, stk. 2, litra b), andet punktum, omhandlede tilfælde finder bestemmelserne i stk. 2 tilsvarende anvendelse.

Gennemførelse af forordningens artikel 61, stk. 5 og 6

Artikel 72

Fastsættelse af invaliditetsgraden i tilfælde af en tidligere eller senere indtruffet arbejdsulykke eller erhvervssygdom

1. Med henblik på fastsættelse af invaliditetsgraden af retten til ydelse eller af disses størrelse i de i forordningens artikel 61, stk. 5 og 6, omhandlede tilfælde skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende meddele den kompetente institution i den medlemsstat, af hvis lovgivning han var omfattet, da arbejdsulykken indtraf eller erhvervssygdommen først blev konstateret, alle oplysninger vedrørende arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, som tidligere eller senere måtte være overgået ham, medens han var omfattet af lovgivningen i enhver anden medlemsstat, uanset hvilken invaliditetsgrad disse tidligere eller senere tilfælde har medført.

2. Med henblik på erhvervelse af ret til ydelse og fastsættelse af disses størrelse tager den kompetente institution, i overensstemmelse med bestemmelserne i den for institutionen gældende lovgivning, hensyn til den invaliditetsgrad, som disse tidligere eller senere tilfælde har medført.

3. Den kompetente institution kan rette henvendelse til enhver anden institution, der tidligere eller senere har været kompetent, for at fremskaffe de oplysninger, som den anser for nødvendige.

Når en tidligere eller senere uarbejdsdygtighed er forårsaget af et ulykkestilfælde, der er indtruffet, medens den pågældende var omfattet af lovgivningen i en medlemsstat, der ikke foretager nogen sondring efter uarbejdsdygtighedens årsag, skal den institution, der er kompetent vedrørende den tidligere eller senere uarbejdsdygtighed, eller det organ, der er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat, efter anmodning af den kompetente institution i en anden medlemsstat tilvejebringe oplysninger om den tidligere eller senere uarbejdsdygtigheds omfang samt, om muligt, oplysninger, der gør det muligt at afgøre, om denne uarbejdsdygtighed var en følge af et ulykkestilfælde efter den lovgivning, der gjaldt for institutionen i den anden medlemsstat. Er dette tilfældet, finder bestemmelserne i stk. 2 tilsvarende anvendelse.

Gennemførelse af forordningens artikel 62, stk. 1

Artikel 73

De institutioner, hvortil arbejdstagere beskæftiget i miner og lignende virksomheder kan rette henvendelse i tilfælde af ophold eller bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. I de i forordningens artikel 62, stk. 1, omhandlede tilfælde kan arbejdstagere beskæftiget i miner og lignende virksomheder henvende sig til den nærmeste institution på den medlemsstats område, hvor de pågældende opholder sig eller er bosat, og som er anført i bilag 3 til gennemførelsesforordningen, selv om nævnte institution hører under ordningen for arbejdere i stålindustrien, under forudsætning af, at de ydelser, der i opholds- eller bopælslandet er fastsat i den for arbejdere i stålindustrien etablerede ordning vedrørende arbejdsulykker og erhvervssygdomme, svarer til ydelserne efter særordningen for arbejdstagere beskæftiget i miner og lignende virksomheder. Den pågældende institution er i så fald pligtig at udrede ydelserne.

2. Når ydelserne efter særordningen for arbejdstagere beskæftiget i miner og lignende virksomheder er mere gunstige, kan de pågældende arbejdstagere henvende sig enten til den institution, som det påhviler at administrere denne ordning, eller til den nærmeste institution på den medlemsstats område, hvor de opholder sig eller er bosat, og som administrerer ordningen for arbejdere i stålindustrien. I sidstnævnte tilfælde skal den pågældende institution gøre den pågældende opmærksom på, at

han kan opnå mere gunstige ydelser ved at henvende sig til den institution, som det påhviler at administrere den nævnte særordning, og skal endvidere oplyse ham om denne institutions betegnelse og adresse.

Gennemførelse af forordningens artikel 62, stk. 2

Artikel 74

Medregning af den periode, hvori der allerede er udredt ydelser af institutionen i en anden medlemsstat

For så vidt angår anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 62, stk. 2, kan institutionen i en medlemsstat, der skal udrede ydelser, afkræve institutionen i en anden medlemsstat oplysninger om den periode, hvori den sidstnævnte institution allerede har udredt ydelser for det samme ulykkestilfælde eller den samme erhvervssygdom.

Indgivelse og behandling af begæringer om renter, bortset fra renter i anledning af de i forordningens artikel 57 omhandlede erhvervssygdomme

Artikel 75

1. For at få rente eller tillæg til en rente efter lovgivningen i en medlemsstat skal arbejdstageren, den selvstændige erhvervsdrivende eller hans efterladte, der er bosat på en anden medlemsstats område, indgive begæring enten til den kompetente institution eller til bopælsstedets institution, der sender den til den kompetente institution. For begæringens indgivelse gælder følgende regler:

- a) begæringen skal være ledsaget af de foreskrevne bevisligheder og indgives på den blanket, der er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for den kompetente institution;
- b) rigtigheden af de af ansøgeren givne oplysninger skal godtgøres ved officielle dokumenter, der vedlægges ansøgningsblanketten, eller bekræftes af de kompetente organer i den medlemsstat, på hvis område ansøgeren er bosat.

2. Den kompetente institution underretter ansøgeren om sin afgørelse enten direkte eller gennem den kompetente stats kontaktorgan; samtidig sender den en genpart af afgørelsen til kontaktorganet i den medlemsstat, på hvis område ansøgeren er bosat.

Administrativ og lægelig kontrol*Artikel 76*

1. Den administrative og lægelige kontrol samt de lægeundersøgelser, der er foreskrevet i tilfælde af en ændring af renterne, foretages på den kompetente institutions anmodning af institutionen i den medlemsstat, på hvis område modtageren befinder sig, efter reglerne i den lovgivning, som gælder for den sidstnævnte institution.

Den kompetente institution bevarer dog retten til at lade modtageren undersøge af en af den selv udpeget læge.

2. Enhver, der modtager rente — til sig selv eller til et barn, der har mistet begge forældre eller en af dem — skal underrette den forpligtede institution om enhver forandring i sine eller barnets forhold, som kan berøre retten til rente.

Udbetaling af renter*Artikel 77*

Renter, som en medlemsstats institution skal udrede til personer, der er bosat på en anden medlemsstats område, udbetales efter reglerne i gennemførelsesforordningens artikel 53-58.

KAPITEL 5**YDELSER VED DØDSFALD****Gennemførelse af forordningens artikel 64, 65 og 66***Artikel 78***Indgivelse af begæring om ydelser**

For at opnå en ydelse ved dødsfald i medfør af lovgivningen i en anden medlemsstat end den, på hvis område han er bosat, skal ansøgeren indgive sin begæring enten til den kompetente institution eller til bopælsstedets institution.

Begæringen skal være ledsaget af de bevisligheder, der er foreskrevet i den lovgivning, som gælder for den kompetente institution.

Rigtigheden af de af ansøgeren givne oplysninger skal godtgøres ved officielle dokumenter, der vedlægges

begæringen eller bekræftes af de kompetente organer i den medlemsstat, på hvis område ansøgeren er bosat.

*Artikel 79***Attestation af perioder**

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 64 er betinget af, at ansøgeren for den kompetente institution fremlægger attest om de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt af arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende efter den lovgivning, hvoraf han senest har været omfattet.

2. Denne attest udstedes efter ansøgerens anmodning af henholdsvis den sygeforsikringsinstitution eller den aldersforsikringsinstitution, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende senest har været tilsluttet. Dersom ansøgeren ikke fremlægger den nævnte attest, retter den kompetente institution henvendelse til den pågældende institution for at fremskaffe den.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse, dersom det er nødvendigt at medregne forsikrings- eller bopælsperioder, der tidligere er tilbagelagt efter lovgivningen i enhver anden medlemsstat, for at de i den kompetente stats lovgivning foreskrevne betingelser kan opfyldes.

KAPITEL 6**YDELSER VED ARBEJDSLØSHED****Gennemførelse af forordningens artikel 67***Artikel 80***Attestation af forsikrings- eller beskæftigelsesperioder**

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 67, stk. 1, 2 eller 4, er betinget af, at den pågældende for den kompetente institution fremlægger attest om de forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, han har tilbagelagt som arbejdstager efter den lovgivning, hvoraf han tidligere senest har været omfattet, samt alle sådanne supplerende oplysninger, som måtte være foreskrevet i den lovgivning, som gælder for denne institution.

2. Denne attest udstedes efter den pågældendes anmodning enten af vedkommende arbejdsløshedsinstitution i den medlemsstat, af hvis lovgivning han tidligere senest har været omfattet, eller af en anden institution udpeget af den kompetente myndighed i den

nævnte medlemsstat. Dersom den pågældende ikke fremlægger den nævnte attest, retter den kompetente institution henvendelse til den pågældende institution for at fremskaffe den.

3. Bestemmelserne i denne artikel finder tilsvarende anvendelse, dersom det er nødvendigt at medregne forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, han tidligere som arbejdstager har tilbagelagt efter lovgivningen i enhver anden medlemsstat, for at de i den kompetente stats lovgivning foreskrevne betingelser kan opfyldes.

Gennemførelse af forordningens artikel 68

Artikel 81

Attestation med henblik på beregning af ydelser

Med henblik på beregning af ydelser, der påhviler en i forordningens artikel 68, stk. 1, omhandlet institution i tilfælde, hvor den pågældendes seneste beskæftigelse på den medlemsstats område, hvor denne institution er beliggende, ikke har været af mindst fire ugers varighed, skal han for denne institution fremlægge en attest, der angiver arten af den senest udøvede beskæftigelse af mindst fire ugers varighed på en anden medlemsstats område, samt det faglige område, inden for hvilket denne beskæftigelse har været udøvet. Dersom den pågældende ikke fremlægger denne attest, retter den nævnte institution henvendelse enten til vedkommende arbejdsløshedsinstitution i den sidstnævnte medlemsstat, som han senest har været tilsluttet, eller til en anden af den kompetente myndighed i denne medlemsstat udpeget institution.

Artikel 82

Attestation vedrørende familiemedlemmer, der skal tages i betragtning ved beregning af ydelser

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 68, stk. 2, er betinget af, at den pågældende for den kompetente institution fremlægger attest vedrørende de af hans familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den nævnte institution er beliggende.

2. Denne attest udstedes af den institution, der er udpeget hertil af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område de pågældende familiemedlemmer er bosat. Attesten skal bekræfte, at disse familiemedlemmer ikke tages i betragtning ved beregning af ydelser ved arbejdsløshed til en anden person i henhold til den nævnte stats lovgivning.

Attesten er gyldig i 12 måneder fra datoen for den udstedelse. Den kan fornyes; i så fald er den gyldig fra datoen for dens fornyelse. Den pågældende skal straks underrette den kompetente institution om ethvert forhold, der nødvendiggør en ændring af den nævnte attest. En sådan ændring får virkning fra den dag, da forholdet er opstået.

3. Dersom den institution, der udsteder den i stk. 1 omhandlede attest, ikke er i stand til at bekræfte, at familiemedlemmerne ikke tages i betragtning ved beregning af ydelser ved arbejdsløshed til en anden person i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område de pågældende familiemedlemmer er bosat, skal den pågældende supplere attesten med en erklæring herom, når han fremlægger attesten for den kompetente institution.

Bestemmelserne i stk. 2, andet afsnit, finder tilsvarende anvendelse på denne erklæring.

Gennemførelse af forordningen artikel 69

Artikel 83

Betingelser og grænser for bevarelse af ret til ydelser, når den arbejdsløse rejser til en anden medlemsstat

1. For at bevare sin ret til ydelser skal den i forordningens artikel 69, stk. 1, omhandlede arbejdsløse for institutionen på det sted, hvortil han er rejst, fremlægge en attest, hvorved den kompetente institution bekræfter, at den pågældende fortsat har ret til ydelser på de i stk. 1, litra b), i den nævnte artikel fastsatte vilkår. Den kompetente institution skal i denne attest navnlig angive:

- a) størrelsen af den ydelse, der efter den kompetente stats lovgivning skal udbetales den arbejdsløse;
- b) det tidspunkt, hvorfra den arbejdsløse er ophørt med at stå til rådighed for arbejdsformidlingen i den kompetente stat;
- c) den frist, der er indrømmet efter forordningens artikel 69, stk. 1, litra b), for tilmelding som arbejdssøgende i den medlemsstat, hvortil den arbejdsløse er rejst;
- d) det længste tidsrum, hvor i retten til ydelser kan bevares efter forordningens artikel 69, stk. 1, litra c);
- e) forhold, der kan ændre retten til ydelser.

2. En arbejdsløs, der agter at rejse til en anden medlemsstat for at søge beskæftigelse der, skal før sin afrejse anmode om at få udstedt den i stk. 1 omhandlede attest. Fremlægger den arbejdsløse ikke nævnte attest, retter institutionen på det sted, hvortil han er rejst, henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den. Arbejdsformidlingen i den kompetente stat skal sikre sig at den arbejdsløse er underrettet om de forpligtelser, der påhviler ham i medfør af forordningens artikel 69 og denne artikel.

3. Institutionen på det sted, hvortil den arbejdsløse er rejst, underretter den kompetente institution om datoen for den arbejdsløses tilmelding samt om datoen for den første udbetaling af ydelser og udbetaler den kompetente stats ydelser efter de nærmere regler i lovgivningen i den medlemsstat, hvortil den arbejdsløse er rejst.

Institutionen på det sted, hvortil den arbejdsløse er rejst foretager eller foranlediger foretaget den foreskrevne kontrol, som om det drejede sig om en arbejdsløs, der modtager ydelser i medfør af den lovgivning, som gælder for institutionen. Den underretter den kompetente institution om ethvert forhold, der omfattes af stk. 1, litra e), så snart den er blevet bekendt hermed, og standser straks udbetaling af ydelsen i tilfælde af, at denne skal stilles i bero eller bortfalde. Den kompetente institution skal straks underrette den om, i hvilket omfang og fra hvilket tidspunkt den arbejdsløses rettigheder ændres af dette forhold. Først efter at denne underretning er modtaget, kan udbetaling af ydelserne i givet fald genoptages. I tilfælde af, at ydelsen skal nedsættes, udbetaler institutionen på det sted, hvortil den arbejdsløse er rejst, fortsat en nedsat ydelse til ham under forbehold af afregning efter modtagelsen af den kompetente institutions svar.

4. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan efter udtalelse fra Den administrative Kommission aftale andre gennemførelsesregler.

Gennemførelse af forordningens artikel 71

Artikel 84

Arbejdsløse arbejdstagere, som under deres seneste beskæftigelse var bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. I de i forordningens artikel 71, stk. 1, litra a) ii) og b) ii), første punktum omhandlede tilfælde anses bopælsstedets institution for den kompetente insti-

tution, for så vidt angår anvendelsen af bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 80.

2. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 71, stk. 1, litra b) ii), er betinget af, at den arbejdsløse arbejdstager — foruden den i gennemførelsesforordningens artikel 80 omhandlede attest — for institutionen på sit bopælssted fremlægger attest fra institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning han senest har været omfattet, om, at han ikke har ret til ydelser efter forordningens artikel 69.

3. Med henblik på anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 71, stk. 2, afkræver bopælsstedets institution den kompetente institution alle oplysninger vedrørende den arbejdsløse arbejdstagers rettigheder over for den sidstnævnte institution.

KAPITEL 7

FAMILIEYDELSER OG BØRNETILSKUD

Gennemførelse af forordningens artikel 72

Artikel 85

Attestation af beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed

1. Anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 72 er betinget af, at den pågældende for den kompetente institution fremlægger attest om de beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed, der er tilbagelagt efter den lovgivning, hvoraf han tidligere senest har været omfattet.

2. Nævnte attest udstedes efter den pågældendes anmodning enten af den i en medlemsstat kompetente institution for familieydelse, som han tidligere senest har været tilsluttet, eller af en anden institution udpeget af den kompetente myndighed i denne medlemsstat. Fremlægger den pågældende ikke den nævnte attest, retter den kompetente institution henvendelse til den ovennævnte institution for at fremskaffe den, medmindre sygeforsikringsinstitutionen er i stand til at sende den en genpart af den i gennemførelsesforordningens artikel 16, stk. 1, nævnte attest.

3. Bestemmelserne i denne artikel finder tilsvarende anvendelse, dersom det er nødvendigt at medregne beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed, der tidligere er tilbagelagt efter lovgivningen i enhver anden medlemsstat, for at de i den kompetente stats lovgivning foreskrevne betingelser kan opfyldes.

Gennemførelse af forordningens artikel 73, stk. 1 og artikel 75, stk. 1, litra a) og b)

Artikel 86

Arbejdstagere, der er omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat en Frankrig

1. For at opnå familiedydelser i medfør af forordningens artikel 73, stk. 1, skal arbejdstageren indgive begæring til den kompetente institution, eventuelt gennem sin arbejdsgiver.

2. Til støtte for sin begæring skal arbejdstageren fremlægge en attest om de familiemedlemmer, der har deres bopæl på en anden medlemsstats område end den, hvor den kompetente institution er beliggende. Denne attest udstedes enten af vedkommende folkeregister i de pågældende familiemedlemmers bopælsland, eller af den kompetente institution for sygeforsikring på de pågældende familiemedlemmers bopælssted, eller af en anden institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område de pågældende familiemedlemmer har deres bopæl. Denne attest skal fornyes en gang om året.

3. Dersom familiedydelserne efter den kompetente stats lovgivning kan eller skal udbetales til en anden person end arbejdstageren, skal arbejdstageren ligeledes, til støtte for sin begæring, tilvejebringe de fornødne oplysninger, der gør det muligt at identificere den person, til hvem familiedydelserne skal udbetales i bopælslandet (efternavn, fornavn, fuldstændig adresse).

4. De kompetente myndigheder i to eller flere medlemsstater kan aftale særlige regler for udbetaling af familiedydelser, navnlig med henblik på at lette anvendelsen af forordningens artikel 75, stk. 1, litra a) og b). Sådanne aftaler skal sendes til Den administrative Kommission.

5. Arbejdstageren skal, eventuelt gennem sin arbejdsgiver, underrette den kompetente institution om:

- enhver forandring i familiemedlemmernes forhold, der kan medføre ændring af retten til familiedydelser,
- enhver ændring af antallet af familiemedlemmer, for hvem der udbetales familiedydelser,
- enhver ændring i familiemedlemmernes bopæls- eller opholdssted,
- enhver form for erhvervsmæssig virksomhed, i kraft af hvilken der tillige kan kræves udbetalt familie-

ydelser efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat.

Gennemførelse af forordningens artikel 73, stk. 2

Artikel 87

Arbejdstagere, der er omfattet af fransk lovgivning

1. For at opnå børnetilskud i medfør af forordningens artikel 73, stk. 2, skal arbejdstageren indgive begæring til den kompetente institution, der udleverer ham en attest, hvori det bekræftes, at han er omfattet af fransk lovgivning og er berettiget til børnetilskud. Arbejdstageren skal samtidig underskrive en erklæring om, at der ikke efter lovgivningen i familiemedlemmernes bopælsland består nogen ret til børnetilskud i kraft af erhvervsudøvelse.

Familiemedlemmerne registreres i institutionen på deres bopælssted på grundlag af nævnte attest og de bevisligheder, der kræves efter den lovgivning, som gælder for denne institution ved tilkendelse af børnetilskud.

Dersom familiemedlemmerne ikke fremlægger den omhandlede attest, retter bopælsstedets institution henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den.

2. Den i stk. 1 nævnte attest er gyldig i et tidsrum af tre måneder fra datoen for dens udstedelse og skal af den kompetente institution automatisk fornyes hver tredje måned.

3. Dersom arbejdstageren er sæsonarbejder, er den i stk. 1 nævnte attest gyldig, så længe sæsonarbejdet vedvarer, medmindre den kompetente institution i mellemtiden har meddelt bopælsstedets institution, at den ikke længere er gyldig.

4. Såfremt der efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, ydes børnetilskud for et antal dage svarende til de tilbagelagte beskæftigelsesdage, medens ret til børnetilskud efter fransk lovgivning erhverves for en måned, skal børnetilskuddene ydes for en måned.

5. Når de efter fransk lovgivning tilbagelagte beskæftigelsesperioder i de i stk. 4 omhandlede tilfælde udtrykkes i andre tidsenheder end dem, der gælder for beregning af børnetilskud efter lovgivningen i den medlems-

stat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, sker omregningen efter de i gennemførelsesforordningens artikel 15, stk. 3, indeholdte bestemmelser.

6. Den kompetente institution giver straks meddelelse til institution på familiemedlemmernes bopælssted om, hvornår arbejdstagerens ret til børnetilskud bortfalder, eller hvornår han flytter fra én medlemsstat til en anden.

Institutionen på familiemedlemmernes bopælssted kan når som helst afkræve den kompetente institution enhver oplysning vedrørende arbejdstagerens ret til børnetilskud.

Bopælsstedets institution kontrollerer på anmodning af den kompetente institution, dersom denne anser det for påkrævet, rigtigheden af den i stk. 1, første afsnit, omhandlede erklæring.

7. Familiemedlemmerne skal underrette institutionen på deres bopælssted om enhver forandring i deres forhold, der kan medføre ændring af retten til børnetilskud, navnlig enhver bopælsforandring.

Gennemførelse af forordningens artikel 74, stk. 1

Artikel 88

Arbejdsløse arbejdstagere, der er omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat end Frankrig

Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 86 finder tilsvarende anvendelse på de i forordningens artikel 74, stk. 1 omhandlede arbejdsløse arbejdstagere.

Gennemførelse af forordningens artikel 74, stk. 2

Artikel 89

Arbejdsløse arbejdstagere, der er omfattet af fransk lovgivning

1. De i forordningens artikel 74, stk. 2, omhandlede familiemedlemmer skal for at opnå børnetilskud i den medlemsstat, hvor de er bosat, for institutionen på deres bopælssted fremlægge attest om, at den arbejdsløse arbejdstager modtager ydelser i anledning af arbejdsløshed efter fransk lovgivning.

Denne attest udstedes af den kompetente franske arbejdsløshedsinstitution eller af den institution, der er udpeget af den kompetente franske myndighed, på

anmodning af den arbejdsløse arbejdstager, som er forpligtet til at underskrive en erklæring om, at der ikke efter lovgivningen i familiemedlemmernes bopælsland haves ret til børnetilskud i kraft af erhvervsudøvelse.

Dersom familiemedlemmerne ikke fremlægger den nævnte attest, retter institution på deres bopælssted henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den.

2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 87, stk. 2-7, finder tilsvarende anvendelse.

KAPITEL 8

YDELSER TIL BØRN AF PENSIONS- ELLER RENTE-MODTAGERE OG TIL BØRN, DER HAR MISTET BEGGE FORÆLDRE ELLER EN AF DEM

Gennemførelse af forordningens artikler 77-79

Artikel 90

1. For at opnå ydelser i medfør af forordningen artikel 77 eller 78 skal ansøgeren indgive begæring til institutionen på sit bopælssted efter reglerne i den lovgivning, som gælder for denne institution.

2. Dersom ansøgeren ikke er bosat på den medlemsstats område, hvor den kompetente institution er beliggende, kan han indgive begæringen enten til den kompetente institution eller til institutionen på sit bopælssted, der i så fald sender begæringen til den kompetente institution med angivelse af datoen for dens indgivelse. Denne dato anses for datoen for begæringens indgivelse til den kompetente institution.

3. Dersom den i stk. 2 omhandlede kompetente institution konstaterer, at ansøgeren ikke har ret til ydelser efter den lovgivning, der gælder for institutionen, sender den straks begæringen, ledsaget af alle fornødne dokumenter og oplysninger, til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet længst.

I givet fald kan det under de samme betingelser være nødvendigt at gå tilbage til institutionen i den medlemsstat, efter hvis lovgivning den pågældende har tilbagelagt den korteste af sine forsikrings- eller bopælsperioder.

4. Den administrative Kommission fastsætter, om forment, den nødvendige supplerende regler for indgivelse af begæring om ydelser.

Artikel 91

1. Udbetaling af ydelser i medfør af forordningens artikel 77 eller 78 sker i overensstemmelse med bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikler 53-58.

2. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne udpeger, om fornødent, den institution der er kompetent med hensyn til udbetaling af ydelser i medfør af forordningens artikel 77 eller 78.

Artikel 92

Enhver, der modtager ydelser i medfør af forordningens artikel 77 eller 78 for børn af en pensions- eller rente-

modtager eller for børn, der har mistet begge forældre eller en af dem, skal underrette den institution, der udbetaler disse ydelser:

- om enhver forandring i børnenes forhold, der kan medføre ændring af retten til ydelserne,
- om enhver ændring i antallet af børn, for hvem der udbetales ydelser,
- om enhver bopælsforandring for børnene,
- om enhver enhverudsøvelse, der begrundet ret til familiedydelser eller børnetilskud for disse børn.

AFSNIT V

FINANSIELLE BESTEMMELSER

Artikel 93

Refusion af ydelser i henhold til syge- og moderskabsforsikringen, bortset fra de i gennemførelsesforordningens artikel 94 og 95 omhandlede ydelser

1. Naturalydelser, der i medfør af forordningens artikel 19, stk. 1 og 2, er udredt til arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og til medlemmer af deres familie, der er bosat på den samme medlemsstats område, samt naturalydelser, der er udredt i medfør af forordningens artikel 21, stk. 2, artikel 22, artikel 25, stk. 1, 3 og 4, artikel 26, artikel 29, stk. 1, eller artikel 31, skal af den kompetente institution refunderes den institution, der har udredt de nævnte ydelser, med de faktiske udgifter, således som disse fremgår af den sidstnævnte institutions regnskaber.

2. I de i forordningens artikel 21, stk. 2, andet afsnit, artikel 22, stk. 3, andet afsnit, artikel 29, stk. 1, og artikel 31 omhandlede tilfælde og med henblik på anvendelse af stk. 1 anses institutionen på henholdsvis familiemedlemmets, pensionistens eller rentemodtagerens bopælssted for den kompetente institution.

3. Når den faktiske størrelse af de i stk. 1 nævnte ydelser ikke fremgår af regnskaberne for den institution, der har udredt dem, og der ikke er truffet nogen aftale i medfør af stk. 6, skal refusionsbeløbet fastsættes til et fikseret beløb på grundlag af alle relevante oplysninger, der kan udledes af de foreliggende data. Den administrative Kommission afgør, hvilket grundlag der skal

anvendes ved beregningen af de fikserede beløb, og fastsætter disses størrelse.

4. Der kan ikke til grund for refusionen lægges højere takster end dem, der finder anvendelse på naturalydelser til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der er omfattet af den lovgivning, der gælder for den institution, som har udredt de i stk. 1 omhandlede ydelser.

5. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på refusion af kontantydelse, der er udbetalt i henhold til bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 18, stk. 8, andet punktum.

6. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan, efter indhentet udtalelse fra Den administrative Kommission, aftale andre regler for opgørelse af refusionsbeløbene, navnlig på grundlag af fikserede beløb.

Artikel 94

Refusion af naturalydelser i henhold til syge- og moderskabsforsikringen til en arbejdstagers eller selvstændig erhvervsdrivendes familiemedlemmer, der ikke er bosat i samme medlemsstat som arbejdstageren

1. Udgifterne ved naturalydelser, der i medfør af forordningens artikel 19, stk. 2, er udredt til familie-

medlemmer, der ikke er bosat på samme medlemsstats område som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende, skal af de kompetente institutioner refunderes de institutioner, der har udredt disse ydelser, på grundlag af et fikseret beløb, som fastsættes for hvert kalenderår, og som i videst muligt omfang skal svare til de faktiske udgifter.

2. Det fikserede beløb fås ved at multiplicere den gennemsnitlige årlige udgift pr. familie med det gennemsnitlige antal familier, der årligt kommer i betragtning, og nedsætte det herved fremkomne beløb med 20 %.

3. De nødvendige faktorer for ansættelsen af dette fikserede beløb fastlægges efter følgende regler:

- a) den gennemsnitlige årlige udgift pr. familie udregnes for hver medlemsstat ved at dividere de årlige udgifter til samtlige de naturalydelser, der af institutionerne i denne medlemsstat er udredt til samtlige familiemedlemmer til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der er omfattet af den pågældende medlemsstats lovgivning, i henhold til de sociale sikringsordninger, der skal tages i betragtning, med det gennemsnitlige årlige antal arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der har familiemedlemmer; de sociale sikringsordninger, der skal tages i betragtning i denne forbindelse, er anført i gennemførelsesforordningens bilag 9;
- b) i forholdet mellem to medlemsstaters institutioner er det gennemsnitlige antal familier, der årligt kommer i betragtning, lig med det gennemsnitlige antal arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der årligt er omfattet af lovgivningen i en af disse medlemsstater, og hvis familiemedlemmer har ret til naturalydelser fra en institution i den anden medlemsstat.

4. Antallet af familier, der skal tages i betragtning i medfør af bestemmelserne i stk. 3, litra b), opgøres ved hjælp af en fortegnelse, der i dette øjemed føres på bopælsstedets institution, på grundlag af de af den kompetente institution tilvejebragte bevisligheder for de pågældendes ret til ydelser. I tilfælde af uenighed forelægges de pågældende institutioners bemærkninger for det i gennemførelsesforordningens artikel 101, stk. 3, omhandlede revisionsudvalg.

5. Den administrative Kommission fastsætter de metoder og regler, der skal anvendes ved fastlæggelsen af de i stk. 3 og 4 nævnte faktorer.

6. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan, efter udtalelse fra Den administrative Kommission, aftale andre regler for fastsættelse af refusionsbeløbene.

Artikel 95

Refusion af naturalydelser i henhold til syge- og moderskabsforsikringen til pensionister eller rentemodtagere og deres familiemedlemmer, der ikke er bosat i en medlemsstat, efter hvis lovgivning de modtager pension eller rente og har ret til ydelser

1. Udgifterne ved naturalydelser, der er udredt i medfør af forordningens artikel 28, stk. 1, og artikel 28a, skal af de kompetente institutioner refunderes de institutioner, der har udredt disse ydelser, på grundlag af et fikseret beløb, der i videst muligt omfang svarer til de faktiske udgifter.

2. Det fikserede beløb fås ved at multiplicere den gennemsnitlige årlige udgift pr. pensions- eller rentemodtager med det gennemsnitlige antal pensions- eller rentemodtagere, der årligt kommer i betragtning, og nedsætte det herved fremkomne beløb med 20 %.

3. De nødvendige faktorer for ansættelsen af dette fikserede beløb, fastlægges efter følgende regler:

- a) den gennemsnitlige årlige udgift pr. pensions- eller rentemodtager udregnes for hver medlemsstat ved at dividere de årlige udgifter til samtlige naturalydelser, der af institutionerne i denne medlemsstat er udredt til samtlige personer, der efter den pågældende medlemsstats lovgivning modtager pension eller rente i henhold til de sociale sikringsordninger, der skal tages i betragtning, samt til deres familiemedlemmer, med det gennemsnitlige årlige antal pensions- eller rentemodtagere; de sociale sikringsordninger, der kommer i betragtning i denne forbindelse, er anført i bilag 9);
- b) i forholdet mellem to medlemsstaters institutioner er det gennemsnitlige antal pensions- eller rentemodtagere, der årligt skal tages i betragtning, lig med det gennemsnitlige årlige antal af de i forordningens artikel 28, stk. 2, omhandlede pensions- eller rentemodtagere der er bosat i den ene af de to medlemsstater, men har ret til naturalydelser til udgift for en institution i den anden medlemsstat.

4. Antallet af pensions- eller rentemodtagere, der skal tages i betragtning i medfør af bestemmelserne i stk. 3, litra b), opgøres ved hjælp af en fortegnelse, der i dette øjemed føres af bopælsstedets institution på grundlag af de af den kompetente institution tilvejebragte bevisligheder for de pågældendes ret til ydelser. I tilfælde af uenighed forelægges de pågældende institutioners bemærkninger for det i gennemførelsesforordningens artikel 101, stk. 3, omhandlede revisionsudvalg.

5. Den administrative Kommission fastsætter de metoder og regler, der skal anvendes ved fastlæggelsen af de i stk. 3 og 4 nævnte faktorer.

6. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan, efter udtalelse fra Den administrative Kommission, aftale andre regler for fastsættelse af refusionsbeløbene.

Gennemførelse af forordningens artikel 63, stk. 2

Artikel 96

Refusion af naturalydelse i henhold til forsikringen mod arbejdsulykker og erhvervs sygdomme, der er udredt af en medlemsstats institution til udgift for en anden medlemsstats institution

For så vidt angår anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 63, stk. 2, finder bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 93 tilsvarende anvendelse.

Gennemførelse af forordningens artikel 70, stk. 2

Artikel 97

Refusion af arbejdsløshedsydelse til arbejdsløse, der rejser til en anden medlemsstat for at søge arbejde der

1. Ydelser, der er udbetalt i henhold til forordningens artikel 69, skal af den kompetente institution refunderes den institution, der har udbetalt de nævnte ydelser, med det beløb, der fremgår af den sidstnævnte institutions regnskaber.

2. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan:

- efter udtalelse fra den administrative Kommission aftale andre regler for fastsættelse af refusionsbeløbene, navnlig på grundlag af fikserede beløb, eller andre betalingsmåder, eller
- give afkald på enhver refusion mellem institutionerne.

Refusion af børnetilskud ydet i henhold til forordningens artikel 73, stk. 2, og artikel 74, stk. 2

Artikel 98

Familiemedlemmer til arbejdstagere eller arbejdsløse arbejdstagere, der er omfattet af fransk lovgivning

1. Børnetilskud, der er ydet i henhold til forordningens artikel 73, stk. 2, og artikel 74, stk. 2, skal af den

kompetente franske institution refunderes den institution, der har udbetalt disse tilskud, med det faktiske beløb, der fremgår af den sidstnævnte institutions regnskaber.

2. Frankrig og hver af de øvrige medlemsstater eller de kompetente myndigheder i Frankrig og hver af de øvrige medlemsstater kan aftale, at de nævnte børnetilskud skal refunderes på grundlag af et fikseret beløb. I så fald udregnes dette beløb ved at multiplicere den gennemsnitlige årlige udgift pr. familie med det gennemsnitlige antal familier, der årligt skal tages i betragtning.

3. De nødvendige faktorer for ansættelsen af det fikserede beløb, fastlægges efter følgende regler:

- a) Den gennemsnitlige årlige udgift pr. familie fås ved at dividere samtlige årlige udgifter til børnetilskud, der af institutionerne i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, er ydet for samtlige i denne stat bosatte familiemedlemmer til arbejdstagere og arbejdsløse arbejdstagere, med det gennemsnitlige antal familier, der årligt har ret til børnetilskud;
- b) det gennemsnitlige antal familier, der årligt skal tages i betragtning, er lig med det gennemsnitlige antal arbejdstagere, der årligt er omfattet af den kompetente stats lovgivning, samt i givet fald det gennemsnitlige antal arbejdsløse arbejdstagere, der årligt modtager ydelser ved arbejdsløshed til udgift for en institution i den kompetente stat, og hvis familiemedlemmer har ret til børnetilskud fra en institution i en anden medlemsstat, på hvis område de er bosat.

4. Den administrative Kommission fastsætter, efter indstilling fra det i gennemførelsesforordningens artikel 101, stk. 3, omhandlede revisionsudvalg, de metoder og regler, der skal anvendes ved fastlæggelsen af de i stk. 3 nævnte faktorer.

5. Frankrig og hver af de øvrige medlemsstater eller de kompetente myndigheder i Frankrig og i hver af de øvrige medlemsstater kan, efter udtalelse fra Den administrative Kommission, aftale andre regler for fastsættelse af det fikserede beløb.

Fælles refusionsregler

Artikel 99

Administrationsudgifter

To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan i overensstemmelse med bestemmel-

serne i forordningens artikel 84, stk. 2, tredje punktum, aftale, at de i gennemførelsesforordningens artikler 93-98 omhandlede ydelser forhøjes med en bestemt procentsats til dækning af administrationsomkostninger. Denne procentsats kan variere efter de forskellige ydelser.

Artikel 100

Ikke-afregnede krav

1. Ved afregningen mellem medlemsstaternes institutioner behøver den forpligtede institution ikke at imødekomme refusionskrav vedrørende ydelser, der er udredt i et kalenderår, der ligger mere end tre år forud for tidspunktet for fremsættelsen af disse krav, enten over for et kontaktorgan eller over for den forpligtede institution i den kompetente stat.

2. For så vidt angår refusionskrav, der er udregnet på et fikseret grundlag, løber tre års-fristen fra datoen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af de årlige gennemsnitlige udgifter for naturalydelser fastsat i overensstemmelse med gennemførelsesforordningens artikel 94 og 95.

Artikel 101

Opgørelse over refusionskrav

1. Den administrative Kommission udarbejder i henhold til forordningens artikler 36, 63, og 70 samt artikel 75, stk. 2, en opgørelse over refusionskrav for hvert kalenderår.

2. Den administrative Kommission kan lade foretage enhver revision, der kan tjene til kontrol af det statistiske og regnskabsmæssige materiale, der ligger til grund for den i stk. 1 nævnte opgørelse over refusionskrav, for at sikre navnlig, at dette materiale er i overensstemmelse med de i dette afsnit fastsatte regler.

3. Den administrative Kommission træffer de i denne artikel omhandlede afgørelser efter indstilling af et revisionsudvalg, der afgiver en begrundet udtalelse til Den administrative Kommission. Denne fastsætter det nævnte revisionsudvalgs forretningsorden og sammensætning.

Artikel 102

Revisionsudvalgets opgaver — Refusionsregler

1. Det påhviler revisionsudvalget:

- a) at indsamle det nødvendige materiale og foretage de fornødne beregninger med henblik på anvendelsen af dette afsnit;
- b) at afgive periodiske indberetninger til Den administrative Kommission om, hvorledes gennemførelsen af forordningerne virker, navnlig på det finansielle plan;
- c) at fremsætte hensigtsmæssige forslag vedrørende litra a) og b) for den administrative Kommission;
- d) at afgive forslag til Den administrative Kommission med hensyn til de bemærkninger der er forelagt udvalget i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 94, stk. 4, og artikel 95, stk. 4;
- e) at forelægge Den administrative Kommission forslag vedrørende anvendelsen af gennemførelsesforordningens artikel 101;
- f) at udføre alle arbejder, undersøgelser eller andre opgaver i forbindelse med spørgsmål, der forelægges udvalget af Den administrative Kommission.

2. De i forordningens artikler 36, 63 og 70 samt artikel 75, stk. 2, omhandlede refusioner til de refusionsberettigede institutioner i en anden medlemsstat sker, for så vidt angår samtlige kompetente institutioner i en medlemsstat, gennem organer udpeget af de kompetente myndigheder i medlemsstaterne. De organer, hvorigennem refusionerne sker, underretter Den administrative Kommission om størrelsen af de refunderede beløb under iagttagelse af de tidsfrister og regler, der er fastsat af den nævnte kommission.

3. Når refusionerne fastsættes på grundlag af de faktiske udgifter ved de udredede ydelser, således som disse fremgår af institutionernes regnskaber, afregnes de for hvert kalenderhalvår i løbet af det følgende kalenderhalvår.

4. Når refusionerne fastsættes på grundlag af fikserede beløb, afregnes de for hvert kalenderår; i så fald yder de kompetente institutioner de refusionsberettigede institutioner forskud den første dag i hvert kalenderhalvår efter de af Den administrative Kommission fastsatte regler.

5. De kompetente myndigheder i to eller flere medlemsstater kan aftale andre refusionsfrister eller andre regler for ydelse af forskud.

*Artikel 103***Indsamling af statistiske og regnskabsmæssige oplysninger**

De kompetente myndigheder i medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på anvendelsen af bestemmelserne i dette afsnit, navnlig hvad angår de bestemmelser, der forudsætter indsamling af statistiske og regnskabsmæssige oplysninger.

Artikel 104

Optagelse i bilag 5 af overenskomster om refusioner indgået mellem medlemsstater eller mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder

1. Bestemmelser svarende til de i forordningens artikel 36, stk. 3, artikel 63, stk. 3, og artikel 70, stk. 3, samt i gennemførelsesforordningens artikel 93, stk. 6, artikel 94, stk. 6, og artikel 95, stk. 6, indeholdte bestemmelser, som er i kraft dagen før forordningens ikrafttræden, bevarer deres gyldighed, for så vidt de er optaget i bilag 5 til gennemførelsesforordningen.

2. Bestemmelser svarende til de i stk. 1 nævnte, der efter forordningens ikrafttræden måtte komme til anvendelse i forholdet mellem to eller flere medlemsstater, skal optages i bilag 5 til gennemførelsesforordningen. Det samme gælder bestemmelser, der måtte blive aftalt i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 97, stk. 2, og artikel 98, stk. 2.

Udgifter ved administrativ og lægelig kontrol*Artikel 105*

1. Udgifterne ved den administrative kontrol samt ved de lægeundersøgelser, indlæggelser til observation, lægerejser og kontrolundersøgelser af enhver art, der er nødvendige for tilkendelse, udredelse eller ændring af ydelser, skal af den institution, for hvis regning de er foretaget, refunderes den institution, som det har påhvilet at foretage dem, på grundlag af de af sidstnævnte institution anvendte takster.

2. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan dog aftale andre refusionsregler,

navnlig på grundlag af fikserede beløb, eller give afkald på enhver refusion mellem institutionerne.

Sådanne aftaler skal optages i bilag 5 til gennemførelsesforordningen. De aftaler, der er i kraft dagen før forordningens ikrafttræden, bevarer deres gyldighed, for så vidt de er opført i det nævnte bilag.

Fælles bestemmelser om udbetaling af kontantydelse*Artikel 106*

De kompetente myndigheder i de enkelte medlemsstater underretter Den administrative Kommission, under iagttagelse af de af denne kommission fastsatte tidsfrister og regler, om størrelsen af de kontantydelse, der af de under disse myndigheder hørende institutioner er udbetalt til personer, der er bosat eller opholder sig på enhver anden medlemsstats område.

*Artikel 107***Omregning af valuta**

1. Ved anvendelse af følgende bestemmelser:

- a) forordningen: artikel 12, stk. 2, 3 og 4; artikel 19, stk. 1, litra b), sidste punktum; artikel 22, stk. 1 ii), sidste punktum; artikel 25, stk. 1, litra b), næstsidste punktum; artikel 41, stk. 1, litra c) og d); artikel 46, stk. 3 og 4; artikel 50; artikel 52, litra b), sidste punktum, artikel 55, stk. 1 ii), sidste punktum; artikel 70, stk. 1, første afsnit, og artikel 71, stk. 1, litra b) ii), næstsidste punktum,
- b) gennemførelsesforordningen: artikel 34, stk. 1, og artikel 120, stk. 2,

er kursen for omregning til en given national valuta af beløb udtrykt i en anden national valuta den kurs, der i løbet af den i stk. 2 fastlagte referenceperiode beregnes af Kommissionen på grundlag af det månedlige gennemsnit af de valutakurser, som for vedkommende valutaer meddeles Kommissionen med henblik på anvendelsen af Det europæiske monetære System.

2. Refereneperioden er:

- januar måned for omregningskurser, der skal anvendes fra den følgende 1. april,
- april måned for omregningskurser, der skal anvendes fra den følgende 1. juli,
- juli måned for omregningskurser, der skal anvendes fra den følgende 1. oktober,
- oktober måned for omregningskurser, der skal anvendes fra den følgende 1. januar.

3. De valutakurser, der skal lægges til grund ved anvendelsen af stk. 1, er de kurser, som centralbankerne på et og samme tidspunkt meddeler Kommissionen med henblik på beregning af ECU'en inden for Det europæiske monetære System.

4. Den administrative Kommission fastsætter på forslag af Revisionsudvalget den dato, som skal benyttes ved fastsættelsen af de omregningskurser, der skal anvendes i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

5. De omregningskurser, der skal anvendes i de i stk. 1 nævnte tilfælde, offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* i løbet af den næstsidste måned forud for den måned, fra hvis første dag kurserne skal anvendes.

6. I andre end de i stk. 1 nævnte tilfælde sker omregningen til den officielle valutakurs på betalingsdagen, såvel ved udbetaling af ydelser som ved refusion.

AFSNIT VI

FORSKELLIGE BESTEMMELSER

Artikel 108

Godtgørelse af, at en arbejdstager er sæsonarbejder

Den i forordningens artikel 1, litra c), omhandlede arbejdstager skal, for at godtgøre sin egenskab af sæsonarbejder, fremlægge sin arbejdskontrakt forsynet med påtegning af arbejdsformidlingen i den medlemsstat, på hvis område han skal udføre eller har udført sit arbejde. Såfremt der i denne medlemsstat ikke anvendes arbejdskontrakter ved sæsonarbejde, skal beskæftigelseslandets institution, i givet fald ved begæring om ydelser, udstede en attest, hvori det på grundlag af de af arbejdstageren meddelte oplysninger bekræftes, at arbejdstageren er eller har været beskæftiget ved et arbejde af sæsonmæssig art.

Artikel 109

Aftale om betaling af bidrag

En arbejdsgiver, der ikke har nogen virksomhed i den medlemsstat, på hvis område arbejdstageren er beskæftiget, kan aftale med arbejdstageren, at denne opfylder de forpligtelser, der påhviler arbejdsgiveren med hensyn til betaling af bidrag.

Arbejdsgiveren skal underrette den kompetente institution eller i givet fald den af den kompetente myndighed i den førnævnte medlemsstat udpegede institution om en sådan aftale.

Artikel 110

Gensidig administrativ bistand med hensyn til tilbagesøgning af uberettiget modtagne ydelser

Agter en medlemsstats institution, der har udredt ydelser, at gøre erstatningskrav gældende mod en person, der uberettigt har modtaget disse ydelser, yder insti-

tutionen på den pågældendes bopælssted eller den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område den pågældende er bosat, den førstnævnte institution bistand.

Artikel 111

De sociale sikringsinstitutioners tilbagesøgning af uberettiget modtagne beløb samt regreskrav fremsat af sociale forsorgsmyndigheder

1. Dersom en medlemsstats institution ved fastsættelse eller fornyet fastsættelse af ydelser ved invaliditet, alderdom eller dødsfald (pensioner) i henhold til forordningens afsnit III, kapitel 3, har udbetalt modtageren af en ydelse et større beløb, end han er berettiget til, kan denne institution over for enhver anden medlemsstats institution, som det påhviler at udrede tilsvarende ydelser til den pågældende modtager, kræve det for meget udbetalte beløb tilbageholdt i de endnu ikke erlagte ydelser, der af den sidstnævnte institution udbetales modtageren. Den sidstnævnte institution overfører det tilbageholdte beløb til kreditorinstitutionen. For så vidt det for meget udbetalte beløb ikke kan tilbageholdes i de nævnte ydelser, finder bestemmelserne i stk. 2, anvendelse.

2. Når en medlemsstats institution har udbetalt en modtager et større beløb, end han er berettiget til, kan denne institution, under iagttagelse af de betingelser og grænser, der er fastsat i den for institutionen gældende lovgivning, over for enhver anden medlemsstats institution, som det påhviler at udrede ydelser til den pågældende modtager, kræve det for meget udbetalte beløb tilbageholdt i de ydelser, der af sidstnævnte institution udbetales modtageren. Den sidstnævnte institution foretager tilbageholdelsen under iagttagelse af de betingelser og grænser, der er fastsat for en sådan modregning i den lovgivning, der gælder for institutionen, som om det drejede sig om beløb, den selv havde udbetalt for meget, og overfører det tilbageholdte beløb til kreditorinstitutionen.

3. Har en af forordningen omfattet person modtaget forsorgshjælp på en medlemsstats område i et tidsrum, hvor den pågældende havde ret til ydelser efter en anden medlemsstats lovgivning, kan det organ, som har ydet forsorgshjælpen, for så vidt det efter lovgivningen har regreskrav på de ydelser, der tilkommer den pågældende, over for enhver anden medlemsstats institution, som det påhviler at udrede ydelser til den pågældende, kræve det beløb, der er udbetalt i forsorgshjælp, tilbageholdt i de beløb, den sidstnævnte institution udbetaler den pågældende.

Når et familiemedlem til en af forordningen omfattet person har modtaget forsorgshjælp på en medlemsstats område i et tidsrum, for hvilket den nævnte person havde ret til ydelser for det pågældende familiemedlem efter lovgivningen i en anden medlemsstat, kan det organ, som har ydet forsorgshjælpen, for så vidt det efter lovgivningen har regreskrav på de ydelser, der tilkommer den nævnte person for det pågældende familiemedlem over for enhver anden medlemsstats institution, som det påhviler at udrede sådanne ydelser til denne person, kræve det beløb, der er udbetalt i forsorgshjælp, tilbageholdt i de beløb, som af sidstnævnte institution udbetales til den nævnte person for det pågældende familiemedlem.

Den forpligtede institution foretager tilbageholdelsen under iagttagelse af de betingelser og grænser, der er fastsat for en sådan modregning i den for institutionen gældende lovgivning, og overfører det tilbageholdte beløb til kreditororganet.

Artikel 112

Dersom en institution enten direkte eller gennem en anden institution, har foretaget udbetalinger med urette, og tilbagesøgning af de udbetalte beløb ikke er mulig, skal de pågældende beløb afholdes endeligt af den førstnævnte institution, undtagen hvor udbetalingen af det urigtigt udbetalte beløb er fremkaldt ved svigagtig adfærd.

Artikel 113

Tilbagesøgning af naturalydelse, der med urette er udredt til arbejdstagere beskæftiget ved international transport

1. I tilfælde, hvor ret til naturalydelse ikke anerkendes af den kompetente institution, skal naturalydelse, der af opholdsstedets institution er udredt til en arbejdstager, der er beskæftiget ved international transport, på grundlag af den i gennemførelsesforordningens artikel 20, stk. 1, eller artikel 62, stk. 1, nævnte formodning, refunderes af den kompetente institution.

2. De udgifter, der af opholdsstedets institution er afholdt for enhver arbejdstager, der er beskæftiget ved

international transport, og som har modtaget naturalydelse ved fremlæggelse af den i gennemførelsesforordningens artikel 20, stk. 1, eller artikel 62, stk. 1, omhandlede attest, refunderes af den institution, der i den nævnte attest er anført som kompetent, eller af enhver anden institution, der i dette øjemed er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat, selv om den pågældende arbejdstager ikke i forvejen har henvendt sig til opholdsstedets institution og ikke har ret til naturalydelse.

3. Den kompetente institution eller, i det i stk. 2 omhandlede tilfælde, den som sådan anførte eller den i dette øjemed udpegede institution bevarer over for modtageren et krav, svarende til størrelsen af de med urette udredede naturalydelse. De nævnte institutioner skal underrette det i gennemførelsesforordningens artikel 101, stk. 3, nævnte revisionsudvalg om sådanne krav, hvorefter udvalget foretager en opgørelse herover.

Artikel 114

Foreløbig udbetaling af ydelser i tilfælde af uenighed om, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse, eller hvilken institution der skal udrede ydelserne

I tilfælde af uenighed mellem de kompetente institutioner eller myndigheder i to eller flere medlemsstater med hensyn til, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse i medfør af forordningens afsnit II, eller med hensyn til, hvilken institution der skal udrede ydelserne, modtager den pågældende, som ville kunne gøre krav på ydelser, hvis en sådan uenighed ikke forelå, foreløbige ydelser efter den for bopælsstedets gældende lovgivning, eller — dersom den pågældende ikke er bosat på en af de berørte medlemsstaters område — efter den lovgivning, der gælder for den institution, hvortil begæringen først er indgivet.

Artikel 115

Regler for lægeundersøgelser foretaget i en anden medlemsstat end den kompetente stat

Opholds- eller bopælsstedets institution, som i medfør af forordningens artikel 87 skal lade foretage en lægeundersøgelse, følger reglerne i den for institutionen gældende lovgivning.

I mangel af sådanne regler retter institutionen henvendelse til den kompetente institution for at få oplyst, hvorledes den skal forholde sig.

Artikel 116

Aftaler om inddrivelse af bidrag

1. De i medfør af forordningens artikel 92, stk. 2, indgåede aftaler skal optages i bilag 5 til gennemførelsesforordningen.

2. De aftaler, der er indgået med henblik på anvendelsen af artikel 51 i forordning nr. 3, forbliver i kraft for så vidt de er anført i bilag 5 til gennemførelsesforordningen.

Artikel 117

Elektronisk databehandling af oplysningsmateriale

1. En eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan, efter udtalelse fra Den administrative Kommission, tilpasse de blanketter til bevidnelser, attes-

ter, erklæringer, begæringer og andre dokumenter samt de processer og metoder for overførsel af data, der er fastsat for forordningens og gennemførelsesforordningens anvendelse, til elektronisk databehandling.

2. Den administrative Kommission vil foretage de fornødne undersøgelser med henblik på en generel anvendelse og en harmonisering af de blanketter, der tilpasses i medfør af stk. 1, når udviklingen af den elektroniske databehandling i de enkelte medlemslande muliggør dette.

AFSNIT VII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 118

Overgangsbestemmelser vedrørende pensioner og renter for arbejdstagere

1. Når tidspunktet for sikringsbegivenhedens indtræden ligger forud for den 1. oktober 1982, og når fastsættelse af ydelsen på grundlag af pensions- eller rentebegæringen endnu ikke er sket inden denne dato, skal der foretages en dobbelt fastsættelse af ydelsen, for så vidt der på grundlag af denne sikringsbegivenhed skal tilkendes ydelser for et tidsrum, der ligger forud for den sidstnævnte dato:

- a) for så vidt angår tiden forud for den 1. oktober 1972 i overensstemmelse med reglerne i forordning nr. 3 eller i overenskomster, der er i kraft mellem de pågældende medlemsstater indtil denne dato,
- b) for så vidt angår tiden efter den 1. oktober 1972 i overensstemmelse med reglerne i forordningen.

Såfremt det beløb, der fremkommer ved beregningen efter litra a), er højere end det, der fremkommer ved beregningen efter litra b), skal den pågældende dog fortsat modtage det i henhold til litra a) beregnede beløb.

2. Indgivelse efter den 1. oktober 1972 til en institution i en medlemsstat af en begæring om ydelser ved invaliditet eller alderdom eller til efterladte medfører automatisk, at ydelser, der af institutionen eller institutionerne i en eller flere medlemsstater er fastsat før dette tidspunkt, for det samme tilfælde, omberegnes på grundlag af forordningens bestemmelser.

Artikel 119

Overgangsbestemmelser vedrørende pensioner og renter for selvstændige erhvervsdrivende

1. Når tidspunktet for sikringsbegivenhedens indtræden ligger forud for tidspunktet for den 1. juli 1982, og

når fastsættelse af ydelsen på grundlag af pensions- eller rentebegæringen endnu ikke er sket inden denne dato, skal der foretages en dobbelt fastsættelse af ydelsen, for så vidt der på grundlag af denne sikringsbegivenhed skal tilkendes ydelser for et tidsrum, der ligger forud for sidstnævnte dato:

- a) for så vidt angår tiden forud for den 1. juli 1982 i overensstemmelse med reglerne i forordningen eller i overenskomster, der er i kraft mellem de pågældende medlemsstater;
- b) for så vidt angår tiden efter den 1. juli 1982 i overensstemmelse med reglerne i forordningen.

Såfremt det beløb, der fremkommer ved beregningen efter litra a), er højere end det, der fremkommer ved beregningen efter litra b), skal den pågældende dog fortsat modtage det i henhold til litra a) beregnede beløb.

2. Indgivelse efter den 1. juli 1982 af en begæring om ydelser ved invaliditet, alderdom eller til efterladte medfører automatisk, at ydelser, der af institutionen eller institutionerne i en eller flere medlemsstater er fastsat før dette tidspunkt, for det samme tilfælde, omberegnes på grundlag af forordningens bestemmelser, dog således at denne omberegning ikke kan medføre, at der udbetales et lavere ydelsesbeløb.

Artikel 120

Overgangsbestemmelser vedrørende familieydelse

1. De i forordningens artikel 94, stk. 9, omhandlede rettigheder, som arbejdstagerne havde for familiemedlemmer, der begrundede ret til familieydelse efter de satser og inden for de grænser, der var gældende dagen

før den 1. oktober 1972, enten i medfør af artikel 41 i eller bilag D til forordning nr. 3 eller i medfør af artikel 20 i eller bilag 1 til Rådets forordning nr. 36/63/EØF af 2. april 1963 om social sikring af grænsearbejdere ⁽¹⁾.

2. Så længe de i stk. 1 omhandlede familieydelse er større end de børnetilskud, der eventuelt skal ydes i medfør af forordningens artikel 73, stk. 2, påhviler det den kompetente franske institution at sørge for, at de udbetales til arbejdstageren eller direkte til hans familiedlemmer på deres bopælssted for børn, for hvis vedkommende der er ret til sådanne ydelser.

3. Institutionen på familiemedlemmernes bopælssted skal sørge for udbetaling af børnetilskud efter bestemmelserne i den for institutionen gældende lovgivning, mod refusion fra den kompetente franske institution, så snart der skal ske udbetaling af familieydelse i medfør af forordningens artikel 73, stk. 2.

4. I det tosidede forhold mellem de pågældende medlemsstater fastsættes de nærmere regler for gennemførelsen af denne artikel af disse medlemsstater eller deres kompetente myndigheder.

Artikel 121

Supplerende gennemførelsesaftaler

1. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan, om fornødent, træffe aftaler, der tager sigte på at supplere de administrative regler om forordningens gennemførelse. Sådanne aftaler skal optages i bilag 5 til gennemførelsesforordningen.

2. Aftaler, der svarer til de i stk. 1 nævnte, og som er gældende dagen før den 1. oktober 1972, forbliver i kraft, for så vidt de er anført i bilag 5 til gennemførelsesforordningen.

Artikel 122

Særlige bestemmelser vedrørende ændring af visse bilag

Efter anmodning af den eller de pågældende medlemsstat(er), eller af deres kompetente myndigheder, kan bilag 1, 4, 5, 6, 7 og 8 til gennemførelsesforordningen efter indhentet udtalelse fra Den administrative Kommission ændres ved en forordning udstedt af Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT nr. 62 af 20. 4. 1963, s. 1314/63.

BILAG I

KOMPETENTE MYNDIGHEDER

(Forordningens artikel 1, litra 1, og gennemførelsesforordningens artikel 4, stk. 1 og 122)

- A. BELGIEN: Ministre de la Prévoyance sociale, Bruxelles — Minister van Sociale Voorzorg, Brussel (socialministeren)
- Ministre des classes moyennes, Bruxelles — Minister van Middenstand, Brussel (ministeren for selvstændige erhvervsdrivende).
- B. DANMARK: 1. Socialministeren, København
 2. Arbejdsministeren, København
 3. Indenrigsministeren, København
 4. Ministeren for Grønland, København
- C. TYSKLAND: Bundesminister für Arbeit und Sozialordnung (arbejds- og socialministeren), Bonn
- D. FRANKRIG: 1. Ministre des affaires sociales de la solidarité nationale (ministeren for sociale anliggender og national solidaritet), Paris
 2. Ministre de l'agriculture (landbrugsministeren), Paris
- E. GRÆKENLAND: 1. Υπουργός Κοινωνικών Υπηρεσιών, Αθήνα (socialminister), Athen
 2. Υπουργός Εργασίας, Αθήνα (arbejdsminister), Athen
 3. Υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας, Πειραιάς (minister for handelsflåden), Piræus
- F. IRLAND: 1. Minister for Social Welfare (Ministeren for social forsorg), Dublin
 2. Minister for Health (sundhedsministeren), Dublin
- G. ITALIEN: — Pensioner:
 1. i almindelighed: Ministro del lavoro e della previdenza sociale (arbejds- og socialministeren), Rom
 2. for notarer: Ministro di grazia e giustizia (justitsministeren), Rom
 3. for speditører: Ministro delle finanze (finansministeren), Rom
 — Naturalydelse:
 Ministro della sanità (sundhedsministeren), Rom
- H. LUXEMBOURG: 1. Ministre du travail et de la sécurité sociale (arbejds- og socialministeren), Luxembourg
 2. Ministre de la famille (familieministeren), Luxembourg

-
- I. NEDERLANDENE:
1. Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (arbejds- og socialministeren), Den Haag
 2. Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur (ministeren for velfærd, folkesundhed og kultur), Rijswijk
- J. DET FORENEDE KONGERIGE:
1. Secretary of State for Social Services (ministeren for sociale anliggender), London
 2. Secretary of State for Scotland (ministeren for Skotland), Edinburgh
 3. Secretary of State for Wales (ministeren for Wales), Cardiff
 4. Department of Health and Social Services for Northern Ireland (ministeriet for sundhed og socialeanliggender for Nordirland), Belfast
 5. Director of the Department of Labour and Social Security (direktøren for ministeriet for arbejde og social sikring), Gibraltar
 6. Director of the Medical and Public Health Department (direktøren for sundhedsministeriet), Gibraltar
-

BILAG 2

KOMPETENTE INSTITUTIONER

(Forordningens artikel 1, litra o), og gennemførelsesforordningens artikel 4, stk. 2)

A. BELGIEN

1. Sygdom og moderskab:

a) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 16-29:

i) i almindelighed:

Den forsikringsinstitution, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende er tilsluttet

ii) for søfolk:

Caisse de secours et de prévoyance en faveur des marins naviguant sous pavillon belge — Hulp- en voorzorgskas voor zeevarenden onder Belgische vlag (hjælpe- og forsorgskassen for søfolk, der sejler under belgisk flag), Antwerpen

b) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens afsnit V:

Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring), til udgift for forsikringsinstitutionerne eller for hjælpe- og forsorgskassen for søfolk, der sejler under belgisk flag

2. Invaliditet:

a) almindelig invaliditet (arbejdere, funktionærer og minearbejdere) og invaliditet hos selvstændige erhvervsdrivende:

Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring, i forbindelse med den forsikringsinstitution, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende er eller har været tilsluttet

b) særlig invaliditet hos minearbejdere:

Fonds national de retraite des ouvriers-mineurs, Bruxelles — Nationaal pensioenfonds voor mijnwerkers, Brussel (den statslige pensionsfond for minearbejdere)

c) invaliditet hos søfolk:

Caisse de secours et de prévoyance en faveur des marins naviguant sous pavillon belge — Hulp- en voorzorgskas voor zeevarenden onder Belgische vlag (hjælpe- og forsorgskassen for søfolk, der sejler under belgisk flag), Antwerpen

3. Alderdom og dødsfald (pensioner):

Office national des pensions pour travailleurs salariés, Bruxelles — Rijksdienst voor werknemerspensioenen, Brussel (Pensionsdirektoratet for arbejdstagere)

Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Bruxelles — Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen, Brussel (direktoratet for socialforsikring af selvstændige erhvervsdrivende)

4. Arbejdsulykker

a) Indtil udløbet af den i lov af 10. april 1971 (artikel 72) fastsatte ændringsfrist

i) Naturalydelser:

— udskiftning og vedligeholdelse af proteser:

Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbeidsongevallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)

— andre ydelser end de overfor nævnte:

Den forsikringsinstitution, som arbejdsgiveren er tilsluttet

ii) Kontantydelse:

Tildeling:

Den forsikringsinstitution, som arbejdsgiveren er tilsluttet

— Supplerende ydelser i henhold til kongelig anordning af 21. december 1971:

Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbeidsongevallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)

b) Efter udløbet af den i lov af 10. april 1971 (artikel 72) fastsatte ændringsfrist

i) Naturalydelser:

Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbeidsongevallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)

ii) Kontantydelse:

— rente:

Det for udbetaling af rente godkendte organ

— supplerende ydelser:

Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbeidsongevallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)

c) Ordning for søfolk:

Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbeidsongevallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)

d) Tilfælde, hvor der ikke foreligger forsikring:

Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbeidsongevallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)

5. Erhvervssygdomme:

Fonds des maladies professionnelles, Bruxelles — Fonds voor beroepsziekten, Brussel (erhvervssygdomsfonden)

6. Ydelser ved dødsfald:

a) Syge- og invalideforsikring:

i) i almindelighed:

Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring), i forbindelse med den forsikringsinstitution, som arbeidstageren var tilsluttet

ii) for søfolk:

Caisse de secours et de prévoyance en faveur des marins naviguant sous pavillon belge — Hulp- en voorzorgskas voor zeevarenden onder Belgische vlag (hjælpe- og forsorgskassen for søfolk, der sejler under belgisk flag), Antwerpen

- b) Arbejdsulykker:
- i) i almindelighed: Forsikringsorganet
 - ii) for søfolk: Fonds des accidents du travail, Bruxelles — Fonds voor arbeidsongevallen, Brussel (forsikringskassen for arbejdsulykker)
- c) Erhvervssygdomme: Fonds des maladies professionnelles, Bruxelles — Fonds voor beroepsziekten, Brussel (erhvervssygdomsfonden)
7. Arbejdsløshed:
- i) i almindelighed: Office national de l'emploi, Bruxelles — Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, Brussel (arbejdsdirektoratet)
 - ii) for søfolk: Pool des marins de la marine marchande — Pool van de zeelieden ter koopvaardij (forhyringscentralen for søfolk i handelsflåden), Antwerpen
8. Familieydelse:
- a) Arbejdstagere: Udligningskassen for børnetilskud til arbejdstagere, som arbejdsgiveren er tilsluttet.
 - b) Selvstændige erhvervsdrivende: Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Bruxelles — Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen, Brussel (direktoratet for socialforsikring af selvstændige erhvervsdrivende)

B. DANMARK

1. DANMARK BORTSET FRA GRØNLAND

a) Sygdom og moderskab:

i) Sygdom:

— naturalydelse:

Vedkommende amtskommune. I Københavns kommune: Magistraten; i Frederiksberg kommune: Kommunalbestyrelsen

— kontantydelse:

Det sociale udvalg i bopælskommunen. I Københavns, Odense, Ålborg og Århus kommuner: Magistraten

ii) Moderskab:

— naturalydelse:

Vedkommende amtskommune. I Københavns kommune: Magistraten; i Frederiksberg kommune: Kommunalbestyrelsen

— kontantydelse:

Det sociale udvalg i bopælskommunen. I Københavns, Odense, Ålborg og Århus kommuner: Magistraten

- b) Invaliditet:**
- i) ydelser efter invalidepensionsloven: Sikringsstyrelsen, København
 - ii) ydelser ved revalidering: Det sociale udvalg i bopælskommunen. I Københavns, Odense, Ålborg og Århus kommuner: Magistraten
- c) Alderdom og dødsfald (pensioner):**
- i) pensioner efter lovgivningen om folkepension og enkepension: Sikringsstyrelsen, København
 - ii) pensioner efter loven arbejdsmarkedets tillægspension: Arbejdsmarkedets tillægspension, Hillerød
- d) Arbejdsulykker og erhvervssygdomme:**
- i) naturalydelser og renter: Sikringsstyrelsen, København
 - ii) dagpenge: Det sociale udvalg i bopælskommunen. I Københavns, Odense, Ålborg og Århus kommuner: Magistraten
- e) Ydelser ved dødsfald (begravelseshjælp):** Det sociale udvalg i bopælskommunen. I Københavns, Odense, Ålborg og Århus kommuner: Magistraten
- f) Arbejdsløshed:** Arbejdsdirektoratet, København
- g) Familieydelser (børnetilskud):** Det sociale udvalg i bopælskommunen. I Københavns, Odense, Ålborg og Århus kommuner: Magistraten

2. GRØNLAND

- a) Sygdom og moderskab:**
- Naturalydelser: Bestyrelsen for sundhedsvæsenet i Grønland, Godthåb
- b) Alderdom:**
- Renter i henhold til landsrådsvedtægt om aldersrente i Grønland: Arbejds- og socialdirektoratet, Godthåb
- c) Arbejdsulykker og erhvervssygdomme:** Det grønlandske nævn for ulykkesforsikring, Godthåb
- d) Familieydelser (børnetilskud):** Arbejds- og Socialdirektoratet, Godthåb

C. TYSKLAND

De tyske institutioners kompetence retter sig efter tysk lovgivning, medmindre andet er bestemt i det følgende

1. Sygeforsikring:

Ved anvendelse af forordningens artikel 13, stk. 2, litra e):

a) dersom den pågældende har bopæl på Forbundsrepublikken Tysklands område:

Allgemeine Ortskrankenkasse (den almindelige stedlige sygekasse), der er kompetent på det sted, hvor den pågældende har bopæl

b) dersom den pågældende har bopæl på en anden medlemsstats område:

Allgemeine Ortskrankenkasse Bonn (den almindelige stedlige sygekasse i Bonn), Bonn

c) hvis den pågældendes familiemedlemmer inden hans indkaldelse eller genindkaldelse til militærtjeneste eller inden hans indkaldelse til civilt arbejde var tilsluttet en tysk institution i overensstemmelse med gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 1:

Den sygeforsikringsinstitution, som hans familiemedlemmer er tilsluttet

Ved anvendelse af forordningens artikel 25, stk. 1:

Den sygeforsikringsinstitution, som den arbejdsløse var tilsluttet på det tidspunkt, da han forlod Forbundsrepublikken Tyskland

Ved sygeforsikring for pensions- eller renteansøgere og -modtagere samt deres familiemedlemmer i henhold til bestemmelserne i forordningens afsnit III, kapitel 1, afdelingerne 4 og 5:

i) hvis den pågældende er tilsluttet en Allgemeine Ortskrankenkasse (almindelig stedlig sygekasse), eller han ikke er tilsluttet nogen sygeforsikringsinstitution:

Allgemeine Ortskrankenkasse Bonn (den almindelige stedlige sygekasse i Bonn), Bonn

ii) i alle andre tilfælde

Den sygeforsikringsinstitution, som ansøgeren eller modtageren er tilsluttet

2. Renteforsikring for arbejdere, for funktionærer og for minearbejdere:

For så vidt angår adgang til den frivillige forsikring, samt afgørelse vedrørende begæring om ydelser og tilkendelse af ydelser i medfør af forordningens bestemmelser:

a) for personer, der har været eller anses for at have været forsikret enten udelukkende efter tysk lovgivning eller efter tysk og en eller flere andre medlemsstats lovgivning, samt for deres efterladte, såfremt den pågældende:

- er bosat på en anden medlemsstats område,
- eller

- er statsborger i en anden medlemsstat og bosat på en ikke-medlemsstats område:
 - i) når det seneste bidrag er indbetalt til renteforsikring for arbejdere:
 - hvis den pågældende er bosat i Nederlandene eller som nederlandsk statsborger er bosat på en ikke-medlemsstats område: Landesversicherungsanstalt Westfalen (den regionale forsikringsinstitution for Westfalen), Münster
 - hvis den pågældende er bosat i Belgien eller som belgisk statsborger er bosat på en ikke-medlemsstats område: Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz (den regionale forsikringsinstitution for Rhinprovinsen), Düsseldorf
 - hvis den pågældende er bosat i Italien eller som italiensk statsborger er bosat på en ikke-medlemsstats område: Landesversicherungsanstalt Schwaben (den regionale forsikringsinstitution for Schwaben), Augsburg
 - hvis den pågældende er bosat i Frankrig eller Luxembourg eller som fransk eller luxembourgsk statsborger er bosat på en ikke-medlemsstats område: Landesversicherungsanstalt Rheinland-Pfalz (den regionale forsikringsinstitution for Rheinland-Pfalz), Speyer
 - hvis den pågældende er bosat i Danmark eller som dansk statsborger er bosat på en ikke-medlemsstats område: Landesversicherungsanstalt Schleswig-Holstein (den regionale forsikringsinstitution for Slesvig-Holsten), Lübeck
 - hvis den pågældende er bosat i Irland eller i Det forenede Kongerige eller som irsk statsborger eller statsborger i Det forenede Kongerige er bosat på en ikke-medlemsstats område: Landesversicherungsanstalt Freie und Hansestadt Hamburg (den regionale forsikringsinstitution for Fri- og Hansestaden Hamburg), Hamburg
 - hvis den pågældende er bosat i Grækenland eller som græsk statsborger er bosat på en ikke-medlemsstats område: Landesversicherungsanstalt Württemberg (den regionale forsikringsinstitution for Württemberg), Stuttgart
- når derimod det seneste bidrag er indbetalt:
 - til Landesversicherungsanstalt für das Saarland (den regionale forsikringsinstitution for Land Saar), Saarbrücken, eller til Bundesbahnversicherungsanstalt (Forsikringsinstitutionen for forbundsjernbanerne), Frankfurt am Main: Den institution, hvortil det seneste bidrag er indbetalt
 - til Seekasse (Sømændenes forsikringskasse) Hamburg, eller hvis der er indbetalt bidrag i mindst 60 måneder til Seekasse (Rentenversicherung der Arbeiter oder der Angestellten) (sømændenes forsikringskasse) (Renteforsikringen for arbejdere og funktionærer)), Hamburg: Seekasse (sømændenes forsikringskasse), Hamburg

ii) når det seneste bidrag er, indbetalt til renteforsikringen for funktionærer:

— hvis der ikke er indbetalt noget bidrag til Seekasse (Sømændenes forsikringskasse), Hamburg:

Bundesversicherungsanstalt für Angestellte (forbunds-forsikringsinstitutionen for funktionærer), Berlin

— hvis der er indbetalt et bidrag til Seekasse (Rentenversicherung der Arbeiter oder der Angestellten) (sømændenes forsikringskasse (Renteforsikringen for arbejdere og funktionærer)), Hamburg:

Seekasse (sømændenes forsikringskasse), Hamburg

iii) når det seneste bidrag er indbetalt til renteforsikringen for minearbejdere, eller når den foreskrevne ventetid for opnåelse af minearbejderrenten ved nedsat erhvervsevne som minearbejder (Bergmannsrente) er tilbagelagt eller anses for at tilbagelagt:

Bundesknappschaft (forbunds-forsikringskassen for minearbejder), Bochum

b) for personer, der har været eller anses for at have været forsikret efter tysk lovgivning og efter lovgivningen i en eller flere andre medlemsstater, samt for deres efterladte, såfremt den pågældende:

— er bosat på Tysklands område med undtagelse af Land Saar,

eller

— som tysk statsborger er bosat på en ikke-medlemsstats område:

i) i når det seneste bidrag efter tysk lovgivning er indbetalt til renteforsikringen for arbejdere:

— hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats lovgivning er indbetalt til en nederlandsk renteforsikringsinstitution:

Landesversicherungsanstalt Westfalen (den regionale forsikringsinstitution for Westfalen), Münster

— hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats lovgivning er indbetalt til en belgisk renteforsikringsinstitution:

Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz (den regionale forsikringsinstitution for Rhinprovinsen) (Düsseldorf)

— hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats lovgivning er indbetalt til en italiensk renteforsikringsinstitution:

Landesversicherungsanstalt Schwaben (den regionale forsikringsinstitution for Schwaben), Augsburg

— hvis den seneste bidrag efter en anden medlemsstats lovgivning er indbetalt til en fransk eller luxembourgsk renteforsikringsinstitution:

Landesversicherungsanstalt Rheinland-Pfalz (den regionale forsikringsinstitution for Rheinland-Pfalz), Speyer

- hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats lovgivning er indbetalt til en dansk renteforsikringsinstitution: Landesversicherungsanstalt Schleswig-Holstein (den regionale forsikringsinstitution for Slesvig-Holsten), Lübeck
 - hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats lovgivning er indbetalt til en irsk renteforsikringsinstitution eller til en renteforsikringsinstitution i Det forenede Kongerige: Landesversicherungsanstalt Freie und Hansestadt, Hamburg (den regionale forsikringsinstitution for Fri- og Hansestaden Hamborg), Hamburg
 - hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats lovgivning er indbetalt til en græsk renteforsikringsinstitution: Landesversicherungsanstalt Württemberg (den regionale forsikringsinstitution for Württemberg) Stuttgart
- dog, såfremt den pågældende er bosat på Tysklands område i Land Saar eller som tysk statsborger er bosat på en ikke-medlemsstats område, og såfremt det seneste bidrag efter tysk lovgivning er indbetalt til en renteforsikringsinstitution beliggende i Land Saar:
- dog, hvis det seneste bidrag efter tysk lovgivning er indbetalt:
- til Seekasse (Sømændenes forsikringskasse), Hamburg, eller der er indbetalt bidrag som følge af beskæftigelse i den tyske eller et andet lands flåde i en periode på mindst 60 måneder: Seekasse (sømændenes forsikringskasse), Hamburg
 - til Bundesbahnversicherungsanstalt (Forsikringsinstitutionen for forbundsjernbanerne), Frankfurt am Main: Bundesbahnversicherungsanstalt (forsikringsinstitutionen for forbundsjernbanerne), Frankfurt am Main
- ii) når det seneste bidrag efter tysk lovgivning er indbetalt til renteforsikringen for funktionærer:
- hvis der ikke er indbetalt bidrag til Seekasse (Sømændenes forsikringskasse), Hamburg: Bundesversicherungsanstalt für Angestellte (forbunds-forsikringsinstitutionen for funktionærer), Berlin
 - hvis der er indbetalt bidrag til Seekasse (Rentenversicherung der Arbeiter oder der Angestellten) (Sømændenes forsikringskasse (Renteforsikring for arbejdere og funktionærer)), Hamburg: Seekasse (sømændenes forsikringskasse), Hamburg
- iii) når det seneste bidrag efter tysk lovgivning er indbetalt til renteforsikringen for minear-

- bejdere, eller når den foreskrevne ventetid for opnåelse af minearbejderrenten ved nedsat erhvervsevne som minearbejder (Bergmannsrente) er tilbagelagt eller anses for at være tilbagelagt:
- Bundesknappschaft (forbundsforsikringskassen for minearbejdere), Bochum
- c) såfremt der sker ændring af bopælsland efter udbetaling af ydelsen i de tilfælde, der er omtalt i litra a) i) og b) i), skifter den kompetente institution tilsvarende.
3. Alderdomsforsikring for landbrugere: Landwirtschaftliche Alterskasse (alderdomsforsikringskassen for landbrugere), Rheinhessen-Pfalz, Speyer.
4. Tillæggsforsikring for arbejdere i jern- og stålindustrien (Hüttenknappschaftliche Zusatzversicherung): Landesversicherungsanstalt für das Saarland (den regionale forsikringsinstitution for Land Saar), Saarbrücken
5. Ulykkesforsikring (arbejdsulykker og erhvervs sygdomme): Den kompetente ulykkesforsikringsinstitution i hvert enkelt tilfælde
6. Ydelser ved arbejdsløshed og familieydelse: Bundesanstalt für Arbeit (arbejdsdirektoratet), Nürnberg

D. FRANKRIG

1. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 93, stk. 1, og artikel 94 og 95:
- A. Ordning for arbejdstagere
- a) almindelig ordning: Caisse nationale de l'assurance maladie (den centrale sygeforsikringskasse), Paris
- b) ordning for landbruget: Caisse centrale de secours mutuels agricoles (den centrale gensidige hjælpekasse for landbruget), Paris
- c) ordning for minearbejdere: Caisse autonome nationale de sécurité sociale dans les mines (den selvstyrende centralkasse for social sikring af minearbejdere), Paris
- d) ordning for søfolk: Établissement national des invalides de la marine (centralinstitutionen for invalide søfolk), Paris
- B. Ordning for selvstændige erhvervsdrivende:
- a) Ordning for selvstændige erhvervsdrivende, der ikke er beskæftiget inden for landbrug: Caisse nationale d'assurance maladie et maternité des travailleurs non-salariés des professions non-agricoles (den centrale syge- og moderskabsforsikringskasse for selvstændige erhvervsdrivende inden for ikke-landbrugs-mæssige erhverv), Saint-Denis
- b) Ordning for landbruget: Caisse centrale de secours mutuels agricoles (den centrale gensidige hjælpekasse for landbruget), Paris
- Caisse centrale des mutuelles agricoles (den centrale sygeforsikringskasse for landbruget),

- Fédération française des sociétés d'assurances (RAMEX og GAMEX) (den franske forening af forsikringselskaber)
- Fédération nationale de la mutualité française (landsforeningen af franske sygekasser),
2. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 96:
- a) almindelig ordning: Caisse nationale de l'assurance-maladie (den centrale sygeforsikringskasse), Paris
- b) ordning for landbruget: Caisse de mutualité sociale agricole (den gensidige socialsikringskasse for landbruget)
- c) ordning for minearbejdere: Caisse autonome nationale de sécurité sociale dans les mines (den selvstyrende centralkasse for social sikring af minearbejdere), Paris
- d) ordning for søfolk: Établissement national des invalides de la marine (centralinstitutionen for invalide søfolk), Paris
3. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 98:
- a) almindelig ordning: Caisse nationale d'allocations familiales (centralkassen for børnetilskud), Paris
- b) ordning for landbruget: Caisse centrale d'allocations familiales mutuelles agricoles (den gensidige centralkasse for børnetilskud for landbruget), Paris
- c) ordning for minearbejdere: Caisse autonome nationale de sécurité sociale dans les mines (den selvstyrende centralkasse for social sikring af minearbejdere), Paris
- d) ordning for søfolk: Caisse nationale d'allocations familiales des marins du commerce ou Caisse nationale d'allocations familiales de la pêche maritime (centralkassen for børnetilskud til søfolk i handelsflåden eller centralkassen for børnetilskud til søfolk i handelsflåden eller centralkassen for børnetilskud til havfiskere), alt efter omstændighederne
4. De øvrige kompetente institutioner er de institutioner, der er angivet i fransk lovgivning, nemlig:
- I. MODERLANDET
- A. Ordning for arbejdstagere
- a) almindelig ordning:
- i) sygdom, moderskab, dødsfald (begravelseshjælp): Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse)
- ii) invaliditet:
- aa) i almindelighed, bortset fra Paris og hovedstadsområdet: Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse)
- for Paris og hovedstadsområdet: Caisse régionale d'assurance-maladie (regionalsygekassen), Paris

- bb) særlig ordning i henhold til artikel L 365 — L 382 i lov om social sikring:
Caisse régionale d'assurance-maladie (regionalsygekassen), Strasbourg
- iii) alderdom:
- aa) i almindelighed, bortset fra Paris og hovedstadsområdet:
Caisse régionale d'assurance maladie (branche vieillesse (regionalsygekassen (afdelingen for aldersforsikring)))
- for Paris og hovedstadsområdet:
Caisse nationale d'assurance-vieillesse des travailleurs salariés (centralkassen for aldersforsikring for arbejdstagere), Paris
- bb) særlig ordning i henhold til artikel L 365 — L 382 i lov om social sikring:
Caisse régionale d'assurance-vieillesse ou Caisse régionale d'assurance-maladie (regionalkassen for aldersforsikring eller regionalsygekassen), Strasbourg
- iv) arbejdsulykker:
- aa) midlertidig uarbejdsdygtighed:
Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse)
- bb) vedvarende uarbejdsdygtighed:
- renter:
- ulykkestilfælde indtruffet efter den 31. december 1946:
Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse)
- ulykkestilfælde indtruffet før den 1. januar 1947:
Arbejdsgiveren eller hans forsikringselskab
- tillæg til renter:
- ulykkestilfælde indtruffet efter den 31. december 1946:
Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse)
- ulykkestilfælde indtruffet før den 1. januar 1947:
Caisse des dépôts et consignations (den offentlige depositokasse)
- v) familieydelse:
Caisse d'allocations familiales (børnetilskudskassen)
- vi) arbejdsløshed:
- optagelse som arbejdssøgende:
Det lokale kontor for arbejdsformidling på den pågældendes bopælssted
- udlevering formular E 301, E 302 og E 303:
Groupement des ASSEDIC de la Région Parisienne (GARP) (sammenslutningen af ASSEDIC i Parisområdet (GARP)), 90, rue Baudin, 92537 Levallois-Perret
- b) ordning for landbruget:
- i) sygdom, moderskab, dødsfald (kapitalydelse), familieydelse:
Caisse de mutualité sociale agricole (den gensidige socialsikringskasse for landbruget)

- ii) invalide- og aldersforsikring samt ydelser til efterlevende ægtefælle: Caisse centrale de secours mutuels agricoles (den centrale gensidige hjælpekasse for landbruget), Paris
- iii) arbejdsulykker:
- aa) i almindelighed:
- Arbejdsgiveren eller hans forsikringsselskab, for ulykker, der er indtruffet inden den 1. juli 1973
 - Caisse de mutualité sociale agricole (den gensidige socialsikringskasse for landbruget), for ulykker, der er indtruffet efter den 30. juni 1973
- bb) ved tillæg til renter:
- Caisse des dépôts et consignations (den offentlige depositokasse), Arceuil (94), for ulykker, der er indtruffet inden den 1. juli 1973
 - Caisse de mutualité sociale agricole (den gensidige socialsikringskasse for landbruget), for ulykker, der er indtruffet efter den 30. juni 1973
- iv) arbejdsløshed:
- optagelse som arbejdssøgende: Det lokale kontor for arbejdsformidling på den pågældendes bopælssted
 - udlevering af formular E 301, E 302 og E 303: Groupement des ASSEDIC de la Région Parisienne (GARP) (sammenslutningen af ASSEDIC i Parisområdet GARP)), 90, rue Baudin, 92537 Levallois-Perret
- c) ordning for minearbejdere:
- i) sygdom, moderskab, dødsfald (begravelsesbistand): Société de secours minière (hjelpeforeningen for minearbejdere)
- ii) invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner): Caisse autonome nationale de sécurité sociale dans les mines (den selvstyrende centralkasse for social sikring af minearbejdere), Paris
- iii) arbejdsulykker:
- aa) midlertidig uarbejdsdygtighed: Société de secours minière (hjelpeforeningen for minearbejdere)
- bb) vedvarende uarbejdsdygtighed:
- renter:
 - ulykkestilfælde indtruffet efter den 31. december 1946: Union régionale des sociétés de secours minières (den regionale sammenslutning af hjelpeforeninger for minearbejdere)
 - ulykkestilfælde indtruffet for den 1. januar 1947: Arbejdsgiveren eller hans forsikringsselskab
 - tillæg til renter:
 - ulykkestilfælde indtruffet efter den 31. december 1946: Union régionale des sociétés de secours minières (den regionale sammenslutning af hjelpeforeninger for minearbejdere)
 - ulykkestilfælde indtruffet før den 1. januar 1947: Caisse des dépôts et consignations (den offentlige depositokasse)

- iv) familiedydelser:: Union régionale des sociétés de secours minières (den regionale sammenslutning af hjælpeforeninger for minearbejdere)
- v) arbejdsløshed:
- optagelse som arbejdssøgende: Det lokale kontor for arbejdsformidling på den pågældendes bopælssted
 - udlevering af formular E 301, E 302 og E 303: Agence nationale pour l'emploi (service spécialisé pour la sécurité sociale des travailleurs migrants) (det statslige arbejdsformidlingskontor) (speciel afdeling for vandrende arbejdstageres sociale sikring)), 9, rue Sextius Michel, 75015 Paris
- d) ordning for søfolk:
- i) sygdom, moderskab, invaliditet, arbejdsulykker, dødsfald (ydelse ved dødsfald) og efterladte pensioner ved invaliditet eller arbejdsulykker: Section »Caisse générale de prévoyance des marins« du Quartier des affaires maritimes (afdelingen den almindelige forsorgskasse for søfolk, under søfartsdirektoratet)
 - ii) alderdom, dødsfald (pensioner) Section »Caisse de retraite des marins« du Quartier des affaires maritimes (afdelingen pensionskassen for søfolk, under søfartsdirektoratet)
 - iii) familiedydelser: Caisse nationale d'allocations familiales des marins du commerce eller Caisse nationale d'allocations familiales de la pêche maritime (centralkassen for børnetilskud til søfolk i handelsflåden eller centralkassen for børnetilskud til havfiskere), alt efter omstændighederne
 - iv) arbejdsløshed:
 - optagelse som arbejdssøgende: Det lokale kontor for arbejdsformidling på bopælsstedet eller i den sædvanlige forhyringshavn eller Bureau central de la main-d'œuvre maritime (det centrale arbejdsansøgningskontor for søfarende)
 - udlevering af formular E 301, E 302 og E 303: Groupement des ASSEDIC de la Région Parisienne (GARP) (sammenslutningen af ASSEDIC i Paris-området (GARP)), 90, rue Baudin, 92537 Levallois-Perret

B. Ordning for selvstændige erhvervsdrivende

- a) Ordning for selvstændige erhvervsdrivende, der ikke er beskæftiget inden for landbrug:
- i) sygdom, moderskab: Caisse mutuelle régionale (regionalsygekassen)
 - ii) alderdom:
 - aa) håndværk: Caisse nationale de l'organisation autonome d'assurance-vieillesse des travailleurs non salariés des professions artisanales (CANCAVA), (den selvstyrende centralkasse for aldersforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk), Paris
 - Caisses de base professionnelles ou interprofessionnelles (de lokale faglige eller fællesfaglige kasser)

bb) industri og handel:

Caisse nationale de l'organisation autonome d'assurance-vieillesse des travailleurs non salariés des professions industrielles et commerciales (ORGANIC) (den selvstyrende centralkasse for aldersforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for industri og handel)

Caisses de base professionnelles ou interprofessionnelles (de lokale faglige eller fællesfaglige kasser)

cc) liberale erhverv:

Caisse nationale d'assurance-vieillesse des professions libérales (CNAVPL) — Sections professionnelles (centralkassen for aldersforsikring for liberale erhverv — afdelingerne for liberale erhverv)

dd) ordning for advokater:

Caisse nationale des barreaux français (CNBF) (centralkassen for franske advokater)

b) Ordning for landbruget:

i) sygdom, moderskab, invaliditet:

Det forsikringselskab som den selvstændige erhvervsdrivende er tilsluttet

ii) invalide- og aldersforsikring samt ydelser til efterlevende ægtefælle:

Caisse de mutualité sociale agricole (den gensidige socialsikringskasse for landbruget)

iii) ulykkestilfælde, arbejdsulykker og erhvervssygdomme:

— Det forsikringselskab som den selvstændige erhvervsdrivende inden for landbrug er tilknyttet

— For departementerne Moselle, Bas-Rhin, Haut-Rhin: Caisse d'assurance accidents agricoles (ulykkesforsikringskassen for landbruget)

II. OVERSØISKE DEPARTEMENTER

a) Ordning for arbejdstagere

(samtlige ordninger med undtagelse af ordningen for søfolk og samtlige forsikringstilfælde undtagen familieydelse):

i) i almindelighed:

Caisse générale de sécurité sociale (den almindelige kasse for social sikring)

ii) for så vidt angår tillæg til renter vedrørende ulykkestilfælde indtruffet i de oversøiske departementer før den 1. januar 1952:

Direction départementale de l'enregistrement (departementsdirektoratet for registrering)

b) Ordning for selvstændige erhvervsdrivende:

i) sygdom, moderskab:

Caisse mutuelle régionale (regionalsygekassen)

ii) alderdom:

— ordning for håndværk:

Caisse nationale de l'organisation autonome d'assurance-vieillesse des travailleurs non salariés des professions artisanales (CANCAVA) (den selvstyrende centralkasse for aldersforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk)

— ordning for handel og industri:	Caisse interprofessionnelle d'assurance-vieillesse des industriels et commerçants d'Algérie et d'outre-Mer (CAVICORG) (den fællesfaglige aldersforsikringskasse for handel og industri i Algeriet og i de oversøiske departementer)
— ordning for liberale erhverv:	Caisse nationale d'assurance-vieillesse des professions libérales (CNAVPL) — Sections professionnelles (centralkassen for aldersforsikring for liberale erhverv — afdelingerne for liberale erhverv)
— ordning for advokater:	Caisse nationale des barreaux français (CNBF) (centralkassen for franske advokater)
c) Familieydelse:	Caisse d'allocations familiales (børnetilskudskassen)
d) Ordning for søfolk:	
i) samtlige tilfælde med undtagelse af ydelser ved alderdom og familieydelse:	Section »Caisse générale de prévoyance des marins« du quartier des affaires maritimes (afdelingen den almindelige forsorgskasse for søfolk, under søfartsdirektoratet)
ii) alderdom:	Section »Caisse de retraite des marins« du quartier des affaires maritimes (afdelingen pensionskassen for søfolk, under søfartsdirektoratet)
iii) familieydelse:	Caisse d'allocations familiales (børnetilskudskassen)

GRÆKENLAND

1. Sygdom, moderskab:

i) almindelighed	ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΙΚΑ), ΑΘΗΝΑ
(Instituttet for social Forsikring eller den forsikring, som arbejdstageren er eller var tilsluttet Athen)
ii) ordning for søfolk	ΟΙΚΟΣ ΝΑΥΤΟΥ, ΠΕΙΡΑΙΑΣ
(Søfolkenens Hus) Piræus
iii) ordning for landbruget	ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΟΓΑ), ΑΘΗΝΑ
(Det nationale institut for Landbrugsforsikring) Athen

2. Invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner):

i) i almindelighed	ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΙΚΑ), ΑΘΗΝΑ
(Instituttet for social Forsikring) eller den forsikring, som arbejdstageren er eller var tilsluttet Athen
ii) ordning for søfolk	ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΑΠΟΜΑΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ (ΝΑΤ), ΠΕΙΡΑΙΑΣ
(Pensionskassen for Søfolk) Piræus
iii) ordning for landbruget	ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΟΓΑ), ΑΘΗΝΑ
(Det nationale institut for Landbrugsforsikring) Athen

3. Arbejdsulykker, erhverssygdomme:

i) i almindelighed

ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΙΚΑ),
ΑΘΗΝΑ(Instituttet for social Forsikring) eller den forsikring,
som arbejdstageren er eller var tilsluttet Athen

ii) ordning for søfolk

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΑΠΟΜΑΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ (ΝΑΤ),
ΠΕΙΡΑΙΑΣ

(Pensionskassen for Søfolk Piræus)

iii) ordning for landbruget

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΟΓΑ),
ΑΘΗΝΑ

(Det nationale institut for Landbrugsforsikring) Athen

4. Tilskud ved dødsfald (begravelsesudgifter):

i) i almindelighed

ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΙΚΑ),
ΑΘΗΝΑ(Instituttet for social Forsikring) eller den forsikring,
som arbejdstageren er eller var tilsluttet Athen

ii) ordning for søfolk

ΟΙΚΟΣ ΝΑΥΤΟΥ, ΠΕΙΡΑΙΑΣ

(Søfolkenes Hus) Piræus

iii) ordning for landbruget

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΟΓΑ),
ΑΘΗΝΑ

(Det nationale institut for Landbrugsforsikring) Athen

5. Børnetilskud:i) ordninger for lønmodtagere, herunder virksomheds-
ordningerΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ
ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ (ΟΑΕΔ), ΑΘΗΝΑ

(Arbejdsformidlingskontoret) Athen

ii) almindelig ordning

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΟΓΑ),
ΑΘΗΝΑ

(Det nationale institut for Landbrugsforsikring) Athen

6. Arbejdsløshed:

i) i almindelighed

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ
ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ (ΟΑΕΔ), ΑΘΗΝΑ

(Arbejdsformidlingskontoret) Athen

ii) ordning for søfolk

ΟΙΚΟΣ ΝΑΥΤΟΥ, ΠΕΙΡΑΙΑΣ

(Søfolkenes Hus) Piræus

iii) ordning for beskæftigede ved pressen, forvaltet af

1. ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΥΠΟΥ,
ΑΘΗΝΑ

(Forsikringskassen for beskæftigede ved Pressen) Athen

2. ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΦΗ-
ΜΕΡΙΔΩΝ ΑΘΗΝΩΝ — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΑΘΗ-
ΝΑ(Pensionskassen for personalet ved pressen i Athen og
Saloniki) Athen

F. IRLAND

1. Naturalydelser:

- The Eastern Health Board, Dublin 8
- The Midland Health Board, Tullamore, Co. Offaly
- The Mid Western Health Board, Limerick
- The North Eastern Health Board, Ceannanus Mor, Co. Meath
- The North Western Health Board, Manorhamilton, Co. Leitrim
- The South Eastern Health Board, Kilkenny
- The Southern Health Board, Cork
- The Western Health Board, Galway

2. Kontantydelse:

a) ydelser ved arbejdsløshed:

Department of Social Welfare (ministeriet for social forsorg), Dublin, herunder de provinsmyndigheder, hvorunder ydelser ved arbejdsløshed henhører

b) andre kontantydelse:

Department of Social Welfare (ministeriet for social forsorg), Dublin

G. ITALIEN

1. Sygdom (herunder tuberkulose), moderskab:

A. Arbejdstagere:

a) naturalydelser:

i) i almindelighed:

Unità sanitaria locale (den lokale afdeling under sundhedsvæsenet, som den pågældende er tilsluttet)

ii) for visse kategorier af offentligt ansatte, arbejdstagere inden for den private sektor og dermed ligestillede, samt pensionister og deres familiemedlemmer:

Ministera della sanità (sundhedsministeriet), Roma

iii) for søfolk og flyvende personale i den civile flyvetjeneste:

Ministero della sanità (sundhedsministeriet), den lokale sygekasse for flåden eller for flyvetjenesten

b) kontantydelse:

i) i almindelighed:

Istituto nazionale delle previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), provinskontorer

ii) for søfolk og flyvende personale i den civile flyvetjeneste:

Cassa marittima (den sømandskasse, som den pågældende er tilsluttet)

c) attestationer vedrørende forsikringsperioder:

i) i almindelighed:

Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), provinskontorer

ii) for søfolk og personale i den civile flyvetjeneste:

Cassa marittima (den sømandskasse, som den pågældende er tilsluttet)

B. *Selvstændige erhvervsdrivende:*

naturalydelse:

Unità sanitaria locale (den lokale afdeling under sundhedsvæsenet, som den pågældende er tilsluttet)

2. Arbejdsulykker og erhvervs sygdomme:

A. *Arbejdstagere:*

a) naturalydelse:

i) i almindelighed:

Unità sanitaria locale (den lokale afdeling under sundhedsvæsenet, som den pågældende er tilknyttet)

ii) for søfolk og flyvende personale i den civile flyvetjeneste:

Ministero della sanità (sundhedsministeriet), den lokale sygekasse for flåden eller for flyvetjenesten

b) proteser og større proteseudstyr, retsmedicinske ydelser samt undersøgelser og attester i forbindelse med sådanne:

i) i almindelighed:

Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), provinskontorer

ii) for søfolk og flyvende personale i den civile flyvetjeneste:

Cassa marittima (den sømandskasse, som den pågældende er tilsluttet)

c) kontantydelse:

i) i almindelighed:

Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), provinskontorer

ii) for søfolk og flyvende personale i den civile flyvetjeneste:

Cassa marittima (den sømandskasse, som den pågældende er tilsluttet)

iii) for faglærte arbejdstagere inden for land- og skovbrug, eventuelt også:

Ente nazionale di previdenza e assistenza per gli impiegati agricoli (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for arbejdstagere i landbruget)

B. *Selvstændige erhvervsdrivende* (i forbindelse med radiologi)

a) naturalydelser:

Unità sanitaria locale (den lokale afdeling under sundhedsvæsenet, som den pågældende er tilsluttet)

b) proteser og større bandager, retsmedicinske ydelser samt undersøgelser og attester i forbindelse med sådanne:

Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring) provinskontorer

c) kontantydelse:

Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring) provinskontorer

3. Invaliditet, alderdom, efterladte (pensioner):

A. *Arbejdstagere:*

a) i almindelighed:

Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsøg), provinskontorer

b) for scenefunktionærer:

Ente nazionale di previdenza e assistenza per i lavoratori dello spettacolo (den statslige forsørgs- og hjælpe-kasse for scenefunktionærer), Roma

c) for ledende funktionærer i industrien:

Istituto nazionale di previdenza per i dirigenti di aziende industriali (den statslige forsørgsinstitution for arbejdsledere i industrien), Roma

d) for journalister:

Istituto nazionale di previdenza per i giornalisti italiani »G. Amendola« (den statslige forsørgsinstitution »G. Amendola« for italienske journalister), Roma

B. *Selvstændige erhvervsdrivende:*

a) for læger

Ente nazionale di previdenza ed assistenza medici (den statslige forsørgs- og hjælpe-kasse for læger)

b) for apotekere

Ente nazionale di previdenza ed assistenza farmacisti (den statslige forsørgs- og hjælpe-kasse for apotekere)

c) for veterinærer

Ente nazionale di previdenza ed assistenza veterinari (den statslige forsørgs- og hjælpe-kasse for veterinærer)

d) for jordemødre

Ente nazionale di previdenza ed assistenza ostetriche (den statslige forsørgs- og hjælpe-kasse for obstetrikere)

e) for ingeniører og arkitekter

Cassa nazionale di previdenza per gli ingegneri ed architetti (den statslige forsørgskasse for ingeniører og arkitekter)

f) for landinspektører

Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei geometri (den statslige forsørgs- og hjælpe-kasse for landinspektører)

g) for advokater og sagførere

Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e dei procuratori (den statslige forsørgs- og hjælpe-kasse for advokater og sagførere)

h) for økonomer	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei dottori commercialisti (den statslige forsorgs- og hjælpe-kasse for økonomer)
i) for revisorer og økonomiske rådgivere	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei ragionieri e periti commerciali (den statslige forsorgs- og hjælpe-kasse for revisorer og økonomiske rådgivere)
j) for arbejdskonsulenter	Ente nazionale di previdenza ed assistenza per i consulenti del lavoro (den nationale forsorgs- og hjælpe-kasse for arbejdskonsulenter)
k) for notarer	Cassa nazionale notariato (statskassen for notarer)
l) for speditører	Fondo di previdenza a favore degli spedizionieri dog-anali (forsorgskassen for speditører)
- 4. Ydelser ved dødsfald:**
- Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), provinskontorer
- Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), provinskontorer
- Cassa marittima (den sømandskasse, som den pågældende er tilsluttet)
- 5. Arbejdsløshed:**
- a) i almindelighed: Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), provinskontorer
- b) for journalister: Istituto nazionale di previdenza per i giornalisti italiani »G. Amendola« (den statslige forsorgsinstitution »G. Amendola« for italienske journalister), Roma
- 6. Børnetilskud:**
- a) i almindelighed: Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), provinskontorer
- b) for journalister: Istituto nazionale di previdenza per i giornalisti italiani »G. Amendola« (den statslige forsorgsinstitution »G. Amendola« for italienske journalister), Roma

H. LUXEMBOURG

1. Sygdom, moderskab:

- a) ved anvendelse af forordningens artikel 28, stk. 2: Caisse nationale d'assurance-maladie des ouvriers (statens sygekasse for arbejdere), Luxembourg
- b) i de øvrige tilfælde: Den sygekasse, som arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende er tilsluttet i kraft af sin beskæftigelse, eller som han senest har været tilsluttet.

2. Invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner):

a) for arbejdere:	Établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg
b) for funktionærer og udøvere af liberale erhverv:	Caisse de pension des employés privés (privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg
c) for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri:	Caisse de pension des artisans, des commerçants et industriels (pensionskassen for erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri), Luxembourg
d) for selvstændige erhvervsdrivende inden for landbrug:	Caisse de pension agricole (pensionskassen for landbruget), Luxembourg

3. Arbejdsulykker og erhvervs sygdomme:

a) for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende inden for land- og skovbrug:	Association d'assurance contre les accidents, section agricole et forestière (ulykkesforsikringsforbundet, afdeling for land- og skovbrug), Luxembourg
b) i de øvrige tilfælde med tvungen eller frivillig forsikring:	Association d'assurance contre les accidents, section industrielle (ulykkesforsikringsforbundet, industriafdelingen), Luxembourg

4. Arbejdsløshed:

Administration de l'emploi (arbejdsdirektoratet), Luxembourg

5. Familieydelse:

a) for arbejdere:	Caisse d'allocations familiales des ouvriers près l'établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (børnetilskudskassen for arbejdere under alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg
b) for funktionærer:	Caisse d'allocations familiales des employés près la caisse de pension des employés privés (børnetilskudskassen for funktionærer under privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg

6. Ydelser ved dødsfald:

Ved anvendelse af forordningens artikel 66:	Caisse nationale d'assurance-maladie des ouvriers (statens sygekasse for arbejdere), Luxembourg

I. NEDERLANDENE**1. Sygdom, moderskab:**

a) naturalydelse:	Den Ziekenfonds (sygekasse), som den pågældende er tilsluttet
b) kontantydelse:	Den Bedrijfsvereniging (faglige forsikringsanstalt), som den for sikredes arbejdsgiver er tilsluttet

2. Invaliditet

- a) Når den pågældende har ret til ydelser, også uden anvendelse af forordningen og alene efter nederlandsk lovgivning:

— for arbejdstagere:

Den Bedrijfsvereniging (faglige forsikringsanstalt), som den forsikredes arbejdsgiver er tilsluttet

— for selvstændige erhvervsdrivende:

Den Bedrijfsvereniging (faglige forsikringsanstalt), som den forsikrede ville være tilsluttet, hvis han beskæftigede andre

- b) I de øvrige tilfælde:

— for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende:

Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging (Nye almindelige faglige forsikringsanstalt), Amsterdam

3. Alderdom, dødsfald (pensioner):

- a) i almindelighed:

Sociale Verzekeringsbank (socialforsikringsbanken), Amsterdam

- b) for minearbejdere:

Algemeen Mijnwerkersfonds (almindelige fond for minearbejdere), Heerlen

4. Arbejdsløshed:

- a) ydelser fra arbejdsløshedsforsikringen:

Den Bedrijfsvereniging (faglige forsikringsanstalt), som den forsikredes arbejdsgiver er tilsluttet

- b) offentlige forsorgsydelser:

i) når den pågældende er bosat i Nederlandene:

Den kommunale forvaltning på bopælstedet

ii) ved anvendelsen af forordningens artikel 71, når den pågældende er bosat uden for Nederlandene:

Den kommunale forvaltning i det område, hvor virksomheden har sit hjemsted eller arbejdsgiveren sin bopæl

5. Familieydelse:

- a) når modtageren er bosat i Nederlandene:

Raad van Arbeid (arbejdsrådet) i det distrikt, hvor han er bosat

- b) når modtageren er bosat uden for Nederlandene, men hans arbejdsgiver er bosat eller driver virksomhed i Nederlandene

Raad van Arbeid (arbejdsrådet), inden for hvis distrikt arbejdsgiveren er bosat eller driver virksomhed

- c) i de øvrige tilfælde:

Sociale Verzekeringsbank (socialforsikringsbanken), Amsterdam

6. Erhvervs sygdomme, på hvilke bestemmelserne i forordningens artikel 57, stk. 3, finder anvendelse:

Ved anvendelse af forordningens artikel 57, stk. 3, litra c):

- når ydelsen er tilkendt fra et tidligere tidspunkt end den 1. juli 1967:

Sociale Verzekeringsbank (socialforsikringsbanken), Amsterdam

- når ydelsen er tilkendt fra et senere tidspunkt end den 30. juni 1967:

Bedrijfsvereniging voor de Mijnindustrie (den faglige forsikringsanstalt for mineindustrien), Heerlen

J. DET FORENEDE KONGERIGE

1. Naturalydelse:

Storbritannien og Nordirland:

Myndigheder, der bevilger ydelserne fra den nationale sundhedstjeneste

Gibraltar:

Medical and Public Health Department (sundhedsministeriet), Gibraltar

2. Kontantydelse:

Storbritannien:

Department of Health and Social Security (ministeriet for sundhed og social sikring), London

Nordirland:

Department of Health and Social Services for Northern Ireland (ministeriet for sundhed og sociale anliggender for Nordirland), Belfast

Gibraltar:

Department of Labour and Social Security (ministeriet for arbejde og social sikring), Gibraltar

BILAG 3

BOPÆLSSTEDETS INSTITUTIONER OG OPHOLDSSTEDETS INSTITUTIONER

(Forordningens artikel 1, litra p), og gennemførelsesforordningens artikel 4, stk. 3)

A. BELGIEN

I. BOPÆLSSTEDETS INSTITUTIONER

1. Sygdom, moderskab:

- a) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 17, 18, 22, 25, 28, 29, 30 og 32: Forsikringsorganerne
- b) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 31:
- i) i almindelighed: Forsikringsorganerne
- ii) for søfolk: Caisse de secours et de prévoyance en faveur des marins naviguant sous pavillon belge — Hulp- en voorzorgskas voor zeevarenden onder Belgische vlag (hjælpe- og forsorgskassen for søfolk, der sejler under belgisk flag), Antwerpen, eller, forsikringsinstitutionerne

2. Invaliditet:

- a) almindelig invaliditet (arbejdere, funktionærer, minearbejdere) og invaliditet hos selvstændige erhvervsdrivende: Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring), i forening med forsikringsinstitutionerne
- ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 105: Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring)
- b) særlig invaliditet hos minearbejdere: Fonds national de retraite des ouvriers-mineurs, Bruxelles — Nationaal pensioenfonds voor mijnwerkers, Brussel (den statslige pensionsfond for minearbejdere)
- c) invaliditet hos søfolk: Caisse de secours et de prévoyance en faveur des marins naviguant sous pavillon belge — Hulp- en voorzorgskas voor zeevarenden onder Belgische vlag (hjælpe- og forsorgskassen for søfolk, der sejler under belgisk flag), Antwerpen

3. Alderdom, dødsfald (pensioner):
- Office national des pensions pour travailleurs salariés, Bruxelles — Rijksdienst voor werknemerspensioenen, Brussel (pensionsdirektoratet for arbejdstagere)
 - Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Bruxelles — Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen, Brussel (direktoratet for socialforsikring af selvstændige erhvervsdrivende)
4. Arbejdsulykker (naturalydelse): Forsikringsorganerne
5. Erhvervssygdomme: Fonds des maladies professionnelles, Bruxelles — Fonds voor beroepsziekten, Brussel (erhvervssygdomsfonden)
6. Ydelser ved dødsfald: Forsikringsorganerne i forening med Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring)
7. Arbejdsløshed:
- a) almindelighed: Office national de l'emploi, Bruxelles — Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, Brussel (arbejdsdirektoratet)
 - b) for søfolk: Pool de marins de la marine marchande — Pool van de zeelieden ter koopvaardij (forhyringscentralen for søfolk i handelsflåden), Antwerpen
8. Familieydelse:
- Office national des allocations familiales pour travailleurs salariés, Bruxelles — Rijksdienst voor kinderbijslag voor werknemers, Brussel (direktoratet for børnetilskud til arbejdstagere)
 - Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Bruxelles — Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen, Brussel (direktoratet for socialforsikring af selvstændige erhvervsdrivende)

II. OPHOLDSSTEDETS INSTITUTIONER

1. Sygdom, moderskab: Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring), gennem forsikringsinstitutionerne
2. Arbejdsulykker: Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring), gennem forsikringsinstitutionerne
3. Erhvervssygdomme: Fonds des maladies professionnelles, Bruxelles — Fonds voor beroepsziekten, Brussel (erhvervssygdomsfonden)

B. DANMARK

1. DANMARK BORTSET FRA GRØNLAND

I. *Bopælsstedets institutioner:*

a) Sygdom og moderskab:

- i) ved anvendelse af artikel 17, 22, 28, 29 og 30 i gennemførelsesforordningen:

Vedkommende amtskommune. I København kommune: Magistraten. I Frederiksberg kommune: Kommunalbestyrelsen

- ii) ved anvendelse af artikel 18 og 25 i gennemførelsesforordningen:

Det sociale udvalg i bopælskommunen. I Københavns, Odense, Ålborg og Århus kommuner: Magistraten

b) Invaliditet (pensioner):

Sikringsstyrelsen, København

c) Alderdom og dødsfald (pensioner):

- i) pensioner i henhold til lovgivningen om folkepension og enkepension:

Sikringsstyrelsen, København

- ii) pensioner i henhold til loven om arbejdsmarkedets tillægspension:

Arbejdsmarkedets tillægspension, Hillerød

d) Arbejdsulykker og erhvervssygdomme:

- i) ved anvendelse af afsnit IV, kapitel 4, bortset fra artikel 61, i gennemførelsesforordningen:

Sikringsstyrelsen, København

- ii) ved anvendelse af artikel 61 i gennemførelsesforordningen:

Det sociale udvalg i bopælskommunen. I Københavns, Odense, Ålborg og Århus kommuner: Magistraten

e) Ydelser ved dødsfald (begravelseshjælp):

- Ved anvendelse af artikel 78 i gennemførelsesforordningen:

Sikringsstyrelsen, København

II. *Opholdsstedets institutioner:*

a) Sygdom og moderskab:

- i) ved anvendelse af artikel 20, 21 og 31 i gennemførelsesforordningen:

Vedkommende amtskommune. I Københavns kommune: Magistraten. I Frederiksberg kommune: Kommunalbestyrelsen

- ii) ved anvendelse af artikel 24 i gennemførelsesforordningen: Det sociale udvalg i opholdskommunen. I Københavns, Odense, Ålborg og Århus kommuner: Magistraten
- b) Arbejdsulykker og erhvervssygdomme:**
- i) ved anvendelse af afsnit IV, kapitel 4, med undtagelse af artikel 64, i gennemførelsesforordningen: Sikringsstyrelsen, København.
- ii) ved anvendelse af artikel 64 i gennemførelsesforordningen: Det sociale udvalg i opholdskommunen. I Københavns, Odense, Ålborg og Århus kommuner: Magistraten
- c) Arbejdsløshed:**
- i) ved anvendelse af afsnit IV, kapitel 6, bortset fra artikel 83, i gennemførelsesforordningen: Vedkommende anerkendte arbejdsløshedskasse
- ii) ved anvendelse af artikel 83 i gennemførelsesforordningen: Det stedlige arbejdsformidlingskontor

2. GRØNLAND

I. Bopælsstedets institutioner:

a) Sygdom og moderskab:

— Naturalydelse:

Bestyrelsen for sundhedsvæsenet i Grønland, Godthåb

b) Alderdom:

— Renter i henhold til landsrådsvedtægt om aldersrente i Grønland:

Arbejds- og socialdirektoratet, Godthåb

c) Arbejdsulykker og erhvervssygdomme:

Det grønlandske nævn for ulykkesforsikring, Godthåb

II. Opholdsstedets institutioner:

a) Sygdom og moderskab:

— Naturalydelse:

Bestyrelsen for sundhedsvæsenet i Grønland, Godthåb

b) Arbejdsulykker og erhvervssygdomme:

Det grønlandske nævn for ulykkesforsikring, Godthåb

C. TYSKLAND

1. Sygeforsikring:

- a) i alle tilfælde (bortset fra anvendelse af forordningens artikel 19, stk. 2, og gennemførelsesforordningens artikel 17):

Allgemeine Ortskrankenkasse (den almindelige stedlige sygekasse), der er kompetent på den pågældendes bopæls- eller opholdssted

for personer forsikret i ordningen for minearbejdere og deres familiemedlemmer:

Bundesknappschaft (forbundsforsikringskassen for minearbejdere), Bochum

- b) ved anvendelse af forordningens artikel 19, stk. 2, og gennemførelsesforordningens artikel 17:

Den institution, som den pågældende senest har været tilsluttet

Hvis en sådan institution ikke findes, eller når den forsikrede senest har været tilsluttet en Allgemeine Ortskrankenkasse, en Landwirtschaftliche Krankenkasse (sygekasse for landbrugere) eller Bundesknappschaft:

den under a) nævnte institution, der er kompetent for den pågældende bopæls- eller opholdssted

- c) i tilfælde af indlæggelse til tuberkulosebehandling:

Den renteforsikringsinstitution for arbejdstagere, der er kompetent på den pågældende bopæls- eller opholdssted

2. Ulykkesforsikring:

- a) naturalydelser (bortset fra sygebehandling under ulykkesforsikringen og bortset fra proteser og hjælpemidler) og kontantydelse (bortset fra renter, plejpenge (Pflegegeld) og ydelser ved dødsfald):

Allgemeine Ortskrankenkasse (den stedlige sygekasse), der er kompetent på den pågældende bopæls- eller opholdssted

for personer forsikret i ordningen for minearbejdere og deres familiemedlemmer:

Bundesknappschaft (forbundsforsikringskassen for minearbejdere), Bochum

- b) natural- eller kontantydelse, der er undtaget i litra a), samt ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 76:

Hauptverband der gewerblichen Berufsgenossenschaften (centralforbundet af ulykkesforsikringsanstalter), Bonn

3. Renteforsikring

- a) *renteforsikring for arbejdere:*

- i) i forhold til Belgien:

Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz (den regionale forsikringsinstitution for Rhinprovinsen), Düsseldorf

ii) i forhold til Frankrig:	Landesversicherungsanstalt Rheinland-Pfalz (den regionale forsikringsinstitution for Rhinland-Pfalz), Speyer, eller inden for den i bilag 2 fastsatte kompetence, Landesversicherungsanstalt Saarland (den regionale forsikringsinstitution for Land Saar), Saarbrücken
iii) i forhold til Italien:	Landesversicherungsanstalt Schwaben (den regionale forsikringsinstitution for Schwaben), Augsburg
iv) i forhold til Luxembourg:	Landesversicherungsanstalt Rheinland-Pfalz (den regionale forsikringsinstitution for Rhinland-Pfalz), Speyer
v) i forhold til Nederlandene:	Landesversicherungsanstalt Westfalen (den regionale forsikringsinstitution for Westfalen), Münster
vi) i forhold til Danmark:	Landesversicherungsanstalt Schleswig-Holstein (den regionale forsikringsinstitution for Slesvig-Holsten), Lübeck
vii) i forhold til Irland og Det forenede Kongerige:	Landesversicherungsanstalt Freie und Hansestadt Hamburg (den regionale forsikringsinstitution for Fri- og Hansestaden Hamborg), Hamburg
viii) i forhold til Grækenland:	Landesversicherungsanstalt Württemberg (den regionale forsikringsinstitution for Württemberg), Stuttgart
b) <i>renteforsikring for funktionærer:</i>	Bundesversicherungsanstalt für Angestellte (forbunds-forsikringsinstitutionen for funktionærer), Berlin
c) <i>renteforsikring for minearbejder:</i>	Bundesknappschaft (forbunds-forsikringskassen for minearbejdere), Bochum
4. Alderdomsforsikring for landbrugere:	Landwirtschaftliche Alterskasse (alderdomsforsikringskassen for landbrugere) Rheinhessen-Pfalz, Speyer
5. Ydelser ved arbejdsløshed samt familieydelser:	Det på den pågældende bopæls- eller opholdssted kompetente arbejdsformidlingskontor

D. FRANKRIG

1. MODERLANDET

A. Ordning for arbejdstagere

1. Andre sikringstilfælde end ydelser ved arbejdsløshed og familieydelser:

a) i almindelighed:

Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse) på bopæls- eller opholdsstedet

b) ved anvendelse af forordningens artikel 19, stk. 1 og 2, i forbindelse med artikel 35, stk. 1, for så vidt angår naturalydelser under syge-, moderskabs-, invalide- og dødsfaldsforsikringen (ydelser) under ordningen for minearbejdere:

Société de secours minière (hjelpeforeningen for minearbejdere) på den pågældendes bopælssted

- c) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 35:
- i) almindelig ordning:
 - aa) i almindelighed, undtagen for Paris og hovedstadsområdet: Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse)
 - for Paris og hovedstadsområdet: Caisse régionale d'assurance-maladie (regionalsygekassen), Paris
 - bb) særlig ordning i henhold til lov om social sikring, artikel L 365—L 382: Caisse régionale d'assurance-maladie (regionalsygekassen), Strasbourg
 - ii) ordning for landbruget: Caisse de mutualité sociale (den gensidige socialsikringskasse for landbruget)
 - ii) ordning for minearbejdere: Caisse autonome nationale de sécurité sociale dans les mines (den selvstyrende centralkasse for social sikring af minearbejdere), Paris
- d) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 36, for så vidt angår invalidd pensioner:
- i) i almindelighed, undtagen for Paris og hovedstadsområdet: Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse)
 - for Paris og hovedstadsområdet: Caisse régionale d'assurance-maladie (regionalsygekassen), Paris
 - ii) særlig ordning i henhold til lov om social sikring, artikel L 365—L 382: Caisse régionale d'assurance-maladie (regionalsygekassen), Strasbourg
- e) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 36 for så vidt angår alderspensioner:
- i) almindelige ordning:
 - aa) i almindelighed, undtagen for Paris og hovedstadsområdet: Caisse régionale d'assurance-maladie (branche vieillesse) (regionalsygekassen) (afdelingen for alderdomsforsikring)
 - for Paris og hovedstadsområdet: Caisse nationale d'assurance-vieillesse des travailleurs salariés (centralkassen for alderdomsforsikring for arbejdstagere), Paris
 - bb) særlig ordning i henhold til lov om social sikring, artikel L 365—L 382: Caisse régionale d'assurance-vieillesse (regionalkassen for alderdomsforsikring), Strasbourg
 - ii) ordning for landbruget: Caisse centrale de secours mutuels agricoles (den centrale gensidige hjælpekasse for landbruget), Paris

- iii) ordning for minearbejdere: Caisse autonome nationale de sécurité sociale dans les mines (den selvstyrende centralkasse for social sikring af minearbejdere), Paris
- f) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 75: Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse)
2. Arbejdsløshed:
- a) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 80, 81 og artikel 82, stk. 2: Direction départementale du travail et de la main-d'œuvre (departementalsdirektoratet for arbejds- og arbejdskraftspørgsmål) på det arbejdssted hvor attesten begæres
La section locale de l'agence nationale pour l'emploi (den stedlige afdeling af arbejdsformidling)
Den kommunale administration på familiemedlemmernes bopælssted
- b) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 83, stk. 1 og 2, og artikel 97: Association pour l'emploi dans l'industrie et le commerce (ASSEDIC) (forbundet for beskæftigelse for industri og handel på den pågældendes bopælssted)
- c) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 84:
- i) fuld arbejdsløshed: Association pour l'emploi dans l'industrie et le commerce (ASSEDIC) (forbundet for beskæftigelse for industri og handel) på den pågældendes bopælssted
- ii) partiel arbejdsløshed: Direction départementale du travail et de la main-d'œuvre (departementsdirektoratet for arbejds- og arbejdskraftspørgsmål) på den pågældendes arbejdssted
- d) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 89: Direction départementale du travail et de la main-d'œuvre (departementsdirektoratet for arbejds- og arbejdskraftspørgsmål)
- B. Ordning for selvstændige erhvervsdrivende**
1. sygdom, moderskab:
- i almindelighed: Organismes conventionnés par les caisses mutuelles régionales (institutioner, der har indgået overenskomst med regionalsygekasserne)
2. ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 35 for så vidt angår ordningen for landbruget: Caisse de mutualité sociale agricole (den gensidige socialsikringskasse for landbruget) eller et andet forsikrings-selskab
3. ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 36 for så vidt angår alderspensioner:
- a) ordning for håndværk: Caisse nationale de l'organisation autonome d'assurance-vieillesse des travailleurs non salariés des professions

- artisanales (CANCAVA) (den selvstyrende centralkasse for aldersforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk)
- Caisse de base professionnelles (de lokale faglige kasser)
- Caisse nationale de l'organisation autonome d'assurance-vieillesse des travailleurs non salariés des professions industrielles et commerciales (ORGANIC) (den selvstyrende centralkasse for aldersforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for handel og industri)
- Caisse de base professionnelle ou interprofessionnelles (de lokale faglige eller fællesfaglige kasser)
- Caisse nationale d'assurance-vieillesse des professions libérales CNAVPL) — Sections professionnelles (centralkassen for aldersforsikring for liberale erhverv — afdelingerne for liberale erhverv)
- Caisse nationale des barreaux français (centralkassen for franske advokater)
- Caisse nationale d'assurance-vieillesse mutuelle agricole (den nationale aldersforsikringskasse for landbruget)
- b) ordning for handel og industri:**
- c) ordning for liberale erhverv:**
- d) ordning for advokater:**
- e) ordning for landbruget:**
- C. Ordning for søfolk:**
- a) ved anvendelse af forordningens artikel 27 for så vidt angår ordningen for søfolk:
- La section »Caisse générale de prévoyance des marins« du quartier des affaires maritimes (afdelingen den almindelige forsorgskasse for søfolk, under søfartsdirektoratet)
- b) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 35:
- La section »Caisse générale de prévoyance des marins« du quartier des affaires maritimes (afdelingen den almindelige forsorgskasse for søfolk, under søfartsdirektoratet)
- D. Familieydelse:**
- Caisse d'allocations familiales (børnetilskudskassen) på den pågældendes bopælssted
- II. DE OVERSØISKE DEPARTEMENTER:**
- A. Ordning for arbejdstagere**
- Andre forsikringstilfælde end familieydelser — i almindelighed:
- Caisse générale de sécurité sociale (den almindelige kasse for social sikring)
- B. Ordning for selvstændige erhvervsdrivende**
- a) sygdom, moderskab:
- Organismes conventionnés par les caisses mutuelles régionales (institutioner, der har indgået overenskomst med regionalsygekasserne)
- b) Alderspension:
- ordning for håndværk:
- Caisse nationale de l'organisation autonome d'assurance-vieillesse des travailleurs non salariés des professions

- ordning inden for handel og industri: artisanales (CANCAVA) (den selvstyrende centralkasse for aldersforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk)
- ordning for liberale erhverv: Caisse interprofessionnelle d'assurance-vieillesse des industriels et commerçants d'Algérie et d'Outre-Mer (CAVICORG) (den fællesfaglige aldersforsikringskasse for handel og industri i Algeriet og i de oversøiske departementer)
- ordning for advokater: Sections professionnelles (afdelingerne for liberale erhverv)
- C. Søfolk:
- i) invalidepensioner: Caisse nationale des barreaux français (Centralkassen for franske advokater)
- ii) alderspensioner: Section »Caisse générale de prévoyance des marins« du quartier des affaires maritimes (afdelingen den almindelige forsorgskasse for søfolk, under søfartsdirektoratet)
- D. Familieydelser: Section »Caisse de retraite des marins« du quartier des affaires maritimes (afdelingen pensionskassen for søfolk, under søfartsdirektoratet)
- Caisse d'allocations familiales (børnetilskudskassen) på den pågældendes bopælssted

E. GRÆKENLAND

1. Arbejdsløshed, børnetilskud ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ (ΟΑΕΔ), ΑΘΗΝΑ
(Arbejdsformidlingskontoret), Athen
2. Andre ydelser ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΙΚΑ), ΑΘΗΝΑ
(Instituttet for social Forsikring) Athen
3. Ydelser til søfolk: ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΑΠΟΜΑΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ (ΝΑΤ) ή ΟΙΚΟΣ ΝΑΥΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑΣ, κατά περίπτωση
(Pensionskassen for Søfolk eller Søfolkernes Hus, afhængig af det enkelte tilfælde), Piræus

F. IRLAND

1. Naturalydelser: The Eastern Health Board, Dublin 8
The Midland Health Board, Tullamore, Co. Offaly
The Mid Western Health Board, Limerick

The North Eastern Health Board, Ceannanus Mor, Co. Meath

The North Western Health Board, Manorhamilton, Co. Leitrim

The South Eastern Health Board, Kilkenny

The Southern Health Board, Cork

The Western Health Board, Galway.

2. Kontantydelse:

a) arbejdsløshedsydelse:

Department of Social Welfare (ministeriet for social forsorg), Dublin, herunder de provinsmyndigheder, hvorunder ydelse ved arbejdsløshed henhører

b) andre kontantydelse:

Department of Social Welfare (ministeriet for social forsorg), Dublin

G. ITALIEN

1. Sygdom (herunder tuberkulose), moderskab:

A. Arbejdstagere:

a) naturalydelse:

i) i almindelighed:

Den lokale afdeling under sundhedsvæsenet, som den pågældende er tilsluttet

ii) for søfolk og flyvende personale i den civile flyvetjeneste:

Ministero della sanità (sundhedsministeriet), den lokale sygekasse for flåden eller for flyvetjenesten

b) kontantydelse:

i) almindelighed:

Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), provinskontorer

ii) for søfolk og flyvende personale i den civile flyvetjeneste:

Cassa marittima (den sømandskasse, som den pågældende er tilsluttet)

B. Selvstændige erhvervsdrivende:

naturalydelse:

Den kompetente lokale afdeling under sundhedsvæsenet

2. Arbejdsulykker og erhvervs sygdomme:

A. Arbejdstagere:

a) naturalydelse:

i) i almindelighed:

Den kompetente lokale afdeling under sundhedsvæsenet, som den pågældende er tilknyttet

ii) for søfolk og flyvende personale i den civile flyvetjeneste:

Ministero della sanita (sundhedsministeriet), den lokale sygekasse for flåden eller for flyvetjenesten

b) proteser og større proteseudstyr, retsmedicinske ydelser, samt undersøgelser og attester i forbindelse med sådanne og kontantydelse:

Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), provinskontorer

B. *Selvstændige erhvervsdrivende*
(i forbindelse med radiologi):

a) naturalydelser:

Den kompetente lokale afdeling under sundhedsvæsenet

b) proteser og større bandager, retsmedicinske ydelser samt undersøgelser og attester i forbindelse med sådanne:

Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), provinskontorer

c) kontantydelse:

Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), provinskontorer

3. Invaliditet, alderdom, efterladte (pensioner):

A. *Arbejdstagere:*

a) i almindelighed:

Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), provinskontorer

b) for scenefunktionærer:

Ente nazionale di previdenza e assistenza per i lavoratori dello spettacolo (den statslige forsorgs- og hjælpe-kasse for scenefunktionærer), Roma

c) for ledende funktionærer i industrien:

Istituto nazionale di previdenza per i dirigenti di aziende industriali (den statslige forsorgsinstitution for arbejdsledere i industrien), Roma

d) for journalister:

Istituto nazionale di previdenza per i giornalisti italiani »G. Amendola« (den statslige forsorgsinstitution »G. Amendola« for italienske journalister), Roma

B. *Selvstændige erhvervsdrivende:*

a) for læger:

Ente nazionale di previdenza ed assistenza medici (den statslige forsorgs- og hjælpe-kasse for læger)

b) for apotekere:

Ente nazionale di previdenza ed assistenza farmacisti (den statslige forsorgs- og hjælpe-kasse for apotekere)

c) for veterinærer

Ente nazionale di previdenza ed assistenza veterinari (den statslige forsorgs- og hjælpe-kasse for veterinærer)

d) for jordemødre

Ente nazionale di previdenza ed assistenza ostetriche (den statslige forsorgs- og hjælpe-kasse for obstetrikere)

e) for ingeniører og arkitekter	Cassa nazionale di previdenza per gli ingegneri ed architetti (den statslige forsorgskasse for ingeniører og arkitekter)
f) for landinspektører	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei geometri (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for landinspektører)
g) for advokater og sagførere	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e dei procuratori (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for advokater og sagførere)
h) for økonomer	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei dottori commercialisti (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for økonomer)
i) for revisorer og økonomiske rådgivere	Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei ragionieri e periti commerciali (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for revisorer og økonomiske rådgivere)
j) for arbejdskonsulenter	Ente nazionale di previdenza ed assistenza per i consulenti del lavoro (den nationale forsorgs- og hjælpekasse for arbejdskonsulenter)
k) for notarer	Cassa nazionale notariato (statskassen for notarer)
l) for speditører	Fondo di previdenza a favore degli spedizionieri doganali (forsorgskassen for speditører)
4. Ydelser ved dødsfald:	Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), provinskontorer
	Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro, (statsanstalten for ulykkesforsikring), provinskontorer
	Cassa marittima (den sømandskasse, som den pågældende er tilsluttet)
5. Arbejdsløshed (for arbejdstagere)	
a) i almindelighed:	Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), provinskontorer
b) for journalister:	Istituto nazionale di previdenza per i giornalisti italiani »G. Amendola« (den statslige forsorgsinstitution »G. Amendola« for italienske journalister), Roma
6. Børnetilskud (for arbejdstagere):	
a) i almindelighed:	Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), provinskontorer
b) for journalister:	Istituto nazionale di previdenza per i giornalisti italiani »G. Amendola« (den statslige forsorgsinstitution »G. Amendola« for italienske journalister), Roma.

H. LUXEMBOURG

1. Sygdom, moderskab:

- a) ved anvendelse af forordningens artikler 19, 22, artikel 28, stk. 1, artikel 29, stk. 1, og artikel 31 samt gennemførelsesforordningens artikel 17, 18, 20-22, 24, 29, 30 og 31:

Caisse nationale d'assurance-maladie des ouvriers (statens sygekasse for arbejdere), Luxembourg

- b) ved anvendelse af forordningens artikel 27:

Den efter luxembourgsk lovgivning for luxembourgsk delpension kompetente sygekasse

2. Invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner):

- a) for arbejdere:

Établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg

- b) for funktionærer og udøvere af liberale erhverv:

Caisse de pension des employés privés (privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg

- c) for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri:

Caisse de pension des artisans, des commerçants et industriels (pensionskassen for erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri), Luxembourg

- d) for selvstændige erhvervsdrivende inden for landbrug:

Caisse de pension agricole (pensionskassen for landbruget), Luxembourg

3. Arbejdsulykker og erhvervssygdomme:

- a) for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende inden for land- og skovbrug:

Association d'assurance contre les accidents, section agricole et forestière (ulykkesforsikringsforbundet, afdelingen for land- og skovbrug), Luxembourg

- b) i de øvrige tilfælde med tvungen eller frivillig forsikring:

Association d'assurance contre les accidents, section industrielle (ulykkesforsikringsforbundet, industriafdelingen), Luxembourg

4. Arbejdsløshed:

Administration de l'emploi (arbejdskirektoratet), Luxembourg

5. Familieydelse:

- a) for arbejdere:

Caisse d'allocations familiales des ouvriers près l'établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (børnetilskudskassen for arbejdere under alders- og invalideforsikringsanstalten) Luxembourg

- b) for funktionærer:

employés près la caisse de pension des employés privés (børnetilskudskassen for funktionærer under privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg

I. NEDERLANDENE

1. **Sydom, moderskab, arbejdsulykker, erhvervssygdomme:**
- a) **naturalydelser:**
- i) **bopælsstedets institutioner:** En af de kompetente sygekasser på bopælsstedet efter den pågældendes valg
- ii) **opholdsstedets institutioner:** Algemeen Nederlands Onderling Ziekenfonds (Nederlandenes almindelige, gensidige sygekasse), Utrecht
- b) **kontantydelse:** Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging (nye almindelige faglige forsikringsanstalt), Amsterdam
2. **Invaliditet:**
- a) **når der består ret til ydelser selv uden anvendelse af forordningen og alene efter nederlandsk lovgivning:** Den kompetente Bedrijfsvereniging (faglige forsikringsanstalt)
- b) **i alle andre tilfælde:** Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging (nye almindelige faglige forsikringsanstalt), Amsterdam
3. **Alderdom og dødsfald (pensioner): ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 36:**
- a) **i almindelighed:** Sociale Verzekeringsbank (socialforsikringsbanken), Amsterdam
- b) **i forhold til Belgien:** Bureau voor Belgische Zaken de sociale verzekering betreffende (kontoret for sociale forsikringsanliggender med Belgien), Breda
- c) **i forhold til Tyskland:** Bureau voor Duitse Zaken van de Vereniging van Raden van Arbeid (kontoret for tyske anliggender under de samvirkende arbejdsråd), Nijmegen
4. **Arbejdsløshed: ydelser i henhold til**
- a) **arbejdsløshedsforsikringen:** Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging (nye almindelige faglige forsikringsanstalt), Amsterdam
- b) **offentlige forsorgsydelser:** Den kommunale administration på bopæls- eller opholdsstedet
5. **Børnetilskud:**
- Ved anvendelse af forordningens artikel 73, stk. 2, og artikel 74, stk. 2: Raad van Arbeid (arbejdsrådet), inden for hvis distrikt familiemedlemmerne er bosat

J. DET FORENEDE KONGERIGE

1. **Naturalydelser:**
- Storbritannien og Nordirland:** Myndigheder, der bevilger ydelserne fra den nationale sundhedstjeneste
- Gibraltar:** Medical and Public Health Department (sundhedsministeriet), Gibraltar

2. Kontantydelse (bortset fra familiedydelser):

Storbritannien:

Department of Health and Social Security — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og social sikring — oversøisk afdeling), Newcastle upon Tyne NE 98 1YX

Nordirland:

Department of Health and Social Services — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og sociale anliggender — oversøisk afdeling), Belfast BT4 3HH

Gibraltar:

Department of Labour and Social Security (ministeriet for arbejde og social sikring), Gibraltar

3. Familiedydelser:

Ved anvendelse af forordningens artikel 73 og 74:

Storbritannien:

Department of Health and Social Security — Child Benefit Centre (ministeriet for sundhed og social sikring — kontoret for børnetilskud) (Washington), Newcastle upon Tyne NE 8 1AA

Nordirland:

Department of Health and Social Services — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og sociale anliggender — oversøisk afdeling), Belfast BT4 3HH

Gibraltar:

Department of Labour and Social Security (ministeriet for arbejde og social sikring), Gibraltar.

BILAG 4

KONTAKTORGANER

(Gennemførelsesforordningens artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 4 og 122)

A. BELGIEN

1. Sygdom, moderskab:

a) i almindelighed:

Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring)

b) for søfolk:

Caisse de secours et de prévoyance en faveur des marins naviguant sous pavillon belge — Hulp- en verzorgskas voor zeevarenden onder Belgische vlag (hjælpe- og forsorgskassen for søfolk, der sejler under belgisk flag), Antwerpen

2. Invaliditet:

a) almindelig invaliditet:

Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring)

b) særlig invaliditet hos minearbejdere:

Fonds national de retraite des ouvriers-mineurs, Bruxelles — National pensioenfonds voor mijnwerkers, Brussel (den statslige pensionsfond for minearbejdere)

c) invaliditet hos søfolk:

Caisse de secours et de prévoyance des marins naviguant sous pavillon belge — Hulp- en verzorgskas voor zeevarenden onder Belgische vlag (hjælpe- og forsorgskassen for søfolk, der sejler under belgisk flag), Antwerpen

3. Alderdom, dødsfald (pensioner):

a) ved anvendelse af artikel 41—43 og artikel 45—50 i gennemførelsesforordningen:

— Office national des pensions pour travailleurs salariés, Bruxelles — Rijksdienst voor werknemerspensioenen, Brussel (pensionsdirektoratet for arbejdstagere)

— Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Bruxelles — Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen, Brussel (direktoratet for social sikring af selvstændige erhvervsdrivende)

b) ved anvendelse af artikel 45 (udbetalende institutioner), artikel 53, stk. 1, artikel 110 og artikel 111, stk. 1 og 2, i gennemførelsesforordningen:

Caisse nationale des pensions de retraite et de survie, Bruxelles — Rijkskas voor rust- en overlevingspensioenen, Brussel (den nationale pensions- og overlevelselsforsikringskasse)

4. **Arbejdsulykker og erhvervssygdomme:** Ministère de la Prévoyance sociale, Bruxelles — Ministerie van Sociale Voorzorg, Brussel (socialministeriet)
5. **Ydelser ved dødsfald:**
- a) i almindelighed: Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring)
- b) for søfolk: Caisse de secours et de prévoyance en faveur des marins naviguant sous pavillon belge — Hulp- en verzorgingskas voor zeevarenden onder Belgische vlag (hjælpe- og forsorgskassen for søfolk, der sejler under belgisk flag), Antwerpen
6. **Arbejdsløshed:**
- a) i almindelighed: Office national de l'emploi, Bruxelles — Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, Brussel (arbejdsdirektoratet)
- b) for søfolk: Pool des marins de la marine marchande — Pool van de zeelieden der koopvaardij (forhyringscentralen for søfolk i handelsflåden), Antwerpen
7. **Familieydelser:**
- Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés — Rijksdienst voor kinderbijslag voor werknemers (direktoratet for familieydelser til arbejdstagere)
- Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Bruxelles — Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen, Brussel (direktoratet for social sikring af selvstændige erhvervsdrivende)

B. DANMARK

I. DANMARK BORTSET FRA GRØNLAND

1. Ydelser ved sygdom samt ved svangerskab og fødsel:
2. Pensioner efter lovgivningen om folke- og enkepension samt ydelser efter invalidepensionsloven:
3. Ydelser ved revalidering:
4. Ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervs-sygdomme:
5. Familieydelser (børnetilskud):
6. Ydelser ved dødsfald (begravelseshjælp):
7. Pensioner efter loven om arbejdsmarkedets tillægspension:
- Sikringsstyrelsen, København

8. Ydelser i anledning af arbejdsløshed: Arbejdsdirektoratet, København

II. GRØNLAND

1. Naturalydelser ved sygdom og moderskab: Bestyrelsen for sundhedsvæsenet i Grønland, Godthåb
2. Renter i henhold til landsrådsvedtægt om aldersrente i Grønland
3. Familieydelser (børnetilskud):
4. Ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervs-sygdomme: Det grønlandske nævn for ulykkesforsikring, Godthåb
- } Arbejds- og socialdirektoratet, Godthåb

C. TYSKLAND

1. Sygeforsikring: Bundesverband der Ortskrankenkassen (forbundssammenslutningen af lokale sygekasser), Bonn-Bad Godesberg
2. Ulykkesforsikring: Hauptverband der gewerblichen Berufsgenossenschaften (centralforbundet af ulykkesforsikringsanstalter), Bonn
3. Renteforsikring for arbejdere:
- a) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 3, stk. 2: Verband Deutscher Rentenversicherungsträger (sammenslutningen af tyske renteforsikringsinstitutioner), Frankfurt am Main
- b) ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 51 og artikel 53, stk. 1, og som »udbetalende organ« i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 55:
- i) i forhold til Belgien: Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz (den regionale forsikringsinstitution for Rhinprovinsen), Düsseldorf
- ii) i forhold til Danmark: Landesversicherungsanstalt Schleswig-Holstein (den regionale forsikringsinstitution for Slesvig-Holsten), Lübeck
- iii) i forhold til Frankrig: Landesversicherungsanstalt Rheinland-Pfalz (den regionale forsikringsinstitution for Rhinland-Pfalz), Speyer, eller, inden for den i bilag 2 fastsatte kompetence, Landesversicherungsanstalt Saarland (den regionale forsikringsinstitution for Land Saar), Saarbrücken

iv) i forhold til Grækenland:	Landesversicherungsanstalt Württemberg (den regionale forsikringsinstitution for Württemberg), Stuttgart
v) i forhold til Italien:	Landesversicherungsanstalt Schwaben (den regionale forsikringsinstitution for Schwaben), Augsburg
vi) i forhold til Luxembourg:	Landesversicherungsanstalt Rheinland-Pfalz (den regionale forsikringsinstitution for Rheinland-Pfalz), Speyer
vii) i forhold til Nederlandene:	Landesversicherungsanstalt Westfalen (den regionale forsikringsinstitution for Westfalen), Münster
viii) i forhold til Irland og Det forenede Kongerige	Landesversicherungsanstalt Freie und Hansestadt Hamburg (den regionale forsikringsinstitution for Fri- og Hansestaden Hamborg), Hamburg
4. Renteforsikring for funktionærer:	Bundesversicherungsanstalt für Angestellte (forbunds-forsikringsinstitutionen for funktionærer), Berlin
5. Renteforsikring for minearbejdere:	Bundesknappschaft (forbunds-forsikringskassen for minearbejdere), Bochum
6. Renteforsikring for landbrugere:	Landwirtschaftliche Alterskasse, Rheinhessen-Pfalz, Speyer (alderdomsforsikringskassen for landbrugere), Rheinhessen-Pfalz, Speyer
7. Tillæggsforsikring for arbejdere i jern- og stålindustrien:	Landesversicherungsanstalt Saarland, Abteilung Hüttenknappschaftliche Pensionsversicherung (den regionale forsikringsinstitution for Land Saar, afdelingen for renteforsikring for arbejdere i jern- og stålindustrien), Saarbrücken
8. Ydelser ved arbejdsløshed og familieydelser:	Hauptstelle der Bundesanstalt für Arbeit (centralkontoret for forbundsanstalten for arbejdsforhold), Nürnberg

D. FRANKRIG

1. I almindelighed:	Centre de sécurité sociale des travailleurs migrants (centralinstitutionen for social sikring af vandrende arbejdstagere), Paris
2. For så vidt angår ordningen for minearbejdere (invaliditet, alderdom og dødsfald (pensioner)):	Caisse autonome nationale de sécurité sociale dans les mines (den selvstyrende centralkasse for social sikring af minearbejdere), Paris

E. GRÆKENLAND

1. I almindelighed:	Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων (IKA), Αθήνα (Instituttet for social forsikring), Athen

2. **Arbejdsløshed, børnetilskud:** Οργανισμός Αποσχολήσεως Εργατικού Δυναμικού (ΟΑΕΔ), Αθήνα
(Arbejdsformidlingskontoret), Athen
3. **For søfolk:** Ναυτικόν Απομαχικόν Ταμείον (ΝΑΤ), Πειραιάς
(Pensionskassen for søfolk), Piræus

F. IRLAND

1. **Naturalydelser:** Department of Health (sundhedsministeriet), Dublin
2. **Kontantydelse:** Department of Social Welfare (ministeriet for social forsorg), Dublin

G. ITALIEN

1. **Sygdom (herunder tuberkulose) moderskab:**
- A. **Arbejdstagere**
- a) **naturalydelser:** Ministero della sanità (sundhedsministeriet), Rom
- b) **kontantydelse:** Istituto nazionale della previdenza sociale, direzione generale (statsanstalten for social forsorg), Rom
- B. **Selvstændige erhvervsdrivende**
- naturalydelser:** Ministero della sanità (sundhedsministeriet), Rom
2. **Arbejdsulykker og erhvervssygdomme:**
- A. **Arbejdstagere**
- a) **naturalydelser:** Ministero della sanità (sundhedsministeriet), Rom
- b) **proteser og større bandager, retsmedicinske ydelser, herunder undersøgelser og attestationer samt kontantydelse:** Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro, direzione generale (statsanstalten for ulykkesforsikring), Rom
- B. **Selvstændige erhvervsdrivende (i forbindelse med radiologi):**
- a) **naturalydelser:** Ministero della sanità (sundhedsministeriet), Rom
- b) **proteser og større bandager, retsmedicinske ydelser samt undersøgelser og attester i forbindelse med sådanne:** Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), Rom

- c) kontantydelse: Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), Rom
3. Invaliditet, alderdom, efterladte, arbejdsløshed, børnetilskud: Istituto nazionale della previdenza sociale, direzione generale (statsanstalten for social forsorg), Rom

H. LUXEMBOURG

I. VED BEVILLING AF YDELSER

1. Sygdom, moderskab: Caisse nationale d'assurance-maladie des ouvriers (statens sygekasse for arbejdere), Luxembourg. De midler, som behøves ud over sygekassens andel, tilvejebringes af de andre sygekasser ved hjælp af en arbejdskapital bestående af indskud, som fastsættes af overinspektionen for social sikring.
2. Invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner):
- a) for arbejdere: Établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg
- b) for funktionærer og udøvere af liberale erhverv: Caisse de pension des employés privés (privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg
- c) for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri: Caisse de pension des artisans, des commerçants et industriels (pensionskassen for erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri), Luxembourg
- d) for selvstændige erhvervsdrivende inden for landbrug: Caisse de pension agricole (pensionskassen for landbruget), Luxembourg
3. Arbejdsulykker og erhvervssygdomme:
- a) for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende inden for land- og skovbrug: Association d'assurance contre les accidents, section agricole et forestière (ulykkesforsikringsforbundet, afdelingen for land- og skovbrug), Luxembourg
- b) i de øvrige tilfælde med tvungen eller frivillig forsikring: Association d'assurance contre les accidents, section industrielle (ulykkesforsikringsforbundet, industriafdelingen), Luxembourg
4. Arbejdsløshed: Administration de l'emploi (direktoratet for beskæftigelse), Luxembourg
5. Familieydelse:
- a) for arbejdere: Caisse d'allocations familiales des ouvriers près l'établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (børnetilskudskassen for arbejdere under alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg

- b) for funktionærer: Caisse d'allocations familiales des employés près la caisse de pension des employés privés (børnetilskudskassen for funktionærer under privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg
6. Ydelser ved dødsfald:
- a) ved anvendelse af forordningens artikel 66: Caisse nationale d'assurance-maladie des ouvriers (statens sygekasse for arbejdere), Luxembourg
- b) i de øvrige tilfælde: De under stk. 1, 2 og 3 nævnte institutioner, alt efter den forsikringsgren, for hvis regning ydelsen skal udbetales
- II. I DE ØVRIGE TILFÆLDE: Inspection générale de la sécurité sociale (overinspektionen for social sikring), Luxembourg

I. NEDERLANDENE

1. Sygdom, moderskab, invaliditet, arbejdsulykker, erhvervssygdomme og arbejdsløshed:
- a) naturalydelser: Ziekenfondsraad (sygekasserådet), Amstelveen
- b) kontantydelse: Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging (nye almindelige faglige forsikringsanstalt), Amsterdam
2. Alderdom, dødsfald (pensioner), familieydelse:
- a) i almindelighed: Sociale Verzekeringsbank (socialforsikringsbanken), Amsterdam
- b) i forhold til Belgien: Bureau voor Belgische Zaken de sociale verzekering betreffende (kontoret for socialforsikringsanliggender med Belgien), Breda
- c) i forhold til Tyskland: Bureau voor Duitse Zaken van de Vereniging van Raden van Arbeid (kontoret for tyske anliggender under de samvirkende arbejdsråd), Nijmegen

J. DET FORENEDE KONGERIGE

- Storbritannien: Department of Health and Social Security — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og social sikring — oversøisk afdeling, Newcastle upon Tyne)
- Nordirland: Department of Health and Social Services for Northern Ireland — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og sociale anliggender for Nordirland — oversøisk afdeling), Belfast
- Gibraltar: Department of Health and Social Security — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og social sikring — oversøisk afdeling), Newcastle upon Tyne

BILAG 5

TIL TOSIDEDE OVERENSKOMSTER KNYTTEDE GENNEMFØRELSESBESTEMMELSER, DER FORBLIVER I KRAFT

(Gennemførelsesforordningens artikel 4, stk. 5, artikel 5, artikel 53, stk. 3, artikel 104, artikel 105, stk. 2, artikel 116, artikel 121 og artikel 122)

Almindelige bemærkninger

- I. Overalt, hvor de i dette bilag nævnte bestemmelser henviser til bestemmelser i overenskomster eller i forordningerne nr. 3, 4 eller 36/63/EØF, skal disse henvisninger erstattes af henvisninger til de tilsvarende bestemmelser i forordningen eller gennemførelsesforordningen, medmindre de nævnte overenskomstbestemmelser forbliver i kraft ved optagelse i forordningens bilag II.
- II. Opsigelsesbestemmelser i en overenskomst, hvoraf visse bestemmelser er anført i dette bilag, opretholdes, for så vidt angår de nævnte bestemmelser.

1. BELGIEN — DANMARK

Aftale af 23. november 1978 om gensidigt afkald på refusion i henhold til forordningens artikel 36, stk. 3 (naturalydelse ved sygdom og moderskab) og gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2 (udgifter til lægelig og administrativ kontrol).

2. BELGIEN — TYSKLAND

- a) Administrativ aftale nr. 2 af 20. juli 1965 om gennemførelsen af den tredje tillægsaftale til den almindelige overenskomst af 7. december 1957 (udbetaling af pensioner for tiden forud for overenskomstens ikrafttræden).
- b) Artikel 9, stk. 1, i aftalen af 20. juli 1965 om gennemførelse af Det europæiske økonomiske Fællesskabs rådsforordninger nr. 3 og 4 om social sikring af vandrende arbejdstagere.
- c) Overenskomst af 6. oktober 1964 om refusion af naturalydelse udredet til pensionister, der har været grænsearbejdere, i henhold til artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 36/63/EØF og artikel 73, stk. 4, i Det europæiske økonomiske Fællesskabs rådsforordning nr. 4.
- d) Overenskomst af 29. januar 1969 om inddrivelse af bidrag til social sikring.
- e) Overenskomst af 4. december 1975 om afkald på refusion af ydelser til arbejdsløse.

3. BELGIEN — FRANKRIG

- a) Aftale af 22. december 1951 om gennemførelse af artikel 23 i tillægsaftale af 17. januar 1948 (arbejdstagere i miner og dermed ligestillede virksomheder).
- b) Administrativ aftale af 21. december 1959 til supplement af administrativ aftale af 22. december 1951 truffet til gennemførelse af artikel 23 i tillægsaftale af 17. januar 1948 (arbejdstagere i miner og dermed ligestillede virksomheder).
- c) Overenskomst af 8. juli 1964 om refusion af naturalydelse udredet til pensionister, der har været grænsearbejdere, i henhold til artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 36/63/EØF og artikel 73, stk. 4, i Det europæiske økonomiske Fællesskabs rådsforordning nr. 4.

- d) Afdeling I, II og III i overenskomst af 5. juli 1967 om medicinsk og administrativ kontrol af grænsearbejdere, der er bosat i Belgien og beskæftiget i Frankrig.
- e) Overenskomst af 14. maj 1976 om afkald på refusion af udgifter ved administrativ og lægelig kontrol i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2.
- f) Overenskomst af 3. oktober 1977 om gennemførelse af artikel 92 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (inddrivelse af bidrag til socialsikring).
- g) Overenskomst af 29. juni 1979 om gensidigt afkald på refusion i henhold til forordningens artikel 70, stk. 3 (ydelse ved arbejdsløshed).
- h) Administrativ aftale af 6. marts 1979 om gennemførelse af tillægsaftalen af 12. oktober 1978 om social sikring mellem Belgien og Frankrig for så vidt angår bestemmelserne om selvstændige erhversdrivende.

4. BELGIEN — GRÆKENLAND

Ingen

5. BELGIEN — IRLAND

Brevveksling af 19. maj 1981 og 28. juli 1981 vedrørende forordningens artikel 36, stk. 3, og artikel 70, stk. 3, (gensidigt afkald på refusion af udgifter til naturalydelse og ydelse ved arbejdsløshed i henhold til forordningens afsnit III, kapitel 1 og 6) og gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2 (gensidigt afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol).

6. BELGIEN — ITALIEN

- a) Artikel 7—10, 12, 13—15, 17—19 og artikel 24, andet og tredje afsnit, samt artikel 28, stk. 4, i den administrative aftale af 20. oktober 1950, som ændret ved berigtigelse nr. 1 af 10. april 1952, berigtigelse nr. 2 af 9. december 1957 og berigtigelse nr. 3 af 21. februar 1963.
- b) Artikel 6—9 i aftale af 21. februar 1963 inden for rammerne af anvendelsen af Det europæiske økonomiske Fællesskabs rådsforordninger nr. 3 og 4 om social sikring af vandrende arbejdstagere.
- c) Overenskomst af 12. januar 1974 indgået i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2.
- d) Overenskomst af 31. oktober 1979 i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 18, stk. 9.

7. BELGIEN — LUXEMBOURG

- a) Administrativ aftale af 16. november 1959 om gennemførelse af overenskomst af 16. november 1959, som ændret 12. februar 1964 og 10. februar 1966, med undtagelse af artikel 5—9.
- b) Overenskomst af 24. juli 1964 om refusion af naturalydelse udredet til pensionister, der har været grænsearbejdere, i henhold til artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 36/63/EØF og artikel 73, stk. 4, i Det europæiske økonomiske Fællesskabs rådsforordning nr. 4.
- c) Overenskomst af 28. januar 1961 om inddrivelse af bidrag til social sikring.
- d) Overenskomst af 1. august 1975 om afkald på refusion i henhold til artikel 36, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971, for naturalydelse under sygdoms- og moderskabsforsikringen ydet til en arbejdstagers familiemedlemmer, der ikke er bosiddende i samme land som denne.

- e) Overenskomst af 16. april 1976 om afkald på refusion af udgifter ved administrativ kontrol og lægeundersøgelser i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2.
- f) Brevveksling af 10. og 12. juli 1968 om reglerne til fastsættelse af, hvilken lovgivning der finder anvendelse på selvstændige erhvervsdrivende.

8. BELGIEN — NEDERLANDENE

- a) Artikel 6, 9—15 og artikel 17, fjerde afsnit, i overenskomst af 7. februar 1964 om børnetilskud og ydelser i anledning af fødsel.
- b) Overenskomst af 21. marts 1968 om opkrævning og inddrivelse af bidrag til social samt administrativ aftale af 25. november 1970 til gennemførelse af denne overenskomst.
- c) Overenskomst af 24. december 1980 på området forsikring-sygebehandling.
- d) Overenskomst af 12. august 1982 om forsikring vedrørende sygdom, moderskab og invaliditet.

9. BELGIEN — DET FORENEDE KONGERIGE

- a) Brevveksling af 4. maj 1976 og 14. juni 1976 vedrørende gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2 (afkald på refusion af udgifter ved lægelig og administrativ kontrol).
- b) Brevveksling af 18. januar 1977 og 14. marts 1977 vedrørende forordningens artikel 36, stk. 3 (ordning vedrørende refusion eller afkald på refusion af udgifter til naturalydelse udredet i henhold til forordningens afsnit III, kapitel 1, som ændret ved brevveksling af 4. maj og 23. juli 1982 (aftale om refusion af udgifter i henhold til forordningens artikel 22, stk. 1, litra a)).

10. DANMARK — TYSKLAND

- a) Artikel 8—14 i aftale af 4. juni 1954 om gennemførelse af overenskomsten af 14. august 1953.
- b) Aftale af 27. april 1979 om:
 - i) Delvist afkald på refusion i henhold til forordningens artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3, og gensidigt afkald på refusion i henhold til forordningens artikel 70, stk. 3, og gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2 (delvist afkald på refusion af udgifter til naturalydelse ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervs-sygdomme og afkald på refusion af udgifter til ydelser ved arbejdsløshed og udgifter til administrativ og lægelig kontrol).
 - ii) Gennemførelsesforordningens artikel 93, stk. 6 (regler for refusion af udgifter til naturalydelse ved sygdom og moderskab).

11. DANMARK — FRANKRIG

Aftale af 29. juni 1979 samt tillægsaftale af 10. juli 1980 om gensidigt afkald på refusion i henhold til forordningens artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3 (naturalydelse ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervs-sygdomme, og aftale af 29. juni 1979 om gensidigt afkald på refusion i henhold til forordningens artikel 70, stk. 3, (ydelse ved arbejdsløshed) og gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2, (udgifter til administrativ og lægelig kontrol).

12. DANMARK — GRÆKENLAND

Ingen overenskomst

13. DANMARK — IRLAND

Brevveksling af 22. december 1980 og 11. februar 1981 om gensidigt afkald på refusion af naturalydelse til ydelser ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker, erhvervs sygdomme, udgifter til ydelser ved arbejdsløshed og udgifter til administrativ og lægelig kontrol (forordningens artikel 36, stk. 3, artikel 63, stk. 3. og artikel 70, stk. 3, samt gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2).

14. DANMARK — ITALIEN

Brevveksling af 12. november 1982 og 12. januar 1983 vedrørende forordningens artikel 36, stk. 3 (gensidigt afkald på refusion af udgifter til naturalydelse ved sygdom og moderskab udredt i henhold til forordningens afsnit III, kapitel 1, med undtagelse af forordningens artikel 22, stk. 1, litra c)).

15. DANMARK — LUXEMBOURG

Overenskomst af 19. juni 1978 om gensidigt afkald på refusion i henhold til forordningens artikel 36, stk. 3, artikel 63, stk. 3, og artikel 70, stk. 3, og gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2 (udgifter til naturalydelse ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervs sygdomme, udgifter til ydelser ved arbejdsløshed og udgifter til administrativ og lægelig kontrol).

16. DANMARK — NEDERLANDENE

Brevveksling af 30. marts 1979 og 25. april 1979 vedrørende forordningens artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3, (delvist afkald på refusion af udgifter til naturalydelse ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervs sygdomme).

17. DANMARK — DET FORENEDE KONGERIGE

Brevveksling af 30. marts 1977 og 19. april 1977 vedrørende forordningens artikel 36, stk. 3, artikel 63, stk. 3, og artikel 70, stk. 3, og gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2, afkald på refusion af:

- a) udgifter til naturalydelse udredt i henhold til forordningens afsnit III, kapitel 1 eller 4,
- b) udgifter til ydelser udredt i henhold til forordningens artikel 69, og
- c) udgifter til lægelig og administrativ kontrol, som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 105.

18. TYSKLAND — FRANKRIG

- a) Artikel 2—4 og artikel 22—28 i administrativ aftale nr. 2 af 31. januar 1952 om gennemførelse af den almindelige overenskomst af 10. juli 1950.
- b) Artikel 1 i overenskomst af 27. juni 1963 om gennemførelse af artikel 74, stk. 5, i forordning nr. 4 (refusion af naturalydelse til de forsikredes familiemedlemmer).
- c) Overenskomst af 14. oktober 1977 om afkald på refusion i henhold til forordningens artikel 70, stk. 3 (ydelse ved arbejdsløshed).
- d) Aftale af 26. maj 1981 om forordningens artikel 36, stk. 3. (gensidigt afkald på refusion af udgifter til naturalydelse ved sygdom, der i henhold til forordningens artikel 32 udredes til pensionister, der er tidligere grænsearbejdere, samt til deres familiemedlemmer eller efterladte).

- e) Aftale af 26. maj 1981 om gennemførelse af forordningens artikel 92 (opkrævning og inddrivelse af bidrag til social sikring).
- f) Aftale af 26. maj 1981 om gennemførelse af gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2 (gensidigt afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol).

19. TYSKLAND — GRÆKENLAND

- a) Artikel 1 og artikel 3—6 i den administrative aftale af 19. oktober 1962 og den anden administrative aftale af 23. oktober 1972 om overenskomsten om arbejdsløshedsforsikring af 31. maj 1961.
- b) Overenskomst af 11. maj 1981 om refusion af børnetilskud.
- c) Aftale af 11. marts 1982 om refusion af udgifter til naturalydelse i anledning af sygdom.

20. TYSKLAND — IRLAND

Aftale af 20. marts 1981 vedrørende forordningen artikel 36, stk. 3, artikel 63, stk. 3, og artikel 70, stk. 3, (gensidigt afkald på refusion af udgifter til naturalydelse ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervssygdomme og ydelser ved arbejdsløshed) og gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2 (gensidigt afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol).

21. TYSKLAND — ITALIEN

- a) Artikel 14, artikel 17, stk. 1, artikel 18, artikel 35, artikel 38, stk. 1, artikel 39 og 42, artikel 45, stk. 1, og artikel 46 i administrativ aftale af 6. december 1953 om gennemførelse af overenskomst af 5. maj 1953 (udbetaling af pensioner og renter).
- b) Artikel 1 og 2 i overenskomst af 27. juni 1963 om gennemførelse af artikel 73, stk. 4, og artikel 74, stk. 5, i forordning nr. 4 (refusion af naturalydelse udredt til de forsikredes familiemedlemmer).
- c) Overenskomst af 5. november 1968 om de kompetente tyske institutioners refusion af udgifter ved naturalydelse udredt i Italien af italienske sygeforsikringsinstitutioner til familiemedlemmer til italienske arbejdstagere, der er forsikret i Forbundsrepublikken Tyskland.

22. TYSKLAND — LUXEMBOURG

- a) Artikel 1 og 2 i overenskomst af 27. juni 1963 om gennemførelse af artikel 73, stk. 4, og artikel 74, stk. 5, i forordning nr. 4 (refusion af naturalydelse udredt til de forsikredes familiemedlemmer).
- b) Overenskomst af 9. december 1969 om afkald på refusion til artikel 14, stk. 2, forordning nr. 36/63/EØF for naturalydelse udredt i sygdomstilfælde til pensions- eller rentemodtagere, der er tidligere grænsearbejdere eller er efterladte efter en grænsearbejder samt til deres familiemedlemmer.
- c) Overenskomst af 14. oktober 1975 om afkald på refusion af udgifter ved administrativ og lægelig kontrol i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2.
- d) Overenskomst af 14. oktober 1975 om opkrævning og inddrivelse af bidrag til social sikring.
- e) Overenskomst af 20. juli 1978 om gensidigt afkald på refusion i henhold til forordningens artikel 63, stk. 3 (gensidigt afkald på refusion af naturalydelse ved arbejdsulykker og erhvervssygdomme).

23. TYSKLAND — NEDERLANDENE

- a) Artikel 9, artikel 10, stk. 2—5, artikel 17—19 og 21 i administrativ aftale nr. 1 af 18. juni 1954 i tilknytning til overenskomst af 29. marts 1951 (sygeforsikring og udbetaling af pensioner og renter).
- b) Overenskomst af 27. maj 1964 om afkald på refusion af udgifter til lægelig og administrativ kontrol for så vidt angår invalide-, alders- og efterladteforsikringer (pensionsforsikring).
- c) Artikel 1—4 i overenskomst af 27. juni 1963 om gennemførelse af artikel 73, stk. 4, og artikel 74, stk. 5 samt artikel 75, stk. 3, i forordning nr. 4 (refusion af naturalydelse udredet til de forsikredes familiemedlemmer).
- d) Overenskomst af 21. januar 1969 om inddrivelse af bidrag til social sikring.
- e) Overenskomst af 3. september 1969 om afkald på refusion i henhold til artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 36/63/EØF af udgifter ved naturalydelse udredet i sygdomstilfælde til pensions- eller rentemodtagere, der er tidligere grænsearbejdere eller er efterladte efter en grænsearbejder, samt til deres familiemedlemmer.
- f) Overenskomst af 22. juli 1976 om afkald på refusion af ydelser ved arbejdsløshed.
- g) Overenskomst af 11. oktober 1979 vedrørende forordningens artikel 92 (minimumsbeløb ved inddrivelse af bidrag til social sikring).
- h) Overenskomst af 15. februar 1982 om anvendelse af forordningens artikel 20 på grænsearbejderen familiemedlemmer.

24. TYSKLAND — DET FORENEDE KONGERIGE

- a) Artikel 8, 9, 25—27 og 29—32 i aftale af 10. december 1964 om gennemførelse af overenskomsten af 20. april 1960.
- b) Overenskomst af 29. april 1977 om afkald på refusion af udgifter til naturalydelse ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervs sygdomme, udgifter til ydelser ved arbejdsløshed og udgifter til administrativ og lægelig kontrol.

25. FRANKRIG — GRÆKENLAND

Ingen.

26. FRANKRIG — IRLAND

Brevveksling af 30. juli 1980 og 26. september 1980 om gensidigt afkald på refusion af udgifter til naturalydelse ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervs sygdomme, udgifter til ydelser ved arbejdsløshed samt udgifter til administrativ og lægelig kontrol (forordningens artikel 36, stk. 3, artikel 63, stk. 3, artikel 70, stk. 3, samt gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2).

27. FRANKRIG — ITALIEN

Artikel 2—4 i administrativ aftale af 12. april 1950 om gennemførelse af den almindelige overenskomst af 31. marts 1948 (tillæg til franske renter i anledning af arbejdsulykker).

28. FRANKRIG — LUXEMBOURG

- a) Overenskomst af 24. februar 1969 indgået i henhold til artikel 51 i forordning nr. 3 og administrativ aftale af samme dato i henhold til nævnte overenskomst.
- b) Overenskomst af 2. juli 1976 om afkald på refusion i henhold til artikel 36, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 vedrørende udgifter til naturalydelse i forbindelse med sygdoms- og moderskabsforsikring udredet til en arbejdstagers familiemedlemmer, som ikke er bosat i samme land som denne.
- c) Overenskomst af 2. juli 1976 om afkald på refusion i henhold til artikel 36, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 vedrørende udgifter til naturalydelse i forbindelse med sygdoms- og moderskabsforsikring udredet til tidligere grænsearbejdere, til deres familiemedlemmer eller deres efterladte.
- d) Overenskomst af 2. juli 1976 om afkald på refusion af udgifter ved administrativ og lægelig kontrol i henhold til artikel 105, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972.

29. FRANKRIG — NEDERLANDENE

- a) Brevveksling af 5. maj 1960 og 21. juni 1960 vedrørende artikel 23, stk. 5, i forordning nr. 3 (afkald på refusion af naturalydelse udredet til de forsikredes familiemedlemmer og til pensionister eller rentemodtagere samt disses familiemedlemmer).
- b) Overenskomst af 28. april 1977 om afkald på refusion af udgifter til lægehjælp ydet til pensions- eller renteansøgere og deres familiemedlemmer samt til pensionisters eller rentemodtageres familiemedlemmer inden for forordningernes ramme.
- c) Overenskomst af 28. april 1977 om afkald på refusion af udgifter til administrativ kontrol og lægelig kontrol i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 105.

30. FRANKRIG — DET FORENEDE KONGERIGE

- a) Brevveksling af 25. marts 1977 og 28. april 1977 vedrørende forordningens artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3 (ordning vedrørende refusion efter afkald på refusion af naturalydelse udredet i henhold til forordningens afsnit III, kapitel 1 eller 4).
- b) Brevveksling af 25. september 1980 og 27. januar 1981 vedrørende forordningens artikel 36, stk. 3 (gensidigt afkald i en ubegrænset periode på refusion af udgifter til naturalydelse udredet i henhold til forordningens artikel 28, 28a og artikel 29, stk. 1, litra b).
- c) Brevveksling af 25. marts 1977 og 28. april 1977 vedrørende gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2 (afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol).

31. GRÆKENLAND — IRLAND

Ingen overenskomst

32. GRÆKENLAND — ITALIEN

Ingen overenskomst

33. GRÆKENLAND — LUXEMBOURG

Ingen overenskomst

34. GRÆKENLAND — NEDERLANDENE

Ingen

35. GRÆKENLAND — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen overenskomst

36. IRLAND — ITALIEN

Ingen overenskomst

37. IRLAND — LUXEMBOURG

Brevveksling af 26. september 1975 og 5. august 1976 vedrørende forordningens artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3, samt gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2 (afkald på refusion af naturalydelse, udredet i henhold til forordningen afsnit III, kapitel 1 eller 4, samt de i gennemførelsesforordningens artikel 105 omhandlede udgifter til administrativ og lægelig kontrol).

38. IRLAND — NEDERLANDENE

Brevveksling af 28. juli 1978 og 10. oktober 1978 vedrørende forordningens artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3 (delvist gensidigt afkald på refusion af udgifter til naturalydelse ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervs sygdomme).

39. IRLAND — DET FORENEDE KONGERIGE

Brevveksling af 9. juli 1975 vedrørende forordningens artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3 (ordning vedrørende refusion eller afkald på refusion af udgifter ved naturalydelse, udredet i henhold til forordningens afsnit III, kapitel 1 eller 4) og gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2 (afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol).

40. ITALIEN — LUXEMBOURG

Artikel 4, stk. 5 og 6, i administrativ aftale af 19. januar 1955 om de nærmere regler om gennemførelse af den almindelige overenskomst om social sikring (sygeforsikring af arbejdere i landbruget).

41. ITALIEN — NEDERLANDENE

- a) Artikel 9, stk. 3, og artikel 11, stk. 3, i administrativ aftale af 11. februar 1955 om gennemførelse af den almindelige overenskomst af 28. oktober 1952 (sygeforsikring).
- b) Overenskomst af 27. juni 1963 om gennemførelse af artikel 75, stk. 3, i forordning nr. 4 (refusion af naturalydelse udredet til pensions- og rentemodtagere samt deres familiemedlemmer).

42. ITALIEN — DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen

43. LUXEMBOURG — NEDERLANDENE

- a) Overenskomst af 1. november 1976 om afkald på refusion af udgifter ved administrativ og lægelig kontrol i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 105, stk. 2.
- b) Overenskomst af 3. februar 1977 om afkald på refusion af naturalydelse i forbindelse med syge- og moderskabsforsikring udredet i henhold til artikel 19, stk. 2, og artikel 26, 28 og 29, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971.

44. LUXEMBOURG — DET FORENEDE KONGERIGE

- a) Brevveksling af 28. november 1975 og 18. december 1975 vedrørende artikel 70, stk. 3, i forordningen (afkald på refusion af ydelser tilkendt i henhold til artikel 69 i forordningen).
- b) Brevveksling af 18. december 1975 og 20. januar 1976 vedrørende artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3 i forordningen samt artikel 105, stk. 2, i gennemførelsesforordningen (afkald på refusion af naturalydelse tilkendt i henhold til kapitel 1 eller 4 i afsnit III i forordningen samt afkald på refusion af de i artikel 105 i gennemførelsesforordningen omhandlede udgifter ved administrativ kontrol og lægekontrol).

45. NEDERLANDENE — DET FORENEDE KONGERIGE

- a) Artikel 3, andet punktum, i administrativ aftale af 12. juni 1956 om gennemførelse af overenskomsten af 11. august 1954.
- b) Brevveksling af 8. januar 1976 og 28. januar 1976 vedrørende forordningens artikel 70, stk. 3 (afkald på refusion af naturalydelse, udredet i henhold til forordningens artikel 69).
- c) Brevveksling af 24. februar 1976 og 5. marts 1976 vedrørende forordningens artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3 (afkald på refusion af naturalydelse, udredet i henhold til forordningen afsnit III, kapitel 1 og 4).

BILAG 6

FREM GANGSMÅDEN VED UDBETALING AF YDELSER

(Gennemførelsesforordningen artikel 4, stk. 6, artikel 53, stk. 1 og 122)

Almindelige bemærkninger

Efterbetalinger og andre engangsbetalinger sker principielt gennem kontaktorganerne. De løbende og andre betalinger er foretaget efter de i dette bilag givne fremgangsmåder.

A. BELGIEN

Direkte betaling

B. DANMARK

Direkte betaling

C. TYSKLAND

1. Renteforsikring for arbejdere (invaliditet, alderdom, dødsfald):

a) i forhold til Belgien, Danmark, Frankrig, Grækenland, Irland, Luxembourg og Det forenede Kongerige:

Direkte betaling

b) i forhold til Italien:

Betaling gennem kontaktorganerne (efter gennemførelsesforordningens artikel 53—58 i forbindelse med de i bilag 5 anførte bestemmelser), dersom den begunstigede ikke anmoder om direkte udbetaling af ydelserne

c) i forhold til Nederlandene:

Betaling gennem kontaktorganerne (anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 53—58 i forbindelse med de i bilag 5 anførte bestemmelser)

2. Renteforsikring for funktionærer og for minearbejdere (invaliditet, alderdom, dødsfald):

a) i forhold til Belgien, Danmark, Frankrig, Grækenland, Irland, Italien, Luxembourg og Det forenede Kongerige:

Direkte betaling

b) i forhold til Nederlandene:

Betaling gennem kontaktorganerne (efter gennemførelsesforordningens artikel 53—58 i forbindelse med de i bilag 5 anførte bestemmelser)

3. Alderdomsforsikring for landbrugere: Direkte betaling
4. Ulykkesforsikring:
I forhold til alle medlemsstaterne: Betaling gennem kontaktorganerne (efter gennemførelsesforordningens artikel 53—58 i forbindelse med de i bilag 5 anførte bestemmelser)

D. FRANKRIG

1. Samtlige ordninger med undtagelse af ordningen for søfolk: Direkte betaling
2. Ordningen for søfolk: Betaling gennem det hertil udpegede organ i den medlemsstat, hvor modtageren er bosat

E. GRÆKENLAND

Alderdomsforsikring for arbejdstagere (invaliditet, alderdom, dødsfald)

- a) i forhold til Frankrig: Betaling gennem kontaktorganerne
- b) i forhold til Belgien, Danmark, Tyskland, Irland, Italien, Luxembourg, Nederlandene og Det forenede Kongerige: Direkte betaling

F. IRLAND

Direkte betaling

G. ITALIEN

a) ARBEJDSTAGERE

1. Invalide-, alders- og efterladtepensioner:

- a) i forhold til Belgien, Danmark, Grækenland, Frankrig (med undtagelse af de franske kasser for minearbejdere) Irland, Luxembourg, Nederlandene og Det forenede Kongerige: Direkte betaling
- b) i forhold til Tyskland og de franske kasser for minearbejdere: Betaling gennem kontaktorganerne

2. Renter i anledning af arbejdsulykker og erhvervs sygdomme:

Direkte betaling

b) SELVSTÆNDIGE ERHVERVSDRIVENDE

Direkte betaling

H. LUXEMBOURG

Direkte betaling

I. NEDERLANDENE

1. I forhold til Belgien, Danmark, Frankrig, Grækenland, Irland, Italien, Luxembourg og Det forenede Kongerige:

Direkte betaling

2. I forhold til Tyskland:

Betaling gennem kontaktorganerne (anvendelse af de i bilag 5 anførte bestemmelser)

J. DET FORENEDE KONGERIGE

Direkte betaling

BILAG 7

BANKER

(Gennemførelsesforordningens artikel 4, stk. 7, artikel 55, stk. 3 og 122)

A. BELGIEN:	Ingen
B. DANMARK:	Danmarks Nationalbank, København
C. TYSKLAND:	Deutsche Bundesbank (den tyske forbundsbank) Frankfurt am Main
D. FRANKRIG:	Banque de France (Frankrigs nationalbank), Paris
E. GRÆKENLAND:	Τραπέζα της Ελλάδος, Αθήνα (Grækenlands nationalbank), Athen
F. IRLAND:	Central Bank of Ireland (Irlands centralbank), Dublin
G. ITALIEN:	Banca nazionale del Lavoro (den italienske arbejdsbank), Roma
H. LUXEMBOURG:	Caisse d'Épargne (sparekassen), Luxembourg
I. NEDERLANDENE:	Ingen
J. DET FORENEDE KONGERIGE:	Storbritannien: Bank of England (Englands nationalbank), London Nordirland: Northern Bank Limited (Nordbanken Ltd), Belfast Gibraltar: Barclays Bank, Gibraltar

BILAG 8

TILKENDELSE AF FAMILIEYDELSER

(Gennemførelsesforordningens artikel 4, stk. 8, artikel 10a) stk. 1, litra d) og artikel 122)

Gennemførelsesforordningens artikel 10a, stk. 1, litra d), anvendes:

1. Arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende:

a) med en referenceperiode på en kalendermåned i forholdet:

- mellem Tyskland og Frankrig
- mellem Tyskland og Grækenland
- mellem Tyskland og Irland
- mellem Tyskland og Luxembourg
- mellem Tyskland og Det forenede Kongerige
- mellem Frankrig og Luxembourg

b) med en referenceperiode på et kalenderkvartal i forholdet:

- mellem Danmark og Tyskland
- mellem Nederlandene og Tyskland, Danmark, Frankrig, Luxembourg.

2. Selvstændige erhvervsdrivende:

med en referenceperiode på tre kalendermåneder i forholdet:

- mellem Belgien og Nederlandene

BILAG 9

BEREGNING AF DE GENNEMSNITLIGE ÅRLIGE UDGIFTER TIL NATURALYDELSER

(Gennemførelsesforordningens artikel 4, stk. 9, artikel 94, stk. 3, litra a), og artikel 95, stk. 3, litra a))

A. BELGIEN

Ved beregningen af de gennemsnitlige årlige udgifter til naturalydelser tages den almindelige sociale sikringsordning i betragtning.

B. DANMARK

De gennemsnitlige årlige udgifter til naturalydelser beregnes under hensyntagen til de ordninger, der er fastlagt i lov om offentlig sygesikring, i lov om sygehusvæsenet og for så vidt angår udgifter til revalidering i lov om social bistand.

C. TYSKLAND

Ved beregningen af de gennemsnitlige årlige udgifter til naturalydelser tages følgende forsikringsinstitutioner i betragtning:

1. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 94, stk. 3, litra a):

- a) Ortskrankenkassen (de stedlige sygekasser)
- b) Betriebskrankenkassen (virksomhedssygekasserne)
- c) Innungskrankenkassen (håndværkerssygekasserne)
- d) Bundesknappschaft (forbundsforsikringskassen for minearbejdere)
- e) Seekasse (forsikringskassen for søfolk)
- f) Ersatzkassen für Arbeiter (fortsættelseskasserne for arbejdere)
- g) Ersatzkassen für Angestellte (fortsættelseskasserne for funktionærer)
- h) Landwirtschaftliche Krankenkassen (landbrugssygekasser)

alt efter hvilken kasse, der har udredet ydelserne

2. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 95, stk. 3, litra a):

- a) Ortskrankenkassen (de stedlige sygekasser)
- b) Bundesknappschaft (forbundsforsikringskassen for minearbejdere)

alt efter hvilken kasse, der har udredet ydelserne

D. FRANKRIG

Ved de gennemsnitlige årlige udgifter til naturalydelser tages den almindelige sociale sikringsordning i betragtning.

E. GRÆKENLAND

De årlige gennemsnitsomkostninger til naturalydelser beregnes under hensyntagen til den almindelige ordning for social sikring forvaltet af ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (IKA) (Instituttet for social Forsikring)

F. IRLAND

Ved beregningen af de gennemsnitlige årlige udgifter til naturalydelser tages de naturalydelser (health services) i betragtning, som tilkendes af de i bilag 2 nævnte sygesikringsforvaltninger i overensstemmelse med bestemmelserne i Health Acts (sygesikringslovene) af 1947-1970.

G. ITALIEN

De gennemsnitlige årlige udgifter til naturalydelser beregnes under hensyntagen til de ydelser, der tilkendes af det italienske sundhedsvæsen.

H. LUXEMBOURG

Ved de gennemsnitlige årlige udgifter til naturalydelser tages de sygekasser, der henhører under Code des assurances sociales (socialforsikringsloven), i betragtning.

I. NEDERLANDENE

Ved beregningen af de gennemsnitlige årlige udgifter til naturlydelser tages den almindelige sociale sikringsordning i betragtning.

Dog sker der en reduktion for at tilgodese virkningerne af:

1. Arbeidsongeschiktheidsverzekering, WAO (invalidieforsikringen)
2. Verzekering tegen bijzondere ziektekosten, AWBZ (forsikring for særlige udgifter i anledning af sygdom)

J. DET FORENEDE KONGERIGE

Ved beregningen af de gennemsnitlige årlige udgifter til naturalydelser tages de ydelser i betragtning, der tilkendes af den statslige sygesikringsordning i Det forenede Kongerige.

BILAG 10

INSTITUTIONER OG ORGANER UDPEGET AF DE KOMPETENTE MYNDIGHEDER

(Gennemførelsesforordningens artikel 4, stk. 10)

A. BELGIEN

1. Ved anvendelse af forordningens artikel 14 og gennemførelsesforordningens artikel 11, stk. 1, litra a), og stk. 2, samt artikel 12a, 13 og 14:

Office national de sécurité sociale, Bruxelles — Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid, Brussel (sikringsstyrelsen)
2. Ved anvendelse af forordningens artikel 14b, stk. 2, og gennemførelsesforordningens artikel 11:

Caisse de secours et de prévoyance en faveur des marins naviguant sous pavillon belge — Hulp- en verzorgskas voor zeevarender onder Belgische vlag (hjælpe- og forsorgskassen for søfolk, der sejler under belgisk flag), Antwerpen
3. Ved anvendelse af forordningens artikel 14a og gennemførelsesforordningens artikel 11a, stk. 1, litra a), og artikel 12a:

Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Bruxelles — Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen, Brussel (Direktoratet for socialforsikring af selvstændige erhvervsdrivende)
4. Ved anvendelse af forordningens artikel 17 og
 - gennemførelsesforordningens artikel 11, stk. 1, litra b):

Ministère de la Prévoyance sociale, Secrétariat Général, Service des relations internationales, Bruxelles — Ministerie van Sociale Voorzorg, Secretariaat-Generaal, Dienst Internationale Betrekkingen, Brussel (socialministeriet, generalsekretariatet, afdelingen for internationale forbindelser)
 - gennemførelsesforordningens artikel 11a, stk. 1, litra b):

Ministère des classes moyennes, Administration des affaires sociales, Bruxelles — Ministerie van Middenstand, Administratie Sociale zaken, Brussel (ministeriet for middelstanden, administrationen for sociale anliggender)
5. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 80, stk. 2, artikel 81, artikel 82, stk. 2, artikel 85, stk. 2, og artikel 88:
 - a) i almindelighed:

Office national de l'emploi, Bruxelles — Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, Brussel (arbejdsdirektoratet)
 - b) for søfolk:

Pool des marins de la marine marchande — Pool van de zeelieden ter koopvaardij (forhyringscentralen for søfolk i handelsflåden), Antwerpen

6. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 102, stk. 2:

a) Sygdom, moderskab og arbejdsulykker:

Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring)

b) erhvervssygdomme:

Fonds des maladies professionnelles, Bruxelles — Fonds voor beroepsziekten, Brussel (erhvervssygdomsfonden)

c) arbejdsløshed:

i) i almindelighed:

Office national de l'emploi, Bruxelles — Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, Brussel (arbejdsdirektoratet)

ii) for søfolk:

Pool des marins de la marine marchande — Pool van de zeelieden ter koopvaardij (forhyringscentralen for søfolk i handelsflåden), Antwerpen

d) familieydelse:

Office national des allocations familiales pour travailleurs salariés, Bruxelles — Rijksdienst voor kinderbijslag voor werknemers, Brussel (direktoratet for børnetilskud til arbejdstagere)

7. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 113, stk. 2:

Institut national d'assurance maladie-invalidité, Bruxelles — Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, Brussel (direktoratet for syge- og invalideforsikring)

B. DANMARK

I. DANMARK BORTSET FRA GRØNLAND

1. Ved anvendelse af artikel 11, stk. 1, artikel 11a, stk. 1, artikel 12a, artikel 13, stk. 2 og 3, artikel 14, stk. 1, 2 og 3, og artikel 113, stk. 2 i gennemførelsesforordningen:

Sikringsstyrelsen, København

2. Ved anvendelse af forordningens artikel 14, stk. 1, litra b), artikel 14a, stk. 1, litra b), og artikel 14b, stk. 1 og 2:

Sikringsstyrelsen, København

3. Ved anvendelse af forordningens artikel 17:

Sikringsstyrelsen, København

4. Ved anvendelse af artikel 38, stk. 1, artikel 70, stk. 1, og artikel 82, stk. 2, i gennemførelsesforordningen:

Det sociale udvalg i bopælskommunen. I Københavns, Odense, Ålborg og Århus kommuner: Magistraten

5. Ved anvendelse af artikel 80, stk. 2, artikel 81 og artikel 85, stk. 2, i gennemførelsesforordningen: Arbejdsdirektoratet, København
6. Ved anvendelse af artikel 102, stk. 2 i gennemførelsesforordningen:
- a) de i artikel 36, artikel 63 og artikel 75, stk. 2 i forordningen omhandlede refusioner: Sikringsstyrelsen, København
- b) de i artikel 70, stk. 2 i forordningen omhandlede refusioner: Arbejdsdirektoratet, København
7. Ved anvendelse af artikel 110 i gennemførelsesforordningen:
- a) ydelser i henhold til afsnit III, kapitel 1-5 samt kapitel 7 og 8 i forordningen: Sikringsstyrelsen, København
- b) ydelser i henhold til afsnit III, kapitel 6 i forordningen: Arbejdsdirektoratet, København

II. GRØNLAND

1. Ved anvendelse af artikel 11, stk. 1 og artikel 113, stk. 2 i gennemførelsesforordningen: Ministeriet for Grønland, København
2. Ved anvendelse af artikel 38, stk. 1, artikel 70, stk. 1, og artikel 82, stk. 2 i gennemførelsesforordningen: Vedkommende kommunalbestyrelse
3. Ved anvendelse af artikel 80, stk. 2, artikel 81 og artikel 85, stk. 2 i gennemførelsesforordningen: Arbejds- og socialdirektoratet, Godthåb
4. Ved anvendelse af artikel 102, stk. 2 i gennemførelsesforordningen:
- De i artikel 36, 63 og artikel 75, stk. 2, i forordningen omhandlede refusioner: Sikringsstyrelsen, København
5. Ved anvendelse af artikel 110 i gennemførelsesforordningen: Arbejds- og socialdirektoratet, Godthåb

C. TYSKLAND

1. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 6, stk. 1:
- a) alt efter arten af den senest udøvede virksomhed: De i bilag 2 i forholdet til de enkelte medlemsstater angivne renteforsikringsinstitutioner for arbejdere og funktionærer

- b) dersom det ikke er muligt at fastslå arten af den senest udøvede virksomhed: De i bilag 2 i forholdet til de enkelte medlemsstater angivne renteforsikringsinstitutioner for arbejdere
- c) for så vidt angår personer, der har været forsikret efter nederlandsk lovgivning om almindelig aldersforsikring (Algemene Ouderdomswert), medens de udøvede en virksomhed, der ikke efter tysk lovgivning er undergivet tvungen forsikring: Bundesversicherungsanstalt für Angestellte (forbunds-forsikringsinstitutionen for funktionærer), Berlin
2. Ved anvendelse af
- a) forordningens artikel 14, stk. 1, litra a), artikel 14b, stk. 1, og ved aftaler efter forordningens artikel 17 i forbindelse med gennemførelsesforordningens artikel 11,
- b) forordningens artikel 14a, stk. 1, litra a), og artikel 14b, stk. 2, samt ved aftaler efter forordningens artikel 17 i forbindelse med gennemførelsesforordningens artikel 11a,
- c) forordningens artikel 14, stk. 2, litra b), artikel 14, stk. 3, artikel 14a, stk. 2, 3 og 4, og artikel 14c, stk. 1, litra a), samt ved aftaler efter forordningens artikel 17 i forbindelse med gennemførelsesforordningens artikel 12a:
- i) Sygeforsikret person: Den institution, hvori den pågældende er sygeforsikret
- ii) Ikke-sygeforsikret person: Bundesversicherungsanstalt für Angestellte (forbunds-forsikringsinstitutionen for funktionærer), Berlin
3. Ved anvendelse af forordningens artikel 14, stk. 1, litra b), artikel 14a, stk. 1, litra b), og artikel 14b, stk. 1 (i forbindelse med artikel 14, stk. 1, litra b)), artikel 14b, stk. 2, (i forbindelse med forordningens artikel 14a, stk. 1, litra b)), og artikel 17: Bundesverband der Ortskrankenkassen (forbundssammenslutningen af lokale sygekasser), Bonn 2
4. Ved anvendelse af:
- a) gennemførelsesforordningens artikel 13, stk. 2 og 3, og artikel 14, stk. 1-3: Allgemeine Ortskrankenkasse Bonn (den almindelige stedlige sygekasse i Bonn), Bonn
- b) gennemførelsesforordningens artikel 13, stk. 4, og artikel 14, stk. 4: Allgemeine Ortskrankenkasse Bonn (den almindelige stedlige sygekasse i Bonn), Bonn, undtagen hvor den pågældende er tilsluttet en fortsættelsesygekasse
5. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 80, stk. 2, artikel 81 og artikel 82, stk. 2: Det Arbeitsamt (arbejdsformidlingskontor), inden for hvis distrikt arbejdstageren senest har været bosat eller har opholdt sig i Tyskland, eller — dersom arbejdstageren hverken har været bosat eller har opholdt sig i Tyskland under sin beskæftigelse der — det Arbeitsamt, inden for hvis distrikt arbejdstagerens seneste arbejdssted i Tyskland er beliggende

6. Ved anvendelsen af gennemførelsesforordningens artikel 85, stk. 2:
- Det Arbeitsamt, inden for hvis område arbejdstagerens seneste arbejdssted er beliggende
7. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 91, stk. 2:
- a) børnetilskud, som for et forældrelost barn ydes en person:
- Arbeitsamt (arbejdsformidlingskontoret) Nürnberg.
- b) tillæg for børn til pensioner og renter fra de lovhjemlede pensionsforsikringsordninger:
- De renteforsikringsinstitutioner for arbejdere, funktionærer og minearbejdere, der er anført som kompetente institutioner i bilag 2, afdeling C, punkt 2
8. Ved anvendelse:
- a) af forordningens artikel 36 og 63 samt af gennemførelsesforordningens artikel 102, stk. 2:
- Bundesverband der Ortskrankenkassen (Forbundssammenslutningen af lokale sygekasser), Bonn 2; i de tilfælde, der er nævnt i gennemførelsesforordningens bilag 3, punkt C, stk. 2, litra b): Hauptverband der gewerblichen Berufsgenossenschaften (Centralforbundet af ulykkesforsikringsanstalter), Bonn
- b) af forordningens artikel 75 og gennemførelsesforordningens artikel 102, stk. 2:
- Bundesanstalt für Arbeit (forbundsanstalten for arbejdsforhold), Nürnberg
9. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 113, stk. 2:
- a) refusion af naturalydelse, der uberettiget er udredt til arbejdstagere ved fremlæggelse af den i gennemførelsesforordningens artikel 20, stk. 2, nævnte erklæring:
- Bundesverband der Ortskrankenkassen (forbundssammenslutningen af lokale sygekasser), Bonn 2, gennem den udligningsfond, der er nævnt i forordningens bilag VI, punkt C, stk. 5
- b) refusion af naturalydelse, der uberettiget er udredt til arbejdstagere ved fremlæggelse af den i gennemførelsesforordningens artikel 62, stk. 2, nævnte erklæring:
- i) dersom den kompetente institution ville have været en sygeforsikringsinstitution, såfremt den pågældende havde været berettiget til ydelser:
- Bundesverband der Ortskrankenkassen (forbundssammenslutningen af lokale sygekasser), Bonn 2, gennem den udligningsfond, der er nævnt i forordningens bilag VI, punkt C, stk. 5
- ii) i de øvrige tilfælde:
- Hauptverband der gewerblichen Berufsgenossenschaften (centralforbundet af ulykkesforsikringsanstalter), Bonn

10. Ved anvendelsen af forordningens artikel 14d, stk. 2:

Den institution, hvortil bidrag til pensionsforsikringen indbetales, eller, såfremt anmodningen indgives sammen med eller efter begæringen om pension, den institution, det påhviler at behandle denne begæring om pension

D. FRANKRIG

1. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 6, stk. 1:

Direction régionale de la sécurité sociale (regionaldirektoratet for social sikring)

2. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 11, stk. 1, litra a), og artikel 12a:

a) *Moderlandet:*

- i) almindelig ordning:
- ii) ordning for landbruget:
- iii) ordning for minearbejdere:
- iv) ordning for søfolk:

Caisse primaire d'assurance-maladie (den stedlige sygekasse)

Caisse de mutualité sociale agricole (den gensidige socialsikringskasse for landbruget)

Société de secours minière (hjelpeforeningen for minearbejdere)

La section »Caisse de retraite des marins« du Quartier des affaires maritimes (afdelingen pensionskassen for søfolk, under søfartsdirektoratet)

b) *de oversøiske departementer:*

- i) i almindelighed:
- ii) for søfolk

Caisse générale de sécurité sociale (den almindelige kasse for social sikring)

La section »Caisse de retraite des marins« du Quartier des affaires maritimes (afdelingen pensionskassen for søfolk, under søfartsdirektoratet)

3. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 11a, stk. 1, og artikel 12a:

Caisses mutuelles régionales (regionalsygekasserne)

4. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 13, stk. 2 og 3, samt artikel 14, stk 3:

Caisse primaire d'assurance-maladie de la région parisienne (den stedlige sygekasse for hovedstadsområdet)

5. Ved anvendelse af forordningens artikel 17 i forbindelse med artikel 14, stk. 1, og artikel 14a, stk. 1:

- i) andre ordninger end ordningen for landbruget:
- ii) ordningen for landbruget:

Direction régionale des affaires sanitaires et sociales (regionaldirektoratet for sundhed og sociale anliggender)

Ministère de l'agriculture (landbrugsministeriet), Paris

6. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 80, 81, 82, stk. 2, samt artikel 85, stk. 2.
- La Direction départementale du travail et de la main-d'œuvre (departementsdirektoratet for arbejds- og arbejdskraftspørgsmål) på det arbejdssted, hvor attesten begæres
- La section locale de l'agence nationale pour l'emploi (den stedlige afdeling af arbejdsformidling)
- Den kommunale administration på familiemedlemmers bopælssted
7. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 84:
- a) fuld arbejdsløshed:
- L'Association pour l'emploi dans l'industrie et le commerce (ASSEDIC) (forbundet for beskæftigelse inden for industri og handel) på den pågældendes bopælssted
- b) partiel arbejdsløshed:
- La direction départementale du travail et de la main-d'œuvre (departementsdirektoratet for arbejds- og arbejdskraftspørgsmål) på den pågældendes arbejdssted
8. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 89:
- Direction départementale du travail et de la main-d'œuvre (departementsdirektoratet for arbejds- og arbejdskraftspørgsmål)
9. Ved anvendelse af forordningens artikel 36, 63 og 75, i forbindelse med gennemførelsesforordningens artikel 102, stk. 2:
- Centre de sécurité sociale des travailleurs migrants (centralinstitutionen for social sikring af vandrede arbejdstagere), Paris
- Association pour l'emploi dans l'industrie et le commerce (ASSEDIC) (forbundet for beskæftigelse inden for industri og handel)
10. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 113, stk 2:
- Centre de sécurité sociale des travailleurs migrants (centralinstitutionen for social sikring af vandrede arbejdstagere), Paris

E. GRÆKENLAND

1. Ved anvendelse af forordningens artikel 14, stk. 1, og artikel 14b, stk. 1, i forbindelse med gennemførelsesforordningens artikel 11, stk. 1, litra a):
- a) I almindelighed:
- Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΙΚΑ), Αθήνα (Socialforsikringsinstituttet), Athen
- b) For søfolk:
- Ναυτικό Απομαχικό Ταμείο, (ΝΑΤ), Πειραιάς (Pensionskassen for søfolk), Piræus
2. ved anvendelse af forordningens artikel 14, stk. 2, litra b), nr. i), og gennemførelsesforordningens artikel 12a, stk. 1:
- Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΙΚΑ), Αθήνα (Socialforsikringsinstituttet), Athen

3. Ved anvendelse af forordningens artikel 14a, stk. 1, og artikel 14b, stk. 2, i forbindelse med gennemførelsesforordningens artikel 11a, stk. 1, litra a):
- a) I almindelighed: Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΙΚΑ), Αθήνα
(Socialforsikringsinstituttet), Athen
- b) For søfolk: Ναυτικό Απομαχικό Ταμείο (ΝΑΤ), Πειραιάς
(Pensionskassen for søfolk), Piræus
4. Ved anvendelse af forordningens artikel 14d, stk. 2:
- a) I almindelighed: Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΙΚΑ), Αθήνα
(Socialforsikringsinstituttet), Athen
- b) For søfolk: Ναυτικό Απομαχικό Ταμείο (ΝΑΤ), Πειραιάς
»(Pensionskassen, for søfolk), Piræus
5. Ved anvendelse af artikel 13, stk. 2 og 3, og artikel 14, stk. 1 og 2, i gennemførelsesforordningen
- ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΙΚΑ), ΑΘΗΝΑ
(Instituttet for social Forsikring), Athen
6. Ved anvendelse af artikel 80, stk. 2 og artikel 85, stk. 2, i gennemførelsesforordningen
- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ (ΟΑΕΔ), ΑΘΗΝΑ
(Arbejdsformidlingskontoret), Athen
7. Ved anvendelse af artikel 81 i gennemførelsesforordningen
- ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΙΚΑ), ΑΘΗΝΑ
(Instituttet for social Forsikring), Athen
8. Ved anvendelse af artikel 102, stk. 2, og artikel 110 i gennemførelsesforordningen:
- a) arbejdsløsheds- og børnetilskud
- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ (ΟΑΕΔ), ΑΘΗΝΑ
(Arbejdsformidlingskontoret), Athen
- b) ydelser til søfolk
- ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΑΠΟΜΑΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ (ΝΑΤ), ΠΕΙΡΑΙΑΣ
(Pensionskassen for Søfolk), Piræus
- c) andre ydelser
- ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΙΚΑ), ΑΘΗΝΑ
(Instituttet for social Forsikring), Athen
9. Ved anvendelse af artikel 82, stk. 2, i gennemførelsesforordningen
- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ (ΟΑΕΔ), ΑΘΗΝΑ
(Arbejdsformidlingskontoret), Athen
10. Ved anvendelse af artikel 113, stk. 2, i gennemførelsesforordningen:
- a) ydelser til søfolk
- ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΑΠΟΜΑΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ (ΝΑΤ), ΠΕΙΡΑΙΑΣ
(Pensionskassen for Søfolk), Piræus
- b) andre ydelser
- ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (ΙΚΑ), ΑΘΗΝΑ
(Instituttet for social Forsikring), Athen

F. IRLAND

1. Ved anvendelse af artikel 6, stk. 1, artikel 11, stk. 1, artikel 11a, stk. 1, artikel 12a, artikel 13, stk. 2 og 3, artikel 14, stk. 1, 2 og 3, artikel 38, stk. 1, artikel 70, stk. 1, artikel 85, stk. 2, artikel 86, stk. 2, og artikel 91, stk. 2, i gennemførelsesforordningen:
Department of Social Welfare (minsiteriet for social forsorg), Dublin

2. Ved anvendelse af artikel 80, stk. 2 og artikel 81 og 82, stk. 2 i gennemførelsesforordningen:
Department of Social Welfare (ministeriet for social forsorg), Dublin, herunder de provinsmyndigheder, hvorunder ydelser ved arbejdsløshed henhører

3. a) Ved anvendelse af artikel 36 og 63 i forordningen og af artikel 102, stk. 2, i gennemførelsesforordningen:
Department of Health (sundhedsministeriet), Dublin

- b) Ved anvendelse af artikel 70 og 75, stk. 2, i forordningen og af artikel 102, stk. 2, i gennemførelsesforordningen:
Department of Social Welfare (ministeriet for social forsorg), Dublin

4. a) Ved anvendelse af artikel 110 (for naturalydelser) i gennemførelsesforordningen:
Department of Social Welfare (ministeriet for social forsorg), Dublin

- b) Ved anvendelse af artikel 110 (for naturalydelser) og artikel 113, stk. 2, i gennemførelsesforordningen:
The Eastern Health Board, Dublin 8

The Midland Health Board, Tullamore, Co. Offaly

The Mid Western Health Board, Limerick

The North Eastern Health Board, Ceannanus Mor, Co. Meath

The North Western Health Board, Manorhamilton, Co. Leitrim

The South Eastern Health Board, Kilkenny

The Southern Health Board, Cork

The Western Health Board, Galway

G. ITALIEN

1. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 6, stk. 1: Ministero del lavoro e della previdenza sociale (arbejds- og socialministeriet), Roma

2. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 11, stk. 1, artikel 13, stk. 2 og 3, samt artikel 14, stk. 1, 2 og 3: Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg) provinskontorer

3. ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 11a og 12a:
 - for læger Ente nazionale di previdenza ed assistenza medici (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for læger)

 - for apotekere Ente nazionale di previdenza ed assistenza farmacisti (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for apotekere)

 - for veterinærer Ente nazionale di previdenza ed assistenza veterinari (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for veterinærer)

 - for jordemødre Ente nazionale di previdenza ed assistenza ostetriche (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for obstetrikere)

 - for ingeniører og arkitekter Cassa nazionale di previdenza per gli ingegneri ed architetti (den statslige forsorgskasse for ingeniører og arkitekter)

 - for landinspektører Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei geometri (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for landinspektører)

 - for advokater og sagførere Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e dei procuratori (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for advokater og sagførere)

 - for økonomer Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei dottori commercialisti (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for økonomer)

 - for revisorer og økonomiske rådgivere Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei ragionieri e periti commerciali (den statslige forsorgs- og hjælpekasse for revisorer og økonomiske rådgivere)

 - for arbejdskonsulenter Ente nazionale di previdenza ed assistenza per i consulenti del lavoro (den nationale forsorgs- og hjælpekasse for arbejdskonsulenter)

 - for notarer Cassa nazionale notariato (statskassen for notarer)

 - for speditører Fondo di previdenza a favore degli spedizionieri doganali (forsorgskassen for speditører)

4. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 38, stk. 1: Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), provinskontorer
5. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 75, stk. 2: Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), provinskontorer
6. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 80, stk. 2, artikel 81, artikel 82, stk. 2, artikel 85, stk. 2, artikel 88 og artikel 91, stk. 2: Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), provinskontorer
7. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 102, stk. 2:
- a) refusioner i henhold til forordningens artikel 36: Ministero della sanità (sundhedsministeriet), Roma
- b) refusioner i henhold til forordningens artikel 63:
- i) naturalydelse: Ministero della sanità (sundhedsministeriet), Roma
- ii) proteser og større proteseudstyr: Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), Roma
- c) refusioner i henhold til forordningens artikel 70 og 75: Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for social forsorg), Roma
8. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 113, stk. 2:
- a) sygdom herunder tuberkulose: Ministero della sanità (sundhedsministeriet), Roma
- b) arbejdsulykker og erhvervsy sygdomme:
- i) naturalydelse: Ministero della sanità (sundhedsministeriet), Roma
- ii) proteser og større proteseudstyr: Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (statsanstalten for ulykkesforsikring), Roma.

H. LUXEMBOURG

1. Ved anvendelse af forordningens artikel 14d, stk. 2: Den kompetente institution, alt efter arten af den erhvervsmæssige beskæftigelse der udøves
2. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 6, stk. 1: Den pågældende ordning for den lønnede eller selvstændige beskæftigelse, der senest er udøvet i storhertugdømmet

3. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 11, stk. 1, artikel 11a, stk. 1, artikel 13, stk. 2 og 3, artikel 14, stk. 1, 2 og 3:
- Inspection générale de la sécurité sociale (overinspektionen for den sociale sikring), Luxembourg
4. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 12a:
- Centre d'informatique, d'affiliation et de perception des cotisations, commun aux institutions de sécurité sociale (fælles datacenter for indmeldelse og opkrævning af bidrag til institutionerne for social sikring), Luxembourg
5. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 80, stk. 2, artikel 81 og artikel 82, stk. 2:
- Administration de l'emploi (arbejdsdirektoratet), Luxembourg
6. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 85, stk. 2:
- Den sygekasse, som den pågældende senest har været tilsluttet
7. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 91, stk. 2:
- a) **Invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner):**
- i) for arbejdere:
- Établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg
- ii) for funktionærer og udøvede af liberale erhverv:
- Caisse de pension des employés privés (privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg
- iii) for selvstændige erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri:
- Caisse de pension des artisans, des commerçants et industriels (pensionskassen for erhvervsdrivende inden for håndværk, handel og industri), Luxembourg
- iv) for selvstændige erhvervsdrivende inden for landbrug:
- Caisse de pension agricole (pensionskassen for landbruget), Luxembourg
- b) **Familiyedelser:**
- i) for arbejdere:
- Caisse d'allocations familiales des ouvriers près l'établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (børnetilskudskassen for arbejdere under alders- og invalideforsikringsanstalten), Luxembourg
- ii) for funktionærer:
- Caisse d'allocations familiales des employés près la caisse de pension des employés privés (børnetilskudskassen for funktionærer under privatfunktionærernes pensionskasse), Luxembourg
- iii) for selvstændige erhvervsdrivende:
- Caisse d'allocations familiales des non-salariés (børnetilskudskassen for selvstændige erhvervsdrivende), Luxembourg

8. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 102, stk. 2:
- a) sygdom, moderskab: Caisse nationale d'assurance-maladie des ouvriers (statens sygekasse for arbejdere), Luxembourg
 - b) arbejdsulykker: Association d'assurance contre les accidents, section industrielle (ulykkesforsikringsforbundet, industriafdelingen), Luxembourg
 - c) arbejdsløshed: Administration de l'emploi (arbejdsdirektoratet), Luxembourg
 - d) familieydelse: Caisse d'allocations familiales des ouvriers près l'Établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (børnetilskudskassen for arbejdere under institutionen for alders- og invalideforsikring), Luxembourg
9. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 113, stk. 2:
- a) sygdom, moderskab: Caisse nationale d'assurance-maladie des ouvriers (statens sygekasse for arbejdere), Luxembourg
 - b) arbejdsulykker: Association d'assurance contre les accidents, section industrielle (ulykkesforsikringsforbundet, industriafdelingen), Luxembourg

I. NEDERLANDENE

1. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 6, stk. 1, artikel 11, stk. 1, artikel 11a, stk. 1, artikel 12a, artikel 13, stk. 2 og 3, og artikel 14, stk. 1 og 2:
- Sociale Verzekeringsraad (socialforsikringsrådet), Zoetermeer
2. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 14, stk. 3, for de hjælpeansatte ved De europæiske Fællesskaber, der ikke er bosat i Nederlandene (kun for naturalydelser):
- Algemeen Nederlands Onderling Ziekenfonds (Nederlandenes almindelige gensidige sygekasse), Utrecht
3. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 82, stk. 2:
- Nieuwe Algemeene Bedrijfsvereniging (nye almindelige faglige forsikringsanstalt), Amsterdam
4. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 102, stk. 2:
- a) refusioner i henhold til forordningens artikel 36 og 63: Ziekenfondsraad (sygekasserådet), Amstelveen
 - b) refusioner i henhold til forordningens artikel 70: Algemeen Werkloosheidsfonds (centralarbejdsledigheds-kassen), Zoetermeer
 - c) refusioner i henhold til forordningens artikel 75: Sociale Verzekeringbank (socialforsikringsbanken), Amsterdam

J. DET FORENEDE KONGERIGE

1. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 11, stk. 1, artikel 11a, stk. 1, artikel 12a, artikel 13, stk. 2 og 3, artikel 14, stk. 1, 2 og 3, artikel 38, stk. 1, artikel 70, stk. 1, artikel 80, stk. 2, artikel 81, artikel 82, stk. 2, artikel 91, stk. 2, artikel 102, stk. 2, og artikel 110:

Storbritannien:

Department of Health and Social Security — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og social sikring — oversøisk afdeling) Newcastle upon Tyne NE98 1YX

Nordirland:

Department of Health and Social Services — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og sociale anliggender — oversøisk afdeling), Belfast BT4 3HH

2. Ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 85, stk. 2, og artikel 86, stk. 2:

Storbritannien:

Department of Health and Social Services — Child Benefit Centre (ministeriet for sundhed og social sikring — kontoret for børnetilskud) (Washington), Newcastle upon Tyne, NE88 1AA

Nordirland:

Department of Health and Social Services — Overseas Branch (ministeriet for sundhed og sociale anliggender — oversøisk afdeling), Belfast, BT4 3HH

BILAG 11

ORDNINGER OMHANDLET I FORORDNINGENS ARTIKEL 35, STK. 2

(Gennemførelsesforordningens artikel 4, stk. 11)

A. BELGIEN

Ordning om udvidelse af sygeforsikringen (naturalydelse) til at omfatte selvstændige erhvervsdrivende.

B. DANMARK

Ingen

C. TYSKLAND

Ingen

D. FRANKRIG

Ordning for selvstændige erhvervsdrivende, der ikke er beskæftiget inden for landbrug.

Ved anvendelse af forordningens artikel 35, stk. 2:

Ordningen for syge- og moderskabsforsikring for ikke-landbrugsmæssige erhverv oprettet ved lov af 12. juli 1966, som ændret.

E. GRÆKENLAND

1. Forsikringskassen for håndværkere og småhandlende (TEBE)
2. Forsikringskassen for handlende
3. Sygeforsikringskassen for advokater:
 - a) Forsorgskassen, Athen
 - b) Forsorgskassen, Piræus
 - c) Forsorgskassen, Saloniki
 - d) Sygekassen for advokater i provinsen (TYDE)
4. Lægernes forsikrings- og pensionskasse.

F. IRLAND

Ingen

G. ITALIEN

Ingen

H. LUXEMBOURG

Ingen

I. NEDERLANDENE

Ingen

J. DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen
